

Av. ABDURRAHİM DEDE

İYİLİK TEN MARAZ DOĞAR MI?

D&S
YAYINLARI

İYİLİKTEN MARAZ DOĞAR MI?

Abdurrahim DEDE

YAYINLARI

İYİLİKTEN MARAZ DOĞAR MI?

Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak Tasarım: Ali KAYA

İç Sayfa Tasarımı : Yiğitcan ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Ocak 2024

ISBN : 978-625-95607-4-8

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

VEYSEL TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1 Fatih / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

**İYİLİKTEN
MARAZ DOĞAR MI?**

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	13
1. Hasan Bey	15
2. Dünyanın Gözleri Yanardağlar.....	19
3. Yirmi Yıl Öncesi	25
4. Parafın Peşinde.....	31
6. Arayan Bulur	41
7. Para Kazanan Var Mı?.....	49
8. İnsan İyiliğin Kölesi Mi?	55
9. Anahtar	63
10. Satış Dosyaları	69
11. Bir Kaşık Hileli Bal.....	77
12. Aynadaki Görüntü	85
13. Yazar Başka, İsmi Başka.....	91
14. Bilal Bey	97
15. Çiğ Tavuk.....	103
16. Köpek Tasması.....	109
17. Tasmanın Gücü	117
18. Tasmanın Ucunu Kim Tutsun?.....	123
19. Kağıt Holding.....	129
20. Kur'an'da Ticaret.....	135
21. Doğruluğun Gücü.....	141
22. Eş Ve Çocuklar.....	147
23. Garip Bir Tespit İşİ.....	153
24. Bana Bir Rakam Söyle.....	159
25. Tavır Değişikliği	165
26. Avukat Hatası	171
27. Suizan Haram.....	177
28. Azilname	183

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe’de başlayan ve 1971’de Türkiye’ye yerleşen Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. “İş Adamı” ve “Hukukçu” kimliklerini, “Yazarlık” misyonu ile bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih-folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri’nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede’nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca’ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ

- 1- Rumeli’nde Bırakılanlar (1975)
- 2- İnhanlı Destanı (1977)
- 3- Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
- 4- Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
- 5- İskeçe’deki Türk Eserleri (1984)
- 6- Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
- 7- Bulgaristan’daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
- 8- Hak Verilmez Alınır (1988)
- 9- Azınlık Musalla Taşında (1988)
- 10- Batı Trakya Manileri (1989)
- 11- Tarih ve Memleketim (2004)
- 12- Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
- 13- Kosturma Esareti (2013)
- 14- Kırım’da İlk Ezanlar (2015)
- 15- Damdan Düşen Avukat (2021)
- 16- Güneş Nasihatleri (2021)
- 17- Ben de İnsanım (2022)
- 18- Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
- 19- Benim Avukatım Var (2024)
- 20- Var’la Yok’un Hikâyesi (2024)
- 21- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
- 22- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
- 23- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Hediyelediği (2024)
- 24- Davam İçin Avukat Olmak (2024)
- 25- Mesh -Dönüşüm (2025)
- 26- Zulmün İçindeki Adalet (2025)
- 27- Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
- 28- 1441 No’lu Parsel (2025)
- 29- Şiir Yüklü Bulut (2025)
- 30- Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)

- 31- Gnothi Seafon- Kendini Bil (2025)
- 32- Herkes Halife (2025)
- 33- Miraç (2025)
- 34- Evini Arayan Babam (2025)
- 35- Kızıldeli Sultan (2025)
- 36- Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
- 37- Pipina'nın Eşi (2025)
- 38- Ay Dede (2025)
- 39- Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
- 40- Bize Nasıl Kıydılar (2025)
- 41- Güç (2025)
- 42- Rabbimin Okulu (2025)
- 43- Eyvallah Şehri (2025)
- 44- Kalpler Kimin Elinde (2025)
- 45- İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
- 46- Tevbenin Gücü (2025)
- 47- Piyango (2025)
- 48- Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
- 49- Göbek Kordonu (2025)
- 50- Dr. Duygu (2025)
- 51- Şöhret (2025)
- 52- Minicik Biricik (2025)
- 53- Yalova'nın Zengini (2025)
- 54- Şeytanın Avukatı (2025)
- 55- Tek miyim- Çok muyum (2025)
- 56- Kökler ve Gövdeler (2025)
- 57- Güneş Doğup Batar mı? (2025)
- 58- İdam Mahkumları (2025)
- 59- Vuleftis (2025)
- 60- Köpekler (2025)
- 61- Yeniden Diriliş (2025)
- 62- Yazar Avcıları (2025)

- 63- Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
- 64- Hırsız Kim? (2025)
- 65- Kabil'in Avukatı (2025)
- 66- Salyangoz (2025)
- 67- Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
- 68- Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
- 69- Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
- 70- Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
- 71- Ölüm Yalanmış (2025)
- 72- Hüsrân (2025)
- 73- Refik'te irade var mı? (2025)
- 74- Allah'ın Ailesi (2025)
- 75- Yücel'in Tavukları (2025)
- 76- İneğe Neden Taptım (2025)
- 77- İstanbullu Maria (2025)
- 78- Bisiklet (2025)
- 79- Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
- 80- Kölelik (2025)
- 81- Yaratılış (2025)
- 82- Dünyanın Yönetimi (2025)
- 83- Dimokritos'un Avukatı -I- (2025)
- 84- Biri Beni Gözetliyor-
Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
- 85- Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili-
Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

ÖN SÖZ

Değerli Okuyucular,

Hayat, iyilikle kötülüğün, zorlukla kolaylığın iç içe geçtiği bir yolculuktur. Elinizde tuttuğunuz bu kitap, bu karmaşık yolculukta, bir insanın kendi iç dünyasında yaptığı derin keşiflere eşlik etmenizi sağlıyor. İyilikten Maraz Doğar mı? yalnızca bir hikâye değil; insanın zorluklarla yüzleşip kendini yeniden inşa etme ve hayatla barışma serüvenini anlatan bir rehberdir.

Avukatlık Kanunu’nun 2. maddesi, avukatlığın amacını, hukuki münasebetlerin düzenlenmesini, her türlü hukuki mesele ve anlaşmazlıkların adalet ve hakkaniyete uygun olarak çözümlenmesini ve hukuk kurallarının tam olarak uygulanmasını sağlamak olarak tanımlar. Avukat, hukuki bilgi ve tecrübelerini adaletin hizmetine ve bireylerin yararına tahsis eder. İşte bu kitapta Av. Abdurrahim Dedce tarafından verilen hukuk hizmeti, bu tanıma tam anlamıyla somut olarak karşılıyor. Av. Abdurrahim Dede Bey’in yalnızca hukuki bilgisi ve ahlâkı ile değil, hayat ve ticaret tecrübeleriyle yoğrulmuş yaklaşımı, bir müvekkil ve ailesinin yeniden hayata dönüş hikâyesine ışık tutuyor.

2012 yılından bu yana birlikte çalışma ve kendisinden sayısız şey öğrenme ayrıcalığına sahip olduğum Av. Abdurrahim Dede Bey, şahsımda ve tanıdığım birçok

kişide derin bir iz bırakmıştır. Onun en belirgin farkı, sosyal, kültürel, ilmi ve ticari hayatta edindiği birikimleri paylaşmayı kendisine bir yük değil, bir sorumluluk olarak görmesidir. Her yaştan ve her kesimden insanı aynı seviyede muhatap alması, insanlara ilham veren en büyük erdemlerinden biridir.

Belki bu kitaptaki Hasan Kaptan gibiler, ‘iyilik’ ve ‘iyi işler’ yapanları anlamaktan uzak olabilir. Ancak, Av. Abdurrahim Dede Bey’in iyiliğini ve iyilik adına yaptıklarını her iki cihanda şahitlikle onaylayacak o kadar çok insan var ki... Bu kitap, en karanlık anlardan çıkışın mümkün olduğunu ve iyiliğin, her durumda bir ışık gibi yol gösterebileceğini hatırlatıyor.

Yaşanan olaylar, hepimizin hayatında bir şekilde yankı bulan dersler ve duygular barındırıyor. Çünkü iyilik, yalnızca bir erdem değil, aynı zamanda bir mücadeledir. Bu mücadeleyi anlamaya, yaşamaya ve belki de yeniden tanımlamaya hazır mısınız? Bu kitabın sayfalarında, iyilik ve maraz arasındaki ince çizgide yürüyen bir insanın hikâyesini bulacaksınız. Ama belki de en çok, kendi hikâyenizi yeniden yazma cesaretini...

Keyifli bir yolculuk dileğiyle..

Av. Mesut Bulut

1.
HASAN BEY

Ne kadar nahif, ne kadar ince, ne kadar zarıftı Hasan Bey. Konuşurken mahcup oluyor, yüzü kızarıyordu. Benim yaşlarımdaydı. Beni Ticaret Mahkemesi'nin eski başkanı Orhan Bey gönderdi. “Avukat Bey, selamı var size,” dedi.

“Haberim var,” dedim. “Geleceğinizi bildirmişti.”

Orhan Bey, saygı duyduğum bir meslektaşımı. İstanbul Ticaret Mahkemesi'nin yıllarca başkanlığını yaptıktan sonra emekliye ayrılmıştı. Ancak kenara çekilmemiş, bir ofis açarak hukukçuluğuna avukat olarak devam etmişti. Acemiliğimde çok yardımını dokunmuştu bana; danışmanımdı, akıl hocamdı.

Birkaç gün önce beni aramış ve Hasan Bey'den bahsetmişti. Hasan Bey, Türkiye'nin beş büyük matbaasından birinin sahibiydi. İki çocuğuyla şirketi idare ederken batmıştı. Hukuk bakımından yapılması gerekenleri kendisi yapmış, davalarına bakmıştı. Ancak aile birikimini tüketmiş; bırakın dava giderlerini karşılamayı, eve ekmek götüremez hale gelmişlerdi. Orhan Bey, “Damdan düşen biri olarak farklı bakış açınızla onlara yardımınız dokunursa çok memnun kalırım,” demişti.

Gösterdiğim koltuğa oturmayıp mahcup mahcup ayakta duran Hasan Bey'e, “Lütfen, Hasan Bey, oturur musunuz? Çünkü işimiz uzun,” dedim.

Hasan Bey'e iki kağıt verdim. Bir sayfaya borçlarını, diğerine de alacaklarını ve mal varlığını yazmasını

istedim. Borç listesi oldukça kabarıktı; alacakları ve mal varlıkları ise bu borçları karşılamaktan fersah fersah uzaktı.

“Alacaklılarımın tehdit ve tacizine maruz kalıyorum,” dedi Hasan Bey. “En çok zoruma giden ise mallarımı kaçırdığımı söylemeleri.

Yahu, ben dünkü esnaf değilim ki! Otuz beş yıldır bu piyasadayım. Piyasanın duayeni sayılırım. Matbaamda yüz elliden aşağı çalışanım olmadı hiç. Devlet, alacağımı uzun süreli geciktirmese; bankalar, leasing firmaları acımasızca çalışan makinelerimi haczedip götürmese, olur muydu bu yıkım? İşsiz kalan işçilerime mi yanayım, yoksa düştüğüm şu hale mi?”

Ve hıçkırıklara boğuldu Hasan Bey. Dokunmadım.

İçinde biriken acısını, öfkesini, pişmanlıklarını akıtması rahatlatırdı insanı.

2. DÜNYANIN GÖZLERİ YANARDAĞLAR

Benimle aynı yaşıydı Hasan Bey. Güzel mi güzel bir yüzü vardı. Yüz hatları yumuşak ve sevecendi. Ağzından dökülen kelimeler, bembeyaz, pamuk gibi sıcacık sözlerdi. Ama o güzel sözlerin arasına gözlerinden dökülen yaşlar karışmıştı.

Yanardağlardan fışkıran lavlar gibi aktı o yaşlar; sinemi yaktı, ciğerlerimi dağladı. Hakikaten ya, dünyadaki yanardağlar dünyanın gözleri miydi yoksa? Dünya da bir insan gibi zora düştüğünde, sıkışıp dertlendiğinde, içindeki birikmiş sıkıntıyı göz çukurlarından boşaltıyor olabilir miydi?

Belki de yanardağlar, dünyanın gözyaşlarıydı. Bazen kanlı yaşlar gibi aktığında onu rahatlatıyorlardı. İlginçtir, gözyaşlarını hep yağmura veya damlaya benzetirdim. Edebiyatçılar da öyle yapar. Ama şimdi, bilmiyorum neden, gözyaşlarını yanardağlara benzettim. Belki de Hasan Bey'in acısı, o “kanlı gözyaşı” tabirini çağırıştırmıştı.

Karşımda, benim yaşlarımda bir insan vardı. Sırtındaki dağların ağırlığıyla kanlı gözyaşları döküyordu. Hissediyordum; Hasan Bey'in gözlerinden akan lavlar bana doğru geliyor, beni de yakıyordu. Görünüşte gözyaşı, omurgalı canlıların göz boşluğundaki bezlerin salgıladığı tuzlu bir sıvıydı. Ancak keder, sevinç veya korku gibi güçlü duygular, bu basit sıvıyı adeta bir yangına dönüştürüyordu.

Gözyaşının temizleyici bir yönü olduğu malum;

bakterileri parçalayan enzimler içerir, tozu ve yabancı maddeleri temizler. Ama Hasan Bey’in gözyaşları sadece fiziksel değil, ruhsal bir temizlik yapıyordu. İçindeki lavları, tortuları dışarı atıyordu. O ferahlıyordu ama bu nasıl oluyordu bilmiyorum; attığı tortular gelip beni buluyordu.

Adeta Hasan Bey, gözyaşları aracılığıyla dertlerini bana transfer ediyordu. Hiç düşünmemiştim, ama sanki gözyaşı bir nakliye firması gibiydi; ağlayanın etrafındaki insanlara otomatik bir dert nakli yapıyordu. Durdurmalıydım bunu. Yanıp kavrulmadan bu akışı durdurmalıydım.

Yerimden kalktım. Omuzları çökmüş, koltuğunda bir “vav” gibi kıvrılmış ağlayan Hasan Bey’in omuzlarına elimi koydum.

“Başını kaldır, gözyaşlarını sil, Hasan Bey,” dedim. “Derman olmayan dert yaratmamış Allah. Şimdi, dövünme değil, çözüm arama zamanı. Çözüm arayan da bulur elbet. Hele de Rabbini bulmuşsan, O’nu rehber edinmişsen, her olayda O’nu görüyorsan, gönlün gül bahçesidir. Cehennemlerde kavrulsan da... İşte bu yüzden, kaldır başını artık. Hüzünden değil, Rabbini bulmanın sevincinden ağla. Allah için akıtılan gözyaşının cehennem ateşlerini nasıl söndürdüğünü gör. Hadi, sil gözyaşlarını.”

Hasan Bey’in kalkmasına yardım ettim. Onu kucakladım. Omzumda biraz daha ağladı, ama bu seferki gözyaşları farklıydı. Kanlı değil, sıcacık ama serindi, rahattı. Yağmur damlaları gibi rahmet taşıyordu.

O sırada dışarıda gök gürledi, şimşek çaktı ve yağmur başladı.

“Hadi gel, Hasan Bey,” dedim. “Bak, rahmet yağıyor. Her bir damlayı bir melek yere indiriyor. Gel, şu yağmurda ıslanalım. Yanan ciğerlerimiz serinlesin, meleklerle kucaklaşalım.”

Hasan Bey şaşkındı. Elinden tuttum ve onu ofisin dışına çıkardım. Beraberce yağmurun altında yürüdük. Ara sıra durduk, yüzlerimizi göğe çevirdik ve yağmur damlalarının rahmet suretinde yüzümüzü “dövmesine” izin verdik. Lafın gelişi dövme dedim; vallahi her damla yüzümüze bir öpücük konduruyordu.

“Bu kadar sevişme yeter,” dedim. “Hadi şimdi sauna zamanı.”

Ofisime döndük. Saunada ısındık, havuzda serinledik. Ama konuşmadık; aramızdaki büyü nün bozulmasını istemiyorduk.

Sonra Hasan Bey’e, “Şimdi evine git,” dedim. “Bana verdiğin listeye çalışmam lazım. Yarın seni bekliyorum.”

Onu uğurlamadan önce, kredi kartımı şifresiyle birlikte verdim. Çünkü üstadım Orhan Bey, “Hasan Bey’in evine ekmek götürecek parası yok,” demişti.

“Bu kartı, rahatlayana kadar sende tut, Hasan Bey,” dedim.

“Alamam,” diye itiraz etti.

“Almazsan kendine başka avukat ara,” dedim.

Böyle deyince aldı kartı ve gitti.

3. YİRMİ YIL ÖNCESİ

Hasan Bey'in evraklarını aldım. Önce borç listesine baktım, ardından alacaklar ve varlık listesine. Zihnim uçtu, adeta bir zihin kuşu gibi saniyeler içinde yirmi sene öncesine gidip kondu. Ellerime baktım; Hasan Bey'in listeleriyle neredeyse birebir aynı olan borç ve alacak listem belirdi gözümde.

Her taraf karanlıktı o zamanlar. Beni dinleyen yoktu, anlayan yoktu, yardım eden yoktu. Babam, kardeşlerimi bile terk etmişti. Ensemde altmış tane alacaklı dolaşıyordu. Ufukta hiçbir çözüm görünmüyordu. Gözyaşlarım nehir olmuş, bir deri bir kemik kalmıştım.

Sadece 54 kiloydum. Ne gecem vardı, ne gündüzüm. Bu duruma nasıl mı düşmüştüm? Anlatayım. Belki o zaman Hasan Bey'e neden öyle davrandığımı, neden onu anlamaya çalıştığımı da anlarsınız. Çünkü düşenin halinden ancak düşen anlar. Damdan düşenin doktor değil, damdan düşmüş birini istemesinin hikmeti budur. Orhan Bey'in müvekkilini bana göndermesinin sebebi de buydu zaten.

İşte benim hikâyem:

Kıbrıs çıkarmasından sonra Batı Trakya'da yaşadıklarımız, can güvenliğimiz için bizi endişelendirmişti. Bazı kendini bilmezler, Kıbrıs'ın intikamını bizden almaya kalkmıştı. Babam, İskeçe'deki evimizi satıp Türkiye'ye göç etti. Elindeki parayla Esenler'de dört dairelik küçük bir apartman satın aldı. Kendine ve her bir çocuğuna birer daire düşüyordu. Hepimiz için güzel bir başlangıç olmuştu.

Kardeşim Abdülhalim de evlenince keyfimize diyecek yoktu. Ta ki o güne kadar...

Hayır, sorun gelin-kaynana meselesi değildi. Gelinlerin anamla geçimi gayet iyiydi. Huzurumuzu bozan başka bir şey olmuştu.

Bir sabah, kardeşim yanıma geldi ve şöyle dedi:

“Abi, ablam minibüse binip gitti.”

Akşam eve döndüğümde eşime sordum:
“Sen bugün minibüsle nereye gittin?”

Eşim şaşkınlıkla cevap verdi:
“Ne minibüse bindim, ne bir yere gittim.”

“Kardeşim yalan mı söylüyor?” dedim.
“Evet, yalan söylüyor,” dedi.

Bir anlık öfkeyle elim kalktı ve eşime tokat attım. O da oğlumuz Evren’i alıp evi terk etti. Anne-babasının evine gitmişti. Benden boşanmak istiyordu.

Kardeşimi sıkıştırdım, olayı yeniden anlatmasını istedim. Meğer eşimi minibüsün içinde görmemiş; minibüslerin arasında görmüş. Minibüsler gidince ve eşimi orada göremeyince, minibüse bindiğini tahmin etmiş.

Eyvahlar olsun! Nasıl böyle büyük bir hata yapmışım? Hemen eşimin yanına gittim, diz çöküp af diledim. Ancak eşim, “Babana ait eve dönmem,” dedi. Babam da bana, “Bu evden gidersen seni evlatlıktan reddederim,” dedi.

Kararımı verirken tereddüt etmedim. Çünkü eşim haklıydı. Babamın evinden, aile apartmanından ayrıldık. Beşiktaş Balmumcu’da, Beko Apartmanı’nda bir daire kiraladık.

Masraflar çok, hayat zordu. Kurduğum işleri hep babamın üzerine yapmıştım. Beni reddettiği için onunla hiçbir bağım kalmamıştı. Masrafları karşılamak için Dede Korkut Yayınevi'nde maaşlı bir işe başladım. Ancak aldığım maaş kiraya bile zor yetiyordu.

Bir yandan emlak komisyonculuğu yaptım, ama ne yapsam iki yakamı bir araya getiremiyordum. Ufukta da hiçbir çözüm görünmüyordu.

Bunalmıştım. Eşimle oturup çözüm aramaya karar verdik. Mal sahibi, birikmiş kiralara nedeniyle bizi tahliye ile tehdit ediyordu. Çaresizce eşime, “En iyisi sen oğlumuzu alıp babanın evine git, ben de askere gideyim,” dedim.

Mutabık kaldık. Yunan vatandaşı olduğum için iki yıl sürecek olan askerliğimi Yunan ordusunda yapacaktım. İstanbul'daki tek akrabam dayımdı. Askere gitmeden önce ona ve çocuklarına veda etmek istedim.

Dayımın mum atölyesine gittim. Beni uğurlarken, “Gitmeden önce bize bir iyilik yap,” dedi dayımın oğlu Salih. “Bu mum işinden iyi para kazanıyoruz, ama parafın bulamıyoruz. Kara borsada satılıyor. Senin Tahtakale’de tanıdığın Rumlar var, BAHLAS Şirketi’nin sahipleri. Onlardan bizim için 20 ton parafın al. Hem belki böylece askerlik harçlığını da çıkarırsın.”

Söyledikleri makul gelmişti. Gerçekten de bu iş benim için bir fırsat olabilirdi.

BAHLAS Şirketi’nin sahibi Apostol, Türkçesi mükemmel olan bir Rum’dur. Yunan ordusunda askerlik yapacağımı öğrenince sevindi. “Şu aralar parafın

satmıyoruz, ama sen bizim için istisnasın,” dedi. 20 ton malı, kilogram başına 10 TL. iskonto yaparak verdi. “Bu da askerlik harçlığın olsun,” dedi.

Elimde o işten kazandığım 200.000 TL vardı. O zamanlar bu para, Aksaray’da 3+1 bir daire ve son model bir Renault 12 almaya yetiyordu. Rabbime şükürler ederek eşimle programımızı değiştirdik. Artık askerlik değil, parafin peşindeydim.

4.

PARAFİN PEŞİNDE

İçinde bulunduğum çaresizlik ve imkânsızlık nedeniyle eşimi ve çocuğumu kayınpedere bırakıp askere gitmeye hazırlanıyordum. Ancak Rabbimin lütfu ve ihsanıyla yeni bir işe sahip oldum. Bahlasa A.Ş.’nin sahibi Apostol’a, 20 ton parafin satışına aracılık ettim. Yunan ordusuna askere gidecek olmamın da bunda etkisi olmuş olabilir.

Kilogram başına 10 TL indirim yaptıran ve toplamda 200 bin liralık bir servete sahip olmamı sağlayan kim olabilirdi Rabbimden başka? Apostol’la hayatımda sadece bir defa röportaj için görüşmüştüm, başka bir tanışıklığımız yoktu. Ama her şey gibi Apostol’un kalbi de Rabbimin kudret elindeydi.

Bahlasa A.Ş.’den yeniden parafin istediğimde, “O bir seferlikti,” dediler. Parafin yoktu. Bunun üzerine araştırmaya başladım. Lisede benden bir sınıf üstte okuyan İbrahim, kimya fakültesinde asistan olmuştu. Konu hakkında bilgi almak için ona gittim. Bana şunları söyledi:

“Parafin, petrolün yan ürünü. Bildiğim kadarıyla sadece Ali Ağa Rafinerisi’nde üretiliyor, ama o da ham halde. Bunu kalorifer yakıtı olarak derecelendirmek için kullanıyorlar. Mum imalatında kullanılabilecek kalitede değil. Ekstraksiyon metodu ile arıtılması gerekiyor. Bildiğim kadarıyla Türkiye’de henüz böyle bir fabrika yok.”

Ali Ağa Rafinerisi’ni aradım ve bir müdüre bağlan-

dım. Randevu alıp yola çıktım. Sahildeki bir lokantada buluştuk ve meramımı anlattım.

Ülke genelinde hemen her gün 7-8 saat elektrik kesintisi yaşanıyordu ve mum talebi zirve yapmıştı. Ancak parafin yoktu. Ambargo ve döviz kıtlığı nedeniyle ithalat da yapılamıyordu. Durum ortadaydı: Eğer düşük kalitede de olsa parafin üretmeyi başarırırsak, iyi bir kazanç elde edebilirdik. Müdür, kimya mühendisiydi ve durumu hemen kavradı. Kararını verdi, oğlunun üzerine Işık Petrol adında bir şirket kurdu.

Deniz kenarına beton havuzlar yaptırdı. Rafineriden sıvı halde gelen yağlı parafini bu havuzlara döküp donduruyor, ardından kesip çuvalara koyuyordu. Aramızda tek yetkili satıcı sözleşmesi yaptık; benden başkasına mal satmayacaktı. Rafineriden 7 TL.'ye aldığı parafini bana 18 TL'den satıyordu. Ben de bunu 30-40 TL'den kolayca satabiliyordum.

Ancak kalite çok düşüktü. Bu parafinle yapılan mumlar, oda sıcaklığında yamuluyordu. Ama daha kaliteli parafin olmadığı için bunlarla idare etmek zorundaydı herkes.

Para insanı bozmaz mı, şımartmaz mı? Benim de kısa zamanda ahlakım bozuldu. Levent'te bir ev aldım, bir vakıf kurdum. Plastik işine girdim, çevrem ve ortaklarım arttı. Başarılı bir iş adamı olunca, paralarını işletmek ve kâr payı almak isteyenler etrafımı sardı. 1980'de tam 60 tane kâr ortağım olmuştu.

Parafini ekstraksiyon metodu ile arıtmak için bir fabrika kurdum. Ancak bu fabrika başarısız oldu ve yıkım kaçınılmaz hale geldi. Kâr ortaklarım, ana paralarına Banker Kastelli'nin verdiği faizi de ekleyerek

geri istiyordu. Üç yıl boyunca deliler gibi çalıştım, gece gündüz demeden uğraştım. Günü kurtarmak için çevirmediğim dolap, söylemediğim yalan kalmadı.

Bir sabah, ertesi günkü çekleri ödeyebilmek için Levent'tekomşum Mustafa Sarı'ya gittim. Çağlayan'daki benzin istasyonunun sahibiydi. Ona, “Kârlı bir iş var elimde ama nakdim yok,” dedim. “Nakdi sen koy, kârı bölüşelim.”

Aslında ortada iş-miş yoktu. Tek amacım ertesi günkü çeklerimi ödeyebilmek için para bulmaktı. Mustafa Bey'le sabaha kadar sohbet ettik. Sonra beni arabasıyla evime bıraktı. Yanımda, verdiği paralarla birlikte...

Çekleri ödeyebilmek için gerekli parayı bulmuştum ama huzursuzdum. Abdest alırken midem bulandı, kalbim sıkıştı, kendimden iğrendim. Secdeye kapandım ve ağladım, ağladım, ağladım...

Gözyaşlarım dile geldi:

“Rabbim, son üç yıldır insanlıktan çıktım. Borçlarımı ödemek için çırpınıp durdum, ama aldığım mesafe bir arpa boyu kadar bile değil. Ben bittim Allah'ım. İşlediğim tüm günah ve hatalarımdan tövbe ediyorum. Bir hiç olduğumu, iliklerime kadar öğrendim. Sana teneşirdeki ölü gibi teslimim, Allah'ım. Bundan sonrası sana kalmış. Takdirin neyse başım üstüne.”

Birkaç saatlik uykudan sonra ilk iş olarak Mustafa Sarı'ya gidip aldığım parayı iade ettim. Çeklerimin yazıldığı gün borçlu olduğum insanları da davet ettim. Karşımdaki 60 kişiye şöyle izah ettim durumu:

“Siz beni becerikli bir iş adamı sanıyorsunuz. Oysa ben sahtekârın tekiyim. Sizlere yalan söyledim. Fakat bu

sabah tövbe ettim. Sahip olduğum tüm mal varlığımın listesi burada. Fabrikam, Levent'teki evim, hatta parmağımdaki alyans yüzüğüm dâhil. Kendime hiçbir şey ayırmadım. Ben İzmir'e göç edeceğim nasipse. Siz de aranızda bir heyet oluşturun. Mallarımı satıp paylaşın. Borcum kalırsa da çalışıp ödemeye çalışacağım. Bilin. Hakkınızı helal edin.”

“Hiçbir yere gidemezsin,” dedi Erkan Bey. “Biz bu tasfiye işini beceremeyiz. Birbirimize düşeriz. Bu işi sen kendin yap. Mademki tövbe ettin, şu andan itibaren ben alacağımı donduruyorum. Kâr payı, faiz talebim yok. Anaparamı da ne zaman istersen o zaman öde.”

Şaka gibi. Tüm alacaklılar katıldı Erkan Erman'ın bu görüşüne. Gelip kucaklayanlar, “Geçmiş olsun, tövben mübarek olsun,” diyenler oldu. Tabii hayal kırıklığı yaşayanlar, üzülenler de var. Tasfiyede kendilerine öncelik tanımamı talep edenler de olmuştu. Sıkıştırsam yardım edebileceğini söyleyenler de.

Sahtekâr olduğumu itiraf edip pişmanlığımı dile getirmenin böyle bir sonucu olacağını beklemiyordum. Anlaşılan Rabbim devredeydi yine.

Satılması kolay ve değeri yüksek olan Levent'teki evimi satışa koydum. İlk gün İstanbul Valisi Nevzat Ayaz geldi. İkinci gün İbrahim Tatlıses ile Perihan Savaş. Üçüncü gün Gelişim Yayınları'nın sahibi Ercan Arıklı. Rayiç değer 10 milyon iken 32,5 milyona anlaştık Ercan Bey ile.

Tapuda imzadan önce İbrahim Tatlıses geldi. 35 milyon teklif etti. “Perihan Hanım çok beğenmiş,” diyerek. Ama ben verdiğim sözü bozmadım. Geri çevirdim İbrahim Bey'i.

Evin parasını PETKİM’e, plastik hammaddeye yatırdım. Fakat standart dışı maldı. Bu mallarda sıra yoktu ve fiyatları %10-20 daha ucuzdu. Tek problem makinelerin ne zaman bozulacağını ve standart dışı mal çıkacağını belli olmamasıydı.

“Bismillah,” dedim, yatırdım evimin parasını standart dışı mala. Subhanallah! Parayı yatırdığım günün gecesi makineler bozulmuş. Çıkan mal ertesi gün geldi bana. Standart malda bir sene sıra vardı. Bu yüzden plastik hammadde kara borsada iki misline satılabiliyordu. Gelen malı iki misline yakın fiyata sattım ve parasını tekrar standart dışına yatırdım.

Hayret! Aynı olay tekrarlandı ve param bir daha katlandı. Hemen hemen bütün borçlarımı ödeyecek hale gelmişim. Öyle de yaptım. Standart dışı olayı da bir daha tekrar etmedi.

Levent’teki evim satılmış, parası plastik alım satımı ile çoğaltılmış ve tüm borçlar kapatılmıştı. Ancak elde avuçta bir şey kalmamıştı. Tabii ki eşime, “Daha güzel bir ev almak için evi sattım,” demişim. Bu yüzden eşim, her akşam eve geldiğimde beğendiği evleri anlatıyordu.

Ben de emlak komisyoncusuyla görüşüp bir bahane buluyor ve uzlaşmıyordum. Yeni mal sahibinden tahliye için aldığım süre de hızla doluyordu.

Bir gün eşim, “Hatırlar mısın? Türkiye’ye ilk geldiğimizde Levent’te dolaşırken tek katlı çok güzel bir ev görmüş ve beğenmişim. Sen de bana, şaka da olsa, ‘İstersen sana alayım,’ demiştin. İşte o ev şimdi satılık! Ne olur, alalım. Emlakçı senden telefon bekliyor,” dedi.

Ah, sevgili eşim... Nereden bilecekti ki bırak evi almayı, günlük ihtiyaçları karşılamakta bile zorlandığımı.

Ama elhamdülillah, Rabbim borçlarımı bitirmişti ya, bu bile bir lütuftu.

Emlakçıyı aradım ve işi bozmak için, “Bana mal sahibinin adını ve telefonunu ver,” dedim. Nasılsa komisyon ücretini kaybetmemek için bu bilgileri bana vermez diye düşünüyordum. Ancak öyle olmadı.

“Siz Leventlisiniz. Hak yemezsiniz, komisyonumu isterim,” dedi ve hemen mal sahibinin adını verdi: Sar Holding’in sahibi Zeki Saraçoğlu.

Zeki Saraçoğlu adını duyunca çarpıldım, olduğum yerde donup kaldım. Zihnimde yıldırım hızıyla onunla yaşadıklarım geçti. Eşime döndüm ve “Evin hayırlı, mübarek olsun, eşim,” dedim.

Zeki Saraçoğlu ile ne mi olmuştu?

Yıl 1978... Sağ-sol kavgalarının zirvede olduğu, her gün karşılıklı cinayetlerin işlendiği dönemlerdi. Benim de parafın işinden iyi para kazandığım zamanlardı.

Zeki Saraçoğlu, Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı ve Dergisi’nde genel müdür olarak çalışan, yazar Necdet Sevinç yönetiminde Orta Doğu isimli bir gazete çıkarmıştı.

Gazetede ara sıra benim de yazılarım yayınlanırdı. Zeki Saraçoğlu ile tanışıklığımız oradan geliyordu. Ülkücü kökenli bu gazetede çalışan personelin kahir ekseriyeti, yani büyük çoğunluğu, öldürülen ülkücülerin yakınlarıydı. Kısacası yetim ve öksüz çocuklardı bunlar.

Bir bayram arifesi yazımı teslim etmek üzere gazetenin Çağlayan’daki merkezine gittiğimde çalışanların iş bıraktığını gördüm. Necdet Sevinç, “Patron Zeki Bey maaşlarını ve bayram ikramiyelerini ödemiyor. O nedenle bırakıyorlar işlerini,” dedi.

Öksüz ve yetim çocukların bayramda boyunlarının bükük olmasına, bayram sevincinden mahrum kalmalarına gönlüm razı olmadı.

“Ben Zeki Bey’e borç vereyim, ödesin çalışanlarının parasını,” dedim.

Başyazar ve genel müdür Necdet Sevinç, “Abi, verme paranı. Zor alırsın geriye,” dedi.

Buna rağmen, o günün parasıyla 600.000 TL borç para verdim Zeki Saraçoğlu’na. Sonrasında, gerçekten de o parayı geri almakta çok zorlandım. Ama gazete çalışanları ve çocukları bayram etmişti.

Altı sene sonra, Zeki Saraçoğlu’nun karşısındaydım.

“Abi, Levent’teki evine talibim. Ama param yok. Ayda ancak 500.000 TL ödeyebilirim,” dedim.

“Beş yüz olmaz. Senetleri birer milyon yap,” dedi.

“Ödeyemem,” dedim.

“Sen dediğimi yap. Ödeyemezsen eksliğini ben tamamlarım,” dedi.

Onun dediği gibi yaptım. Tapuyu aldım ve götürüp eşime verdim.

Bugün bile, bu evin alınmasında kendime bir pay çıkaramıyorum, asla. Eğer Rabbimin tek taraflı lütfunun dışında bir pay varsa, o da muhakkak ki bayram yapan yetim ve öksüzlerindir.

6.

ARAYAN BULUR

Zihin kuşu ne muhteşem bir yaratılış! Tüm yaşananlar zapt edilmiş, kayda alınmış, arşive yerleştirilmiş. Dilediğin zaman, gözünün önünde tekrarlanır sahneler, film şeridi gibi. O günleri yeniden yaşarsın. Duygulanırsın.

Tabii ki yaşamak başka, 20 sene sonra hatırlamak başka. Yine de insan etkileniyor.

Elimde kalem vardı zaten. Hasan Kaptan'ın borç listesinin bir köşesine şöyle yazdım:

*Dertli gönül yanık sine,
İnler durur, sahibini arar.
Arayan bulur,
Mevlâsını da belasını da.
Ne bilsin belası da Mevlâsıdır O'nun zaten.*

Madem size kimse bakmıyor ve bu kaderinizdir:

Kiminle konuşsanız sizi dinlemeyip kendini anlatıyor.

Kime ağlasanız, kendi dertlerini dile getiriyor.

Boşuna aramayın.

Mahkûmsunuz.

Kaderiniz bu:

*yalnız kalmak,
size merhem olacak
birini bulamamak.*

Bari bu durumda Rabbinize bakın. Göreceksiniz:

O sizi hem dinleyecek hem de bakacak.

Ondan başka dost, ondan başka yer bulamayacaksınız.

Onu bulduysanız da O size yeter zaten.

Tam üç sene parladım kendimi. İnsanüstü gayret sarf ettim. Meşru, gayri meşru her türlü yolu denedim. Tek becerdiğim şey borçlarımı büyütme oldu.

O gün anladım:

Dünyada para kazanan bir tek insan yoktur. Allah dilediğine verir, dilediğine vermez. Dilediğini arttırır, dilediğini eksiltir.

Ve bakın, Allah kitabında bu hususları nasıl dile getiriyor:

- “Doğrusu zengin eden de, varlıklı kılan da O’dur.”
- “Biz sizi yeryüzünde yerleştirdik ve orada size geçimlikler verdik. Öyleyken pek az şükrediyorsunuz.”
- “Doğru yola girmiş olsalardı, onları denemek için onlara bol su içirirdik.”
- “Kim Rabbini anmaktan yüz çevirirse, Rabbi onu gittikçe artan bir azaba uğratar.”
- “Rabbin dilediği kimsenin rızkını genişletir, dilediğine de yetecek kadar verir. O kullarını görmektedir, onlardan haberdardır.”
- “Orada sizin için ve rızık veremeyeceğiniz kimseler için geçimlikler var ettik.”
- “Ey Muhammed, de ki: Göklerden ve yerden sizi rızıklandıran kimdir? De ki: Allah’tır. Öyleyse doğru yolda veya apaçık bir sapıklıkta olan ya biziz ya sizsiniz.”

- “Şüphesiz Rabbim, rızkı dilediğine genişletir ve dilediğine bir ölçüye göre verir. Fakat insanların çoğu bilmezler.”

- “Ey Muhammed, de ki: Rabbim kullarından dilediğinin rızkını genişletir ve dilediğini de bir ölçüye göre verir. İyilik için sarf ettiğiniz herhangi bir şeyin yerine, O başkasını verir.”

- ***O, rızık verenlerin en iyisidir.***

- Allah, rızkı dilediğine yayar ve dilediğine bir ölçüye göre verir. Bunda inanan toplum için büyük dersler vardır. Size belgelerini gösteren, size gökten rızık indiren O’dur. Ancak Allah’a yönelenden başkası ibret almaz.

- Eğer Allah, rızkı kullarının hepsine bol bol verseydi, yeryüzünde azgınlık ederlerdi. Ama O, rızkı dilediği bir ölçüye göre indirir. O, kullarından haberdardır ve onları görmektedir.

- Umutsuzluğa düşmelerinin ardından yağmuru indiren, rahmetini yayan da O’dur. O, övülmeye layık olan tek himayecidir.

“Ey Muhammed! Rabbinin rahmetini onlar mı taksim edip paylaşıyorlar?”

Dünya hayatında geçimliklerini aralarında biz taksim ettik. Birbirlerine iş gördürmeleri için kimini kimine decelerle üstün kıldık. Rabbinin rahmeti, onların biriktirdikleri şeylerden daha iyidir. Eğer insanlar küfre meyleden tek bir ümmet olmayacak olsaydı, Rahman’ı inkar edenlerin evlerinin tavanlarını, üzerinde yükseldikleri merdivenleri, kapılarını ve yaslandıkları kerevitleri gümüşten yapar, hatta altın bileziklerle işlerdik.

Ancak bunların hepsi, dünya hayatının geçimlikleridir. Ahiret, Rabbinin katında ona karşı gelmekten sakınanlardır.

“Onlardan bir rızık istemiyorum, beni doyurmalarını da istemiyorum. Rızıklandıran da sağlam gücün sahibi olan da Allah’tır.”

Allah, rızık bakımından kiminize kiminizden daha çok vermiştir. Çok verilenler, ellerinin altındakilere, “Rızıkta eşit olun,” diye rızıklarından vermezler. Allah’ın nimetini bilerek inkar mı ediyorlar?

Allah, size verdiği rızık kesiverirse size rızık verecek başka kim vardır? Hayır, onlar azgınlık ve nefretle direnmektedirler. Allah’ın, rızık dilediğine yaydığını ve dilediğine bir ölçüye göre verdiğini görmezler mi? Doğrusu bunda inanan bir topluluk için büyük dersler vardır.

“Ey putperestler! Siz Allah’ı bırakıp bir takım putlara tapıyorsunuz ve aslı olmayan sözler uyduruyorsunuz.”

Allah’tan başka taptıklarınızın size rızık vermeye güçleri yetmez. Artık rızık Allah katında arayın. O’na kullukedin ve O’na şükredin. Siz O’na döndürüleceksiniz.

Nice canlılar vardır ki rızıklarını kendileri elde edemezler. Sizin de onların da rızığını Allah verir. O, iştir ve bilir.

Allah, kullarından dilediğine rızık bol verir, bazen de bir ölçüye göre verir. Doğrusu Allah, her şeyi bilendir. Onlar, dünya hayatıyla mutlu olurlar. Oysa dünya hayatı, ahiretin yanında yalnızca kısa bir geçimlikten ibarettir.

“İçinizdeki bekârları, kölelerinizden ve cariyelerinizden iyi olanları evlendirin. Eğer yoksul iseler, Allah onları lütfuyla zenginleştirir. Allah, lütfu bol olandır, bilendir.”

“Ey insanlar, ortak koşanlar pistir. Bu yıllarından sonra Mescid-i Haram’a yaklaşmasınlar.”

Eğer fakirlikten korkarsanız bilin ki, Allah sizi kendi lütfundan zengin kılacaktır. Allah, bilendir, bilgedir.

7.

PARA KAZANAN VAR MI?

Farkındayım. Büyük bir iddiada bulundum. Yer-yüzünde hiç kimsenin para kazanmadığını söyledim. Bu iddiayı yaşadığım ve anlattığım tecrübelerime dayanarak dile getirdim.

Ben aptal, geri zekâlı biri değilim. Hayatımın hiçbir döneminde, bir işi gerçekten becerip bir şey kazandığımı hatırlamıyorum. Hep sonunda yüzüme gözüme bulaştırdım. Bir şey kazanıyor gibi görünsem de, her zaman arkasından berbat ettim. Ve gördüğüm kadarıyla, Hasan Kaptan'ın başına gelen de buydu.

Sadece Hasan Kaptan mı? Hayır, hayır. Bütün insanlar...

Lütfen söyler misiniz:

Kazandım zannettiklerini zannedenlerden kazandıklarını kaybetmeyen bir tek kişi var mı?

Kişileri bırakın, batmayan bir tek devlet var mı? Ya da batmamış bir imparatorluk var mı?

Bakmayın siz “ebed müddet devlet” safsatalarına. Ebed müddet ancak sonsuzluk diyarı olan ahiret yurtdur.

Önceki bölümlerde okuduğum ayetlerde, rızıkları verenin ve dağıtanın yaratıcı olduğunu açık seçik beyan etmiş, bildirmiştim.

“Ama gayret, çalışma, uğraşma payı yok mu?” diyenlere şunu sormak isterim: İşçilere, memurlara baksınlar. En çok onlar çalıştığı halde, içlerinde zengin olan var mı?

“Bilgi mi?” diyenler, profesörlere baksınlar. Aldıkları maaşla zengin olan birini görmüşler mi?

Hayır, hayır. Konu çok net:

Allah, dilediğine veriyor, dilediğinden alıyor.

Ancak Allah bunu yaparken, insanların gayretlerini, bilgilerini ve durumlarını göz önünde bulunduruyor. Çünkü O, haksızlık yapmaz.

İnsanın bu konudaki en büyük yanılgısı, bu dünya hayatının fâni ve geçici olduğunu unutmamasıdır.

Bir de bu dünyanın ve içindekilerin Allah’ın mülkü olduğu unutulunca, gaffet ve felaketler peş peşe geliyor. Bu dünyayı kendi mülkü sananlar, paylaşım ve kazanma hususlarında adaletten ayrılabilirler.

Oysa astronomi bilimi söylüyor: Sadece dünya değil, güneş sistemi değil, içinde bulunduğumuz Samanyolu Galaksisi bile kâinatta esamesi okunmayacak kadar küçük ve değersiz. Çünkü kâinatta trilyonlarca galaksi varmış.

Ve şimdi sıkı durun. Allah’ı dinleyin.

Tabii ki Kur’an’dan ve kâinat kitabından çıkardığım anlam olarak... Daha doğrusu, Rabbimin bana öyle seslendiğini düşünüyor ve hissediyorum:

“Kulum,” diyor bana Rabbim.

“Ben sana doymaz bir göz, açgözlü bir hırs, doymak bilmez bir iştah boşuna vermedim. Dünya ve içindeki nimetler senin bu istek ve arzularını karşılamaya yetmez. Dünyadaki nimetler, sadece bir numune, bir oyuncak hatta bir taklit. Bunların hakikileri, sonsuzluk

diyarında, ahirette seni bekliyor.

Yeter ki aklını kullan. Beni bul. Bu dünyanın hakimi olduğumu anla. Bana dayan. Emirlerimi yerine getir. Yasaklarımdan da sakın.

Görmüyor musun? Kendi meyvelerini kendi yiyen, saklayan bir ağaç var mı?

Tüm meyvelerini başkalarına verip yediyor.”

Görmüyor musunuz?

• Sular, susamış gönüllere ve çorak topraklara akar durur.

• Gökyüzünden rahmet yağar.

• Anneler, sütlerini kendileri içmez; yavrularına verir.

• Arılar, balı kendi kullanmaz; sana gönderir.

Bunlardan ders çıkarmaz mısın aklınla? Fark etmez misin beni? Ve fark etmez misin ki, bütün yollar, istesen de istemesen de, bana çıkıyor zaten.

Bu dünyada kalabilen yok ki.

Hasan Kaptan’a kredi kartımı verdiğimde aslında ne yaptığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Ona kim iyilik yaptı dersiniz? Kredi kartımı vererek Hasan Kaptan’a ben mi iyilik yaptım, yoksa Allah mı ona sahip çıktı?

Hasan Kaptan’ı bana gönderenin Avukat Orhan olmadığını fark ettiniz değil mi? Bütün işleri yapan sadece O’dur. Ve bizi sadece görüntü olarak kullanır.

Yanlış anlamalara fırsat vermemek için Allah’ın rızık vermesi konusundaki ayetlerle ilgili âlimlerin yorumunu aktarmak istiyorum:

“Allah’ın insanı rızıklandırması,” öz itibariyle, insanın yeryüzünde yaşamasını sağlayacak bütün rızıkları orada yaratması ve hazırlamasıdır.

Bu başlık altında toplanan ayetlerin büyük bir kısmı, insanların zenginlik ve fakirliğini Allah’ın belirlediği gibi bir hava oluşturabilir. Ancak Kur’an’ın fıkri bütünlüğü ve ifade özellikleri çerçevesinde bu ifadeleri anlamaya çalışırsak, bunların aslında insanların doğuştan getirdikleri veya sonradan kazandıkları güç ve kabiliyetlerle rızıklarını elde etmelerini ifade ettiğini görürüz.

İnsanları bu kapasitelerde yaratan da Allah’tır.

Kur’an’ın ifadelerinden anlaşılan diğer bir husus da Allah’ın, insanların tek tek kendisiyle olan ahlaki ilişkilerini göz önünde bulundurarak, rızık konusunda bir şarta bağlı olarak müdahalede bulunabildiğidir.

8.

İNSAN İYİLİĞİN KÖLESİ Mİ?

Avukat Orhan veya onu vesile kılarak, Hasan Kaptan'ı Rabbim bana göndermişti. Ve o beni birileri vasıtasıyla 20 sene önce nasıl kurtardıysa, şimdi benim vasıtamla Hasan Kaptan'ı kurtaracaktı. Bu durum belliydi.

Umarım yanlış yapmam. Kendimi iyilik meleği pozisyonunda görmem. Zira insandan insana yapılan iyilik çok ağırdır, kimse kaldıramaz bu ağırlığı.

Bu yüzden, **“İnsan iyiliğin kölesidir”** denmiştir.

İyiliği yapan Allah ise, O'na kul köle olmak bir sorun olmadığı gibi büyük bir şeref ve harika bir şeydir. Fakat iyiliği Allah değil de insan yaparsa, insana köle olmak zor iştir. İnsan nefsi bunu kaldırmaz.

Bu yüzden, sana çay kahve ikram edene sen yemek yedirirsin, altta kalmamak için. Eğer sana iyilik yapan bir insana daha büyük bir iyilikle karşılık verme gücün ve imkânın yoksa işte o zaman yandın. Seni ezen, sana iyilik yapanı kötülükle mukabele etmeye zorlarsın.

İyilik yapanın senden üstün olduğunu göstermenin tek yolu kalmıştır: Ona kötülük yapmak! Onun senden daha iyi olmadığını nefesine ispat etmenin yolu budur.

Bunun için bir âlime sormuşlar:

“Falan kişi size kötülük yapacak diye düşünüyor musunuz?”

“Hayır, mümkün değil,” demiş. “Ben ona iyilik yapmadım ki!”

Hasan Kaptan’a karşı bu yüzden çok dikkatli olmalıyım. Onu asla ezmemeliyim. Benim ona iyilik yaptığımı algılamamalı. Bu iyiliğin tamamen Allah’tan geldiğini, ancak Allah’ın bu iyiliği ona benim vasıtamla yaptığını hissetmeli.

Hukuk konusunda Hasan Kaptan’ın çok iyi bir avukatı vardı zaten. 25 sene Ticaret Mahkemesi başkanlığı yapmış bir üstat. Anladığım kadarıyla, üstat benden hukuk dışı bir çözüm, yani esnaflıkla veya tüccarca bir yol bulmamı bekliyor. Ona göre, ben kendimi nasıl kurtardıysam, Hasan Kaptan’ı da aynı şekilde kurtarabileceğimi düşünüyor.

Nitekim onun da haberi vardı. Leasing şirketlerinin icra emri göndermelerine nasıl mani olduğumu ve bu sayede evimi kurtardığımı biliyordu. Ama bana, lütfen bunun hikâyesini anlattırmayın. Uzun bir hikâye... Ancak avukatlığa neden ve nasıl başladığımın hikâyesi olduğu için yeri geldiğinde anlatmam gerekiyor.

Kendi davam için avukat olmak... Bunun bir kitabı bile var. Ofisime gelerseniz seve seve veririm. Ama buraya küçük bir bölümünü aktarmadan duramayacağım.

Kokarca Böceği hikâyesi benim için çok etkileyicidir. Kendimi, fakirin masalındaki fukara gibi hissediyordum. Başıma gelenler onun başına gelenleri andırıyordu. Anlaşılan benim de kurtulmak için Kadı Efendi’yi namaz kılarken yakalamam gerekiyordu. Yani ben de leasing şirketinin bir açığını, bir eksikliğini, bir gediğini bulmalıydım.

Bir bayram günüydü. Herkes bayram yaparken, ben de bizim bayramımız olacak o açığı bulmanın peşindeydim.

Meslektaşlarım, “Onlar kurumsal yapılar, en iyi

hukukçuları istihdam eder, açık gedik bırakmazlar,” diyordu.

Ben ise, “İnsanın olduğu her yerde mutlaka açık gedik bulunur,” diyordum.

Bir açık bulma umuduyla her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçiyor, hatta bu sefer harf harf ilerliyordum. Ama yoktu. Ya da gizlenmişti bir yere ve ben o açığı göremiyordum.

Ara verdim. Abdest alıp namazla nefesleneyim dedim.

Tam namaza duracaktım ki, bahçemizde bulunan havuzdaki suyun halkalandığını gördüm. Sanki titriyordu, havuzun üzerindeki su...

Deprem mi oluyor dedim içimden. Ama deprem değildi, elhamdülillah.

Dikkatlice bakınca, havuzun üzerindeki yeşil renkli, pis kokulu bir böceği gördüm. Can havliyle suda çırpınıyor ve yüzeyde halkalanmalar oluşturunuyordu. Havuzun dibine baktım. Daha önce ağaçtan aynı şekilde düşüp boğulan onlarca kokarca böceği vardı dipte.

O an fark ettiğim bir şey oldu.

Havuzda çırpınan böcek, sanki bendim. Ben de aynen onun gibi ateş havuzuna düşmüştüm. Aynen onun gibi çaresizdim. Biraz sonra böceğin gücü tükenecek ve boğulacaktı. Benim de öyle... Hayatım boyunca çalışsam bile ödeyemeyeceğim borçların içinde boğulacak, dibe batacaktım.

Acıdım böceğe. Yanı başımda duran gazeteyi rulo yapıp uzattım havuza. Çırpınan böcek, gazeteye tutundu ve kurtuldu. Onu çimlerin üzerine bıraktım. Bir iki dakika sonra kendini silkeledi ve uçup gitti.

Mutlu olmuştum. Onu kurtarmaktan zevk almıştım.

Namaza döndüm. Alnımı secdeye koyarak şöyle dedim:

“Rabbim, bu böceği kurtarmak beni hiç yormadı. Böceği mutlak ölümden kurtarmaya vesile kıldın beni. Allah’ım, seni için beni de kurtarmak şüphesiz ki çok kolaydır. Neyi vesile kılacaksan kıl, kurtar beni Rabbim.”

Namazdan sonra tekrar dosyalara gömüldüm. Daha önce defalarca okuyup göremediğim şeyler, bu kez gözüme çarptı:

Kanuna göre, leasing sözleşmesinin geçerli olabilmesi için sözleşmenin, kiracının ikametgâhının noterliğinde tescil edilmiş olması gerekiyordu. Bu tescil, sözleşmenin kurucu unsuruydu. Dosyada, bu tescilin yapıldığına dair bir belge ya da kayıt yoktu. Eğer leasing şirketi bu hususu ihmal ettiyse, sözleşme batıl ve geçersiz olacaktı. Batıl sözleşmelerden borç oluşmazdı.

Sözleşmeye konu olan medikal cihazlar, ikinci el ve teşvikli mallardı. Kanuna göre, teşvikli mallar gümrük bedelleri ödenmedikçe üçüncü kişilere satılamazdı. Eğer teşvikler kapatılmadan leasing sözleşmesine konu edilmişse, bu durum toplu gümrük kaçakçılığı sayılırdı ve cezası çok ağırdı; hatta hapis cezası bile söz konusu olabilirdi. Dosyada, teşviklerin kapatıldığına dair bir evrak da yoktu.

Tek yapmam gereken şey, iki hususu öğrenmekti:

1. Noterlikte sözleşmenin tescil edilip edilmediği,
2. Teşviklerin kapatılıp kapatılmadığı.

Garip değil mi? Daha önce defalarca okuyup incelediğim halde fark edemediğim bu hususları,

boğulmak üzere olan bir kokarca böceğini kurtardıktan ve Rabbimden yardım diledikten sonra fark etmem ya da daha doğrusu, fark ettirilmem çok ilginç değil mi sizce de?

Bu yaşananlar çok ibretlik değil mi?

Sabırsızlıkla bayramın geçmesini ve çalışma günlerinin gelmesini bekledim. Bayramdan sonra, noterde yaptığım incelemede leasing şirketinin, kiracının ikametgâhı noterliğinde sözleşmeyi tescil ettirmediğini saptadım.

Sıra leasing konusu makinelerin teşviklerinin kapatılıp kapatılmadığını öğrenmeye gelmişti. Teşvikler de kapatılmamıştı.

9.

ANAHTAR

Böcek olayını hatırlamak iyi oldu. Demek ki yaptığımız bir iyilik, daha önce göremediğimiz şeyleri görmemize vesile, bir anahtar olabiliyormuş.

“Allah’ım,” dedim, “sırf senin rızan için... bana gönderdiğin Hasan Kaptan’a karşı üzerime düşeni yapmak için kredi kartımı verdim. Senin rızan için beraberce rahmet yağmurunda ıslandık. Meleklerin yüzümüze öpücükler kondurdu. Hasan Bey çok ince, çok narin, çok kibar ve edepli bir insan. Senin lütuflarını ona sunarken bunları benden değil, senden bilsin. Karşıma gelip ezilmesin. Benim sadece bir aracı, bir garson olduğumu ve bütün lütufların sadece senden geldiğini bilmesini nasip et Allah’ım. Bana da ona nasıl yardım edebileceğimin yolunu göster.”

Hasan Bey’in aktif ve pasiflerini yazdığı evrakları satır satır incelemeye başladım.

Kalp üzerine branşlaşmış bir hastanem vardı önceleri. Oradan biliyorum; hastaneye gelen bir hastanın kanaması varsa doktorların yaptığı ilk şey, kanamayı durdurmaktır. Kanamayı durdurduktan sonra diğer inceleme ve tahlillere geçilir. Hasan Bey de hukuk ofisine, kanamalı bir hasta konumunda gelmişti.

Ben de acil olarak kanayan yerlerini temizlemiş, pansuman yapmıştım. Öncelikle ümitsizliğini ümide, sahipsizliğini sahipliğe ve yalnız olmadığını inandırmaya çalışmış, evine ekmek götürme imkânına kavuşmasını sağlamıştım.

Ancak bu bir pansumandı. Yarın geldiğinde, bu açık yarasını ne yapıp yapıp doğru bir şekilde kapatmalıyım. Bunu ona iyilik olarak değil, bir görev olarak yapmalıyım. Hatta ondan avukatlık ücreti dahi almalıyım ki ezilmesin. Ben de verdiğim hizmetin karşılığını almalıyım. Çünkü sonuçta ofisim bir hayır kurumu değildi; bir meslek icra ediyordum ve ofisimin de ciddi giderleri vardı.

Hasan Bey'in borç listesine bakmadım, önce alacak ve mal varlığı listesine göz attım. Listede iki tane gayrimenkul görünüyordu: biri bir ev, diğeri de sanayi mahallesinde bir iş yeri binası. Saatime baktım, çok geç değildi.

Üstadım, emekli hâkim ve avukat Orhan Bey'i aradım.

“Üstadım,” dedim.

Sözümü kesti Orhan Bey:

“Sen Hasan Bey'e ne yapmışsın öyle, Avukat Bey?” dedi.

“Adamı mahvetmiş, bitirmişsin. Adam ağlamaktan kendine gelemiyor.”

“Vallahi ben bir şey yapmadım, Üstadım,” dedim. “Sadece beraberce yağmurda ıslandık, saunada ısındık, o kadar.”

“O kadar olur mu?” dedi.

“Sonra da tam 12'den vurmuşsun adamı. Kredi kartını vermek de nereden çıktı? Ben sana Hasan Bey'i onu kendine bağlayıp müvekkilin yapasın diye değil, kendine has bir çözüm bulasın diye gönderdim. Adam şimdi, 'Benim avukatım Dede,' diyor, başka bir şey demiyor.

Beni beğenmez oldu adam! Onu sana gönderdiğim için teşekkür edip dua ediyor bana.”

“Ben de sana teşekkür ediyorum, Üstadım. Harika bir insan göndermişsin bana.”

“Şimdi bunları bırakalım da bir iki sorum olacak, Üstadım. Müsait misiniz?” dedim.

“Elbette, dinliyorum.”

“Hasan Bey’in iki tane gayrimenkulü görünüyor. Bunların durumlarını öğrenebilir miyim sizden?” diye sordum.

“Tabii,” dedi.

“Sanayideki gayrimenkul beş katlı, devasa bir iş hane,” dedi Orhan Bey. “Şu an tamamı boş. İpoteğin paraya çevrilmesi yoluyla satış aşamasında. Anadolu yakasındaki ev ise konut. O da ipotekli ve satış aşamasında. Şu anda Hasan Bey bu evde oturuyor.”

“Çok iyi ya,” dedim. “Bu iki dosyayı bana devreder misiniz, Üstadım? Yoksa siz takibe devam mı etmek istersiniz?”

Orhan Bey’in sesi hüzünlüydü: “Hasan benim can dostum, aile dostum. Durumuna çok üzülüyorum. Ona faydalı olamamak gerçekten üzüyor beni. Ona faydası olacaksa tereddütsüz yarın sana dosyaları gönderirim.”

“Bana yetki belgesi de gönderir misiniz ki dosyalarda işlem yapabileyim gerekirse?” diye sordum.

Yetki belgesi, avukatlar arasında vekâlet anlamına geliyordu ve noter tasdikine gerek olmadan mahkemelerde noter tasdikli belge gibi işlem yapılabilirdi.

“Tabii ki, seve seve. Nasıl, bir açık, bir gedik, bir ümit buldun mu, Avukatım?” diye sordu.

“Şu an sadece kanı durdurmakla uğraşıyorum Hasan Bey. Sadece pansuman yaptım. Satış dosyalarını yarın bir inceleyeyim. Ondan sonra operasyon yaparız, nasipse.”

“Sanayideki iş hanının boş olması çok iyi,” dedim. “Oradan çok ciddi bir çözüm çıkabilir, Üstadım.”

“Ben sana sadece satış dosyalarını değil, Hasan Bey’in bütün dosyalarını göndereyim,” dedi Orhan Bey. “Zaten bir para da vermiyor Hasan Bey. Beni kurtar bu işten. Nasılsa bulaştın. Yarısı sende, yarısı bende olmasın. İstersen dosyalardan çekileyim ben. Sen kendi vekâletini koy, rahat rahat çalış. İki de bir beni de aramamış olursun.”

Üstat farkı işte. Dile kolay, 25 sene ticaret mahkemesi başkanlığı yaptıktan sonra avukatlık yapmak kolay olmasa gerek. Kazanılamayacak davaları başından savmayı iyi biliyor. Biz de hastanede, iyileşme ihtimali olmayan hastaları devlet hastanelerine yönlendiriyorduk mortalitemiz yükselmesin diye. Yani ölüm oranımız artmasın. “Ölecekse devlet hastanesinde ölsün” diyorduk.

Ama ben devlet hastanesi değildim ki. Ben de Orhan Bey gibi avukattım. Başarı şansı olmayan dosyalarını bana neden gönderiyordu ki? Oysa ben de bütün davaları kazanmak istiyordum. Benim dava kaybetme oranım niye yükselsin ki?

“Yok Üstadım, istemem,” dedim. “Senin müvekkilin senindir. Ben başkasının müvekkilini asla almam.”

“Peki o zaman, Avukat,” dedi. “Sen kaşındın. Bu bir emirdir. Ben dosyalardan istifa ediyorum.”

Telefonu kapattı.

10.

SATIŞ DOSYALARI

Sabah ofise indiğimde, Hasan Bey'in tüm dosyalarının Üstat Avukat Orhan tarafından gönderildiğini gördüm. İçlerinden yalnızca satış dosyalarını aldım ve incelemeye başladım. Her iki dosyada da alacaklı, tanıdığım leasing şirketi idi. Bu, kendi davalarım da tam dokuz yıl cebelleştiğim, sonunda helalleştiğim bir şirketti. Hukuki açıdan hiçbir ödeme yapmam gerekmezken, hakikat bakımından borçlu olduğumu kabul etmiş ve ödeme yaparak helalleşmişim.

Bu süreçte, şirketin avukatlarıyla kardeş gibi olmuştuk. Hatırım ve nazım geçerci onlara. Onlar da zaman zaman benden fikir alır, borçluların psikolojisini ve hak-hukuk dengesi üzerine konuşurlardı.

Hasan Bey'in de benim borçlu olduğum leasing şirketine borçlu olduğunu öğrenince, bu bilgi bir avantaj olabilir diye düşündüm.

Kapım tıklandı. Asistanım, Hasan Bey'in geldiğini söyledi. "Gelsin," dedim. Hasan Bey mahcup bir edayla odaya girdi. Kalktım, kucakladım onu. Omuzlarını düzelttim ve dedim ki:

"Senin durumunda önemli bir problem görmedim Hasan Bey. Her şeyden önce, alacaklı leasing şirketini çok iyi tanıyorum. Tam dokuz sene cebelleştirdim. Sonunda helalleştik ve çok iyi dost olduk. Yani bazı konularda nazım geçer. Bu çok iyi bir şey, çok iyi bir haber."

Hasan Bey cevap yerine cebinden kredi kartını çıkardı ve masama koydu:

“Abi, bu çok ağır geldi bize. Evde eşimle de konuştuk. Bunu kabul edemiyoruz.”

“Peki,” dedim. Kartı aldım ve cebime koydum.
“Hadi gel şimdi. Beni şu sanayideki binana götür, o binayı görmek istiyorum,” dedim.
“Ama önce kahvelerimizi içelim.”

Kahveler geldi.
“Bana bu binayı neden boş tuttuğunu söyler misin Hasan Bey?” dedim.

“Leasing şirketi binayı satışa çıkarınca, Avukat Orhan Bey, kiracıları çıkartmam gerektiğini söyledi. Yoksa satışa katılan olmazmış. Katılsa da çok ucuza gidermiş. Değerine satılsın diye tahliye ettirdik binayı. İki senedir boş orası. Yoksa yanlış mı yaptık?”

Orhan Bey’in geçmişine bakınca, yaptığı mantıklı görünüyordu.

“Mahkeme başkanlığı yapmış birisi, sonrasında avukatlığa başlasa da, her zaman mahkeme başkanı gibi düşünür. Önceliği hep hak ve hukuk olur. Alacaklı alacağını almalı, borçlu da borcunu ödemeli. Bu yüzden satılacak bina, yüksek değere satılmalı ki, hem alacaklı alacağına kavuşsun, hem de borçlu borcunu ödeyebilsin. Böyle düşününce, Avukat Orhan Bey’in yaptığı doğru. Kiracılı bir mülkü kimse almak istemez. Zira kiracıları çıkarmak, Türk hukukuna göre adeta imkânsız. Kanun, kiracıya mal sahibinden daha fazla hak veriyor çünkü.”

Tam o anda beynimde bir ampul yandı. Heyecanlandım. Kahvemi yarım bıraktım: “Hadi Hasan Bey, bırak kahveyi. Beni şu boşalttığın binana götür, çabuk!” dedim.

Arabaya bindik. Hasan Bey şaşkıındı:

“Anlamadım, hiçbir şey anlamadım,” dedi.

“Anlatayım o zaman Hasan Bey,” dedim.

“Ama güzel bir hikâye anlatacağım. Bu hikâye, bütünüyle gerçek bir hikaye. Hikâyeyi anlatan da Konya müftüsü.”

Hasan Bey, “Ben, binayla ilgili bir şey anlatacağsın sandım,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Tamamen senin binanla ilgili bir hikâye anlatacağım.”

Avukat Orhan’ın binayı boşaltmasıyla ilgili ve şimdi bu binayı ne yapacağımızla ilgili konuşacağım. Çünkü kararı sen vereceksin. Bu hikayeyi çok dikkatli dinlemeni istiyorum.

Konya’nın dağlarında, hala göçebe Türkmen aşiretlerinin yaşadığı yöröklere rastlanır. İşte o yöröklere mensup bir obada, hayatında hile-hurda bilmeyen, bir damla su gibi berrak yaşlı bir adam yaşarmış. Bal avcılığı yapmış, arıların boş ağaç kovuklarına yaptıkları balları arar bulur, kimilerini satar, kimilerini dağıtırmış.

“Olmaz, alamam parasız,” diyenlere de:

“Vallahi, bu balı ben kütükten alırken kimse benden para istemedi. Bal Allah’ın kullarına hediyesidir,” dermiş.

Bir yıl, olağanüstü çok bal bulmuş bizim bu amca. Obada dağıtmadığı kimse kalmamış. Ancak bereket deyin, artmış da artmış, bitmemiş bir türlü. İsrâf haramdır diye düşünmüş. Bu fazla, saf, hilesiz hurdasız ballarını Konya pazarında satmaya karar vermiş.

Pazara vardığında bakmış ki pazar, hileli ballarla dolu. Fiyatını sormuş:

“10 TL,” demişler.

O da kendi balına aynı fiyatı koymuş. Ama tabelaya “10 TL hediyesi” diye yazmış. Yani şöyle demiş:

“Bu bal sizlere Allah’ın hediyesidir. Ben sadece 10 TL’yi bu balı size getirdiğim için zahmet parası olarak istiyorum. Yoksa bal Allah’ın hediyesi size.”

Akşama kadar beklemiş bizim amca. Tıpkı senin iki senedir bu binayı daha iyi bir fiyata satılsın diye beklediğin gibi...

Ancak... Yok, yok, yok. Pazardaki bütün hileli ballar satılmış, ama ona gelen bile olmamış. Soran bile çıkmamış.

Akşam olmuş. Amca, balın hediye fiyatını 5 TL’ye düşürmüştü. Ama yine yok, yine yok... Alan yok.

Şimdi bu balları tekrar köye taşımak, sonra tekrar haftaya pazara getirmek eziyetli bir iş. Bunun üzerine aklına köylüsü Müftü Efendi gelmiş. Ona gitmiş:

“Bu balları müftülüğün bir köşesine bıraksam, köye götürüp getirsem olur mu?” diye sormuş.

Müftü Efendi de “Olur,” demiş.

Tam dört hafta boyunca, bizim balcı, ballarını pazara götürüp getirmiş. Dördüncü haftanın sonunda Müftü Efendi,

“Maşallah amca, ne bitmez tükenmez balın varmış senin!” demiş.

Amca,

“Yok evladım, yok... Ben her hafta aynı balları pazara götürüp getiriyorum. Anlamadım, ballarım bir türlü satılmıyor. Hileli ballar satılıyor, benim saf balım satılmıyor,” diye yanıtlamış.

Müftü Efendi bunu öğrenince biraz düşünmüş ve sormuş:

“Ballarını satmak istiyor musun, amca?”

Amca “Evet,” deyince Müftü şöyle bir yol göstermiş: “Bu sefer pazara gittiğinde, hileli ballardan bir kaşık bal al ve kendi balına karıştır,” demiş.

Balcı amca, Müftü Efendi’yi dinlemiş. Kendi balına bir kaşık hileli bal katmış. Ve gerçekten de ballarını derhal satmış.

Arabada Hasan Bey’e döndüm ve sordum: “Hadi bakalım, söyle Hasan Bey. Sen bu hikâyeden ne anladın?”

11.

BİR KAŞIK HİLELİ BAL

“Ben hiçbir şey anlamadım bu hikâyeden, Avukat Bey,” dedi Hasan Bey.

“Peki o zaman,” dedim, “binanı gördükten sonra sana anlatırım.”

Bu sırada binanın önüne varmıştık. Devasa bir yapıydı. “3000 metrekare kapalı alanı var,” dedi Hasan Bey. “Matbaam buradaydı önceleri. Bu binada işe başladım, 30 sene önce. Beş yıl önce bina yetmez olunca, İstanbul dışında 5000 metrekare kapalı alanı olan bir yere taşındık. Bu binadan aldığım kirayla, yeni yerin kirasını ödüyordum. Sonra, iki sene önce olanlar oldu.”

Hasan Bey anlatmaya devam etti:

“Ben genellikle devlete ve özellikle Milli Eğitim Bakanlığı’na çalışırdım. Onların ders kitaplarını basardım. Yeni yere taşınınca çocuklar, ‘Leasing’den yeni makineler alalım, teknoloji değişti,’ dediler. İki oğlum var. Allah bağışlasın. Onları dinledim, haklıydılar. Borçlanarak makinelerimizi yeniledik.

Lakin devletten alacaklarımızı alamayınca taksit ödeyemedik. Leasing şirketini de bir türlü beklemeye ikna edemedik. Ve bir gün gelip makinelerini söküp aldılar. Ciğerimizi söktüler, iflahımızı kestiler. 30 senelik firmam, işletmem kâğıttan kule gibi yıkıldı gitti.

Sırtımda da devasa borçlar kaldı. Son zamanda alacaklılardan tehditler de almaya başladım. Çocuklarım, işçilerim, personelim hepsi dağıldı. Elimde tek kalan emekli maaşım. Dilencilikten beni kurtaran tek şey,

Avukat Orhan Bey'in leasing şirketiyle davalaşması. Ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Ona da dava harçlarını bile ödeyemedim. Beni size gönderdi.

Ne yapabileceğinizi bilmiyorum. Ama acayip etkilendim sizden. Bilmiyorum... Sevdim. Garip bir adamsınız. Çok değişik ama etkileyici metotlarınız var. Yağan yağmurla, havuzdaki suyla can buldum. Sırtımdaki yükler kalktı sanki. Bir manada rahatladım. Hele kredi kartınızı vermeniz beni şoke etti. İlk defa karşılaştığım biri, bana şifresiyle birlikte kredi kartını verdi. Kullanmadım ama sanki o kredi kartınız bütün borçlarımı ödedi gibi hissettim.”

“Binanın konumu da çok güzel. Çok güzel bir yerde. Burasını rahatlıkla kiraya verebiliriz, değil mi Hasan Bey?” diye sordum.

“Satışta olan bir binayı kim kiralar, Avukat Bey?” dedi.

“Hadi kiraladın. Binanın satış değeri düşmez mi?”

“Düşer, düşer. Alıcısı da çok az olur veya hiç olmaz. O zaman burayı neden kiralamayı düşündünüz ki?”

“Kanamayı durdurup evini kurtarmak için,” dedim.

“Bu mümkün olabilir mi ki?” diye sordu.

“Olabilir,” dedim, “Allah’ın izniyle.”

“Ama nasıl?” dedi.

“Balına bir kaşık hileli bal katmayı kabul edersen olabilir,” dedim.

“Benim balım yok ki, balıma hileli bal katayım,” dedi.

“Var, var... Hem de çok balın var Hasan Bey. Hadi, ben göreceğimi gördüm. Ofise dönelim,” dedim.

Ofise döndüğümüzde Hasan Bey’e sahip olduğu “ballarını” anlattım.

“Bak Hasan Bey,” dedim.

“Attan inip eşeğe binmişsin. Hatta eşeğin bile yok. Geçim derdi çekiyorsun. Kusura bakma ama varlık içinde yokluk çekiyorsun. Öncelikle bu durumu düzeltmemiz lazım.”

“Merak etme. Hileli bal derken asla hukuk dışı yolları kastetmiyorum. Kanunların sana verdiği haklar var. Onları kullanmaktan bahsediyorum.”

“Ne gibi haklar? Anlamadım, Avukat Bey,” dedi.

“Anlamaman normal, zira avukat değilsin. Söyleyeceklerim biraz hukuk tekniğiyle ilgili,” dedim.

“Sen ipotek verdin diye, leasing şirketi iş yerini ve evini satışa çıkardı diye teslim bayrağını çekmişsin, Hasan Bey,” dedim.

“Bu satılan yerleri iyi bir fiyata sattırmaya odaklanmışsın. Bu doğru bir davranış. Ama bu doğruluktan maraz doğmuş. Seni geçim derdine sokmuş. Oysa böyle düşüneceğine, satışı engellemeye, iptal etmeye çalışsan geçim sıkıntısına düşmeyeceksin. Belki de en azından evini kurtarabileceksin.”

Hasan Bey şaşkın bir şekilde,

“Ve bu benim yasal hakkım mı? Görevim mi? Ama nasıl, Avukatım? Ben hala tam anlamadım,” dedi.

“Avukat Orhan’dan çok farklı şeyler söylüyorsunuz. Üstelik o bir üstadımız, emekli hakim. Biliyorsunuz, sizin gibi duayan birisi.”

“Evet,” dedim, “Avukat Orhan Üstadımız ne diyorsa doğrudur. Ama o esnaf değil ki! Ben ise esnafım, tüccarım aynı zamanda. Daha açık anlatayım: Sanayideki şu binanın, yanılmıyorsa, aylık 100 bin TL’ye rahat kiraya verilebilir. Doğru mu?”

Hasan Bey,

“Doğru, hatta 150 bine bile verilebilir,” dedi.

“Senede ne yapar Hasan Bey?” diye sordum.

“1,5 milyon TL,” dedi.

“Beş senede, yıllık artışları da hesaba katarsak, 10 milyonu geçer. Senin evin kaç satışa çıktı?”

“6,5 milyon TL’ye,” dedi Hasan Bey.

“Bu 10 milyon TL ile hem evini kurtarır hem de geçim derdin kalmaz,” dedim.

Hasan Bey,

“Böyle bir şey olabilir mi ki?” diye hayretle sordu.

“Rabbim, ben senin durumundayken borçlarımı ödetmek için PETKİM makinelerini iki defa bozup bana standart dışı mal çıkartmıştı. Rabbim için zor yok ki! Dediğimi yaparsan hem ben sana yardımcı olurum hem de avukatlık ücretimi de almış olurum.

Ne yapmam lazım? Kabul ediyorum, Avukatım. Bütün yetki sende,” dedi Hasan Bey.

“Yağma yok, Hasan Bey,” dedim.

“Kıracı bulma işi senin. Benim işim ise bu satış en az 5 sene uzatmak, oyalamak. Anlaştık mı?”

Hasan Bey,

“Tabii ki anlaştık, Avukatım,” dedi.

“O zaman,” dedim, “bana geri verdiğin řu kredi kartını tekrar al ve dilediğin gibi harca. Ama borç olarak! İlk aldığın kiradan yaptığın harcamaları bana geri ödersin.”

Hasan Bey gülümsedi:

“Bak, bu oldu şimdi, Avukatım. Çok teşekkür ederim. Borç olarak kabul ediyorum ancak.”

12. AYNADAKİ GÖRÜNTÜ

Benim çok güzel bir dostum, kardeşim var. Adı Bilal. Adı güzel, kendi güzel mi güzel.

“Ey büyük Allah’ım,” dedim. **“İnsanı ne güzel yaratmışsın. Güzel olmayan bir tek insan tanımadım bugüne kadar. Her insanın yüzü bu kadar mı güzel olur? Bütün kâinatı içinde barındıran, beyinle irtibatı sağlayan gözler ne muhteşem. Ha kâinata bakmışsın, ha bir insanın gözlerine.

O gözlerde Seni görmek, Seni görmemek imkânsız, Rabbim. Tabii ki bizzat Seni değil, Seni idrak etmek imkânsız. Ama isimlerini yazmışsın kâinat kitabına. İsimlerini de beni oluşturduğun harflerle yazmışsın.

Ben, benim cinsimden oluşturduğun isimlerinin harflerine aşığım Allah’ım. Vurgunum. Ve her gözde Senin harika isimlerini görmek beni benden alıyor. Hürmetle eğiliyorum bana gönderdiğin insan halifenin karşısında. Ve Seni onun gözlerinde, gözlerinin arkasındaki beyin ve kâinat kitabında görüyorum. Onu dinliyorum; Senin onu konuşturduğunu bilerek.”**

Hasan Bey’in bu sefer gülen gözlerine bakarak dedim ki:

“Hasan Bey, seni Bilal kardeşimle tanıştıracam. Bu operasyonu senin adına sen yürütemezsin. Zira sen borçlusun. Aleyhinde bir dünya icra dosyası var. Bu yüzden kiralama işini Bilal Bey ile yapman gerekiyor. Onu çağırdım. Yolda geliyor. Hadi gel. O gelinceye kadar sana asıl kimin yardım ettiğini anlatmamı ister misin?”

Hasan Bey hayretle sordu:

“Başka biri mi var yani?”

“He ya,” dedim.

“Hepimize yardım eden başka biri var. Hadi bakalım, kimmiş görelim.”

Masamın üzerindeki Varla Yokum Hikayesi kitabını aldım. 437. sayfadaki ***“Ayna Hikayesi”***ni okumaya başladım:

“Ayna, ayna! Söyle bana, dünyada benden güzel var mı?”

Aynadaki halime bakıyorum. Maşallahım var. Saçlarım, kaşlarım, kirpiklerim, gözlerim, yüzüm... Muhteşem. Kusursuz. “Ben insanı Rahman suretinde yarattım.”

Rahman suretli yüzüme bakıyorum, bayılıyorum. Rabbimin en güzel şekilde yarattığını bildirdiği insana bakmak ve onda Yaratan’ı tefekkür etmek muhteşem bir hismiş. Keyif ve mutluluk kaplıyor her tarafımı. Aynadaki halime gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Ne yapsam aynıyla yapıyor. Ne söylesem aynı kelimelerle cevap veriyor. Adeta yansıyor.

Aynadaki suret ben miyim? Yoksa suret ayrı, ben ayrı mıyım?

Tabii ki ayırırım. Aynadaki suretimle evet, bir bağım var. Aynadaki suretim benim. Ama aynanın karşısında durduğum sürece var. Ayna olmasa da ben varım. Fakat aynadaki suretin varlığı, benim aynanın karşısında durmama bağlı.

Aynadan uzaklaşıyorum. Suretim yok oluyor. Karşı-

sına geçiyorum, hoop! Suretim tekrar canlanıyor ve beni taklit etmeye devam ediyor. Ne yaparsam ben aynen yapıyor.

Seviyorum, beğeniyorum aynadaki suretimi. Ama o ben değilim. Evet, ben de o değilim.

Aynadaki ben, sadece bir yansımam. Bu kadar işte. Kendimi seyretmem, aynadaki suretimle oynamam yeterli. Ofise gitmeliyim, işime bakmalıyım.

Aynanın karşısından ayrılırken, nedense aynadaki suretime veda etmek geldi içimden. Sağ elimi kaldırdım, salladım veda anlamında. Aynadaki suretim de elini kaldırdı. Ama... hayır, sağ elini değil, sol elini kaldırdı!

Tekrar denedim. Sağ elimi kaldırıyorum, o sol elini kaldırıyor. Her seferinde aynı şey. O bana sürekli muhalefet ediyor gibiydi.

Muhalefeti küçüktü. Ama önemli olan, muhalefet etmesinin büyüklüğü ya da küçüklüğü değil... benden farklı bir hareket yapmış olmasıydı.

Bu durum, aynadaki suretimin tamamen yansıma olmadığını, ayrı bir varlık olduğunu gösteriyor ve ispat ediyordu.

Vay be!

Ofise, işe gitmekten vazgeçtim. Aynadaki suretimin benden ayrı bir varlığı olduğunu düşününce ona kıyamadım. Çünkü aynadan ayrıldığım anda suret yok olacaktı.

Varlığı tamamen bana bağlıydı. Benim aynanın karşısında durmam onun varlık sebebiydi.

“Anladım, Rabbim,” dedim. “Anladım! Galiba anladım.

Aynanın içindeki sol elini kaldıran suret aslında biziz. Varlığımız bütünöyle Senin aynanın karşısında durmana bağılı.

Göz açıp kapayıncaya kadar bile Sensiz kalamayız. Sen değiliz biz. Sen bizim varlık sebebimizsin.

Bizi tut, Allah'ım. Tut ki edemeyiz Sensiz. Sen ki merhametlilerin en merhametlisisin."

13.

**YAZAR BAŞKA,
İSMİ BAŞKA**

Okumayı bitirince Hasan Bey, hayranlıkla, dilim tutuldu, dedi.

“Ne muhteşem bir bakış bu! Mest oldum. Sanki sürekli Rabbimizle bakışıyorsunuz gibi bir his sardı beni. Senin gözlerinde Rabbimi görmek... hatta kendi gözlerimde bile. Ama Allah başka, Allah’ın isimleri başka diyoruz. Bunu anlayamadım ben.”

Masamda duran Thomas Paine’in Akıl Çağı kitabını aldım, Hasan Bey’e verdim.

“Hasan Bey, Thomas Paine kim? Tanıyor musun?” diye sordum.

“Hayır, tanımıyorum,” dedi Hasan Bey.

“Tanımaz olur musun? Kitap elinde, kitabın üstünde de adı yazılı,” dedim.

“Tamam da Avukat Bey, kitap başka, kitabın üzerindeki isim başka. Thomas Paine’in kendisi de bambaşka. Kitabını tanımak, yazarın adını bilmek başka, yazarın kendisini tanımak bambaşka değil mi?”

Ah işte, aferin Hasan Bey. Aynen böyle işte. Büyük kâinat kitabı olan evren ile dürülmüş kâinat kitabı olan insanın üzerindeki Allah’ın 99 ismi ve diğer bütün güzel isimleri de başka. Bu kitapları yaratan varlık ise bambaşka. Biz ancak kâinat kitabındaki Allah’ın isimlerini bilebiliriz.

O da bu isimler bizim cinsimizdeki harflerle yazıldığı için. Rahman suretli oluşumuz da bundandır. Çünkü biz

de O'nun güzel isimlerinin tezahürüyüz.

Thomas Paine'in kitabını okuyup adını bilmekle onu tanımak aynı şey olmadığı gibi, bizlerin de Allah'ın gerçek mahiyetini hayal dahi etmemiz imkânsız. Onu ancak sonsuzluk diyarında görebilecek ve tanıyabileceğiz. Nasıl ki yazarları tanımak için imza günleri düzenlenir, aynen öyle de Allah da ahirette yazdığı kâinat kitabını ve insan kitaplarını okuyan kullarına, adını ezberleyen kullarına kitaplarını imzalayıp verecek. Ve kendisiyle sohbet etme imkânı bahşedecek. Nasıl bir zat olduğunu da ancak orada görebileceğiz.”**

“Vay!” dedi Hasan Bey. “Çok, çok iyi anladım. Çok güzel, çok net, çok doyurucu bir açıklama. Harika. Buraya geldim mi bana bir şey oluyor. Sanki başka dünyalara gidiyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor. Dertlerimi unutuyorum.”

“Unutmuyorsun, Hasan Bey. Her derdin bir devası olduğunu biliyorsun sadece,” dedim.

“Ne var ki saf çözüm yok işte. İlla da saf bala bir kaşık karışık baldan katmamız lazım.”

“Bu sözünü de bir türlü anlayamadım, Avukatım. Habire neden saf bala hileli ballardan bir kaşık kattırıyorsun ki?”

“Hasan Bey, ben kimim? Ballara hileli bir şey kattırmak kim? Ben sadece öğreniyorum. Sonuçta fetvayı veren müftü; hem de Konya'nın, Mevlana Hazretleri'nin şehri Konya'nın müftüsü. Kattıran o. Ben de hikmetini bulmaya çalışıyorum.

Çünkü Yörük balcı amcamız, saf ve kusursuz ballarını satamazken bir kaşık karışık bal kattığında müşterilerini

buldu. Balları satıldı. Biz de ballarımızı satacaksak, müşterilerin taleplerini göz önünde bulundurmamız lazım. Yoksa biz de ballarımızı satamayız, Hasan Bey.

Bir de yanlış anlamadıysam, Allah’a kusursuz, saf şeylerle gidilmez. Zira kusursuzluk ve saflık yalnızca Allah’a aittir. Bu yüzden saf bala bir kusur bulaştırmalıyız. Elimizdeki testiği çatlatmalıyız. Çatlatmalıyız ki ondan af dileyelim. Kusurumuzu bağışlamasını isteyelim. O da bizi affetsin ve bağışlasın. “Yoksa O’nun huzuruna saflıkla gidersek, O’na eş, ortak koşmuş oluruz. Bu kabul edilemez. Nitekim Hazreti Âdem ile Havva’nın yasak meyveyi yemeleri, testiği çatlatmaktı; saf bala karışık bal katmaktı. Bilmiyorum, ben Müftü Efendi’nin fetvasını böyle anladım, böyle yorumladım.”

Masamdan *Güneş Nasihatleri* kitabımı aldım, açtım ve okudum:

“Güneş Nasihat’i: İdrak edilmesi, hayal edilmesi mümkün olmayan kâinatın yaratıcısı Allah’a ancak çatlak testi ile gidilir. Çam sakızı, çoban armağanı tövbeyle yıkanmış günahlarla gidilir. Hiç kimse, ama hiç kimse ameliyle, ibadetiyle cennete giremeyecek çünkü. Allah’ın rahmet ettikleri müstesna. İllâ mâ rahime rabbi.”

Hasan Bey derin bir nefes aldı:

“Hayatımda duyduğum en muazzam cümleler bunlar! Bayıldım, eridim, mest oldum, Avukatım. Harikasınız. Adın Coşturan olsun bari.”

“Söylediklerin doğru, Hasan Bey,” dedim.

“Ama muhatabını yanlış seçtin. Bu cümleler, Kur’an tefsiri. Gördüğün, hissettiğin güzellik bütünüyle Kur’an’a ait. O’nun kelimelerinin, O’nun cümlelerinin mana olarak güzelliği.”

“Allah’ım,” dedi Hasan Bey, “öğrenmek ne güzel şey. O’nun okulunda talebe olmak ne tatlı şey.”

“Evet Hasan Bey,” dedim.

“Kalbimiz O’nun evi. Bizler hep O’nun misafiriyiz. O da kalbimizi ev edinerek bizim misafirimiz ve bize şah damarımızdan yakın.”

Kapı tıklandı. Asistanım içeri girdi:

“Bilal Bey geldi, efendim.”

“Gelsin,” dedim.

Dünya-ahiret kardeşim Bilal’le kucaklaştık. Kalbim kalbine değdi. Kalp atışlarımızı aktardık birbirimize. Millet ne güzel tabir bulmuş bu dostluklara: “Aretlik, ahiretlik.”

14.

BİLAL BEY

Hasan Bey’le Bilal Bey hemen kaynaştı. Tanıştırma faslından sonra yol haritamı açıkladım:

“Hasan Bey,” dedim, “senin binanı sen kiraya verirsen, alacaklılar bir şekilde haber alır. Kiracılar, icra dosyalarından 89’a bir evrak gönderirler ve derler ki: ‘Bundan böyle kira bedellerini bize yatır.’ Kiracı da icra dairesinin bu emrine uymak zorundadır.”

“İşte şimdi saf bala hileli bal karıştıracağın nokta burası. Bir manada alacaklılarından para kaçırmış olacaksın. Bir manada da kaçırmamış olacaksın. Çünkü binan iki senedir boş ve bundan sonra da boş kalacaktır. İnce nokta işte bu. Bu bir kaşık hileli bal olan Bilal Bey’i kullanıp kullanmayacağın sana kalmış. Ben hiçbir vebal kabul etmem. Benim görevim, atıl duran binadan para üretmek. Onu nereye kullanacağın senin sorumluluğun.”

“Ağabey, bana niye hileli bal dedin ki?” dedi Bilal Bey.

“Arifliğimden,” dedim gülümseyerek.

“Öyle olacaksın Bilal Bey, eğer Hasan Bey kabul ederse.”

“Neyi kabul etmem gerekiyor?” diye sordu Hasan Bey. “Senin binanı Bilal Bey kendi adına kiraya verecek. Kiralayan Bilal Bey olacak.”

Hasan Bey şaşkınlıkla sordu:

“Ama Bilal Bey mal sahibi değil ki. Nasıl kiraya verebilecek?”

“Yasal olarak hiçbir engel yok,” dedim.

“Kanunlarımıza göre bir yeri kiraya verebilmek için o yerin sahibi olmak gerekmiyor. Kiraya veren kişi, kiraladığı yeri teslim edebiliyorsa, hiçbir sorunu yok bu sözleşmenin.”

“Allah Allah, bunu bilmiyordum,” dedi Hasan Bey. “Daha ötesini söyleyeyim,” diye devam ettim. **“Kiralanan yeri teslim edemesen de yaptığın kira sözleşmesi hukuken geçerlidir. Mesela ben sana Boğaz Köprüsü’nü kiralayabilirim ve sözleşme bütünüyle geçerli olur. Ancak kiraladığı yeri teslim edemeyen kişi, kiracıların bu geçerli kira sözleşmelerinden kaynaklı her türlü zararlarını tazminle yükümlüdür.

Eğer kiralayan kişi, kiraladığı yerleri teslim edebilseydi, ortada hiçbir sorun olmaz ve tazminatla da sorumlu tutulmazdı. Şimdi fark şu ki, Bilal Bey senin binanı senin iznin ve talimatınla kiracılarına teslim edebilecek. Böylece ortada ne bir hukuksuzluk ne de Sülün Osman’lık bir durum olacak.”**

“Ağabey, yanlış anlama ama bu Sülün Osman benzetmen pek hoş olmadı galiba,” dedi Bilal Bey. “Kasıtlı olarak onun adını verdim, Bilalciğim,” dedim gülerek.

Sonuçta Hasan Bey karar verecek. Sülün Osmanlık’la saf balcılık yapmak arasında ince bir çizgi, sadece bir kaşık bal farkı var. Hesabını Hasan Bey vereceği için Sülün Osman’ı hatırlatmakta fayda gördüm. Her şeyden önce kendime de. Yaptığımız ve yapacağımız işler ne kadar meşru? Yoksa işlediğimiz günaha kılıf mı hazırlıyoruz?

Nitekim Sülün Osman da “Ben saf kimseyi dolandır-

madım. Dolandırdıklarım ancak dolandırıcıları,” demektedir.

–Gerçekten öyle mi?– dedi Hasan Bey. Sülün Osman sadece dolandırıcıları mı dolandırmış? Kararı sen ver Hasan Bey.

Sülün Osman, elindeki sahte altın görünümlü bileziklerle, kapalı olan bir kuyumcu dükkanının önüne gece vakti gider. “Eyvah!” diye bağırınca etraftaki insanlar koşar gelir. Onlara şöyle der:

“Karım doğum yapıyor. Bu bileziklerin tanesi bin lira ama kuyumcu kapalı. Bana da acil para lazım. Bunları yarı fiyatına vereyim, siz alın,” der.

Gelenlerin tereddüt ettiğini görünce,

“Peki, 300 liraya vereceğim,” der. Gelenler bilezikleri kapışır.

Şimdi der Sülün Osman,

“Bin liralık altın bileziği 300 TL’ye almak isteyenler dolandırıcı değil mi? İşte ben onları dolandırdım. Dolandırmak isteyenleri dolandırdım.”

– Çok iyi anladım, avukatım, dedi Hasan Bey.

– Bina benim. Boş duran binanın kira geliri de benim. Bunda hiç şüphem yok. Problemim, bu kira geliriyle borçlarımı ödeyeceğime, onları ayakta kalmak için kullanmam. Ayakta kalırsam, gelecekte de olsa borçlarımı ödeme şansım olabilir. Hepten batarsam, alacaklılar da hiçbir zaman alacaklarını alamayacak. Ben de borçlarımla öleceğim. Borçlarımı ödeyebilmek için ayakta kalmalıyım. Kararımı verdim, avukatım. Peki, Bilal Bey’i kullanalım. Bilal Bey kiraya versin benim binamı.

– Abi, ben buradayım, – dedi Bilal. – Ne yapmam gerektiğini bana da anlatır mısınız?

Bilal kardeşime anlattım. Vereceği hizmetin karşılığında Hasan Bey’le pazarlık ettiler. Tahsil olunacak kira bedelinin %10’unu Bilal Bey alacaktı, üstünü Hasan Bey’e verecekti. Aralarındaki anlaşmayı da yazılı yaptırdım. Kendimi ve ofisten bir avukat arkadaşı da şahit yazdırdım.

Bakalım Mevlam neyler, neylerse güzel eylerdi o.

15. ÇİĞ TAVUK

Bilal kardeşim görevini aldı. Sanmayın ki işsiz, güçsüz bir adam Bilal Bey. Sıkı durun. Milyon dolarlarla oynayan büyük bir tekstilci. Türkiye’de şubeleri, mağazaları; Londra’da, Amerika’da mağazaları var. Büyük bir iş adamı. Sırf hatırıma, estağfurullah, sırf Rabbimizin hatırına ara sıra angarya işleri üstleniyor, görev bilinciyle.

Yoksa %10 değil, bütün kirayı ona versek onun için bir anlamı yok. Şu hatır işi acayip bir şey değil mi? “Hatır için çiğ tavuk bile yenir,” derler. Merak ettim ben de. Bu deyimim hikâyesi var mı, nasıldır?

Ne kadar doğru bilmem ama zamanında bir adamın çok iyi, oldukça da şakacı bir dostu varmış. Arkadaşı, çok şakacı olmasının yanında olur olmaz yerlerde bahisler ve iddialara tutuşurmuş. Saf olan arkadaşını da olur olmaz durumlara sokarmış.

Bir gün kahvede otururken, fırlama olan, kahvedekilere “Arkadaşıma çiğ tavuk yedireceğim,” demiş. Kahvedekiler inanmamış. O ise hemen saf arkadaşını getirmiş kahveye ve demiş ki:

“Benim için çiğ tavuk yer misin? Çünkü ben senin için yerim.”

Saf arkadaş bakmış ki dostu, kendisi için her şeyi yapacak durumda. Ne yapsın? Arkadaşını kırmamak için tavuğu çiğ çiğ yiyivermiş. Kahvedekiler iddiayı kaybetmişler böylece. Ama demişler ki:

“Demek ki arkadaş hatırı için çiğ tavuk bile yenirmiş.”

Hatır için de olsa çiğ tavuk yiyebileceğimi hiç sanmıyorum. Ne var ki bir göz hatırına çok gözleri sevebilirim. Dostumun dostu dosttur bu yüzden.

Üstat Avukat Orhan Bey'in hatırına Hasan Bey'i sevdim. Benim hatırıma Bilal Bey, Hasan Bey'i sevdi. Ve asla hiç kimse için yapmayacağı bir işe bulaştı. Üstelik de "hileli Bilal" oldu. Hasan Bey de benim hatırıma, yeni tanıdığı Bilal Bey'e binasını teslim etti.

Bunun sebebi ise muhabbet ve iyiliklerin nur gibi olması ve bulaşıcı etkisidir. Halbuki kötülükler, şerler ve fenalıklar tıpkı toprak gibi kesiftir, başkasına bulaşamaz. Formül belli: Dostun dostu dostundur.

"Bilal Bey'e çok ısındım, çok sevdim," dedi Hasan Bey. "Lakin para işlerinde güven olmamalı. Sözleşme yaptık ama sıkıntı olmaz değil mi?"

"Bilal Bey falan büyük şirketlerin sahibi," dedim.

"Yok canım," dedi Hasan Bey.

"Evet canım," dedim.

"İnanamıyorum," dedi.

"İnan," dedim.

"Ama nasıl olur, nasıl olabilir böyle bir şey?" dedi.

"Kalpler kimin elinde, Hasan Bey?" dedim. "Ne yani, biraz parası var diye insanın kul olmaktan çıkıp şımarması mı lazım? Bilal Bey, deniz suyunu gemisinin içine almaz. Aksine deniz suyunun üstünde yüzer, seyahat eder. Deniz suyu mesabesindeki parayı, serveti gemiye almaya kalkışanlar tabiatıyla batarlar, Hasan Bey."

"Ben bunu çok güzel öğrendim," dedi Hasan Bey.

“Bedeli de ağır oldu. Gemimi kaybettim, battı gitti.”

“Belki de Allah o gemiyi tekrar yüzdürüverir.”

“Beni, evlatlarımı tehdit eden, hakaret eden bunca insan varken öyle bir şey olabilir mi ki?” diye sordu Hasan Bey.

“Olur, olur Hasan bey,” dedim. “Sadece kün demesi yeterli bir şeyin olması için. Hadi gel, seninle borçlu olduğun listeni inceleyelim, beraberce değerlendirelim.”

Hasan Bey tek tek bütün alacaklılarını tanıttı, izah etti. Borcun sebebini, ne kadar borcu olduğunu, çek ya da senet verip vermediğini anlattı. Ben de notlar aldım.

“Uzun süre çalıştığım firmalar bile çirkinleşmeye başladılar, avukatım. Çocuklarımı da tehdit etme boyutuna vardırırdılar işi. Güya çocuklarım gemi almış, kotra almış, şirketin paralarını kaçırmışız. Telefonlarımızı değiştirdik bu yüzden. Ama bu sefer de fiziki tacizlere başladılar. Açıkçası korkuyorum.”

Borç listesindeki iki alacaklı firmayı çok yakından tanıyordum.

“Hasan Bey,” dedim, “yarından tezi yok bütün alacaklılarına gitmen lazım. Örnek olsun diye bu iki firmaya beraber gideceğiz.”

“Avukatım, vururlar beni. Bu insanlar tehlikeli. Hem ne diye gidelim ki? Söyleyebileceğim bir şeyim yok ki,” dedi Hasan Bey.

“Olmaz olur mu, Hasan Bey?” dedim. “Anadolu’da bir deyim var: Paran yoksa buğday dilin de mi yok? Her şeyden önce onlarla helalleşmen lazım.”

“Ama benim hiç param yok ki.”

“Paran olsaydı borcunu öderdin. Paran olmadığı için helalleşmen lazım. Onlarla helalleşmediğin sürece iki yakan bir araya gelmez ve hiçbir şeyin hayrını göremezsin, Hasan Bey. Korkma, senin borcunu devlet ve Rabbin ödeyecek.”

“Şaşırtmaya devam ediyorsun, avukatım. Bu nasıl olacak?”

“Onlara doğruyu söyleyerek olacak, Hasan Bey. Ben alacaklılarıma battığımı ve dolandırıcı olduğumu söyleyince neler olduğunu yaşamış biriyim. Gerçekten doğrunun inanılmaz bir gücü var. Onlara gidip battığımı ve borcunu hiçbir zaman ödeyemeyeceğini söyleyeceksin. Sonra da köpek tasmağını boynuna geçirip, tasmayı alacaklının eline vereceksin.

Onlara diyeceksin ki: Ben sizi dolandırdım ama şimdi tövbe ettim. İşte huzurunuzda geldim. Sizden helallik diliyorum. Beni isterseniz köleniz yapın, isterseniz dövün. Tasmam sizin elinizde.”

“Ama avukatım...” diyecek oldu Hasan Bey.

“Merak etme, ben de senin yanında olacağım. Beraber gideceğiz ve göreceksin. Bunu yaparsan gelip ellerini öpecekler. Ve onlar da senden helallik isteyecekler. Ve hiç şüpheli olmasın, senden alacaklarının bir kısmını devletten, bir kısmını da Allah’tan tahsil edecekler.”

16.
KÖPEK TASMASI

Ertesi gün, benim tanıdığım iki alacaklı firmadan randevu alıp Hasan Bey’le gittik. Hasan Bey çok tedirgindi.

“Avukatım, bu iki firma en büyük alacaklılarımdan ikisi. Türkiye’nin en büyük kâğıt toptancıları. Çok düzgün insanlar ama alacakları çok büyük. Onlara verdiğim zarar az buz değil. Yenilir, yutulur cinsten değil. Ben gerçekten korkuyorum,” dedi.

“Gitmekten değil, kaçmaktan kork, Hasan Bey,” dedim. “Doğru olmanın gücünü görmeni istiyorum. Zira diğer borçlu olduğun kimselere giderken yalnız gideceksin. Bu gittiğimiz yerde yaşananlar sana güç verecek, merak etme. Sen köpek tasma aldın mı? Onu söyle bana.”

“Aldım avukatım, aldım. Lakin çok zor bir iş bu. Bana ‘Damdan Düşen Avukat’ kitabındaki köpek tasma okutmasaydınız, asla kabul etmezdim. Ama o hikâye çok etkiledi beni.”

“Kitap yanında mı?” dedim.

“Yanımda, avukatım.”

“O zaman sesli olarak bir daha okur musun? İyice yüreğine otursun, kalbin de yatışsın.”

“Olur, avukatım,” dedi ve okumaya başladı.

Köpek Tasma

Merter’in devlerinden biri olan Besim Bey. İthalat,

ihracat, iç piyasa, defileler, mağazalar, yüzlerce personeli olan biriydi. İş hanı da adeta bir arı kovanı gibiydi. Çatıda kendisine müthiş bir ofis yapmıştı. Allah’a şükür, nereye değse eli bereketleniyordu.

Sanatçı bir ruhu vardı. Kumaşlarla özdeşleşmişti hayatı. Erkek olmasına rağmen kadınların nelerden hoşlandıklarını, neyi beğendiklerini hisseder, ona göre tasarlardı ürünlerini. Kadın giyimi denince onun markası gelirdi akla, hem yurt içinde hem yurt dışında.

50’li yaşlarındaydı. Beyazlaşan sakalları belli olmasın diye sinekkaydı tıraş olurdu her gün. Spor yapar, güzel giyinirdi. Bu sayede en az 10 yıl genç görünürdü. Ticari başarıları, ister istemez, egosunu şişirmiştir.

“Ben bilirim,” “Doğrusu bu,” “İş bilenin, kılıç kuşananın,” deyimleri sık sık dilinden dökülürdü. Yürüyüşü de pek fiyakalıydı. Bulunduğu ortamlarda hep kendisini takdir edenleri çevresine toplar, “Kıskanma, çalış senin de olur,” derdi. Hiç kimsenin yanına gitmez, kendisine gelinmesini isterdi. Bu yüzden yıllardır avukatının ofisini bilmezdi.

Besim Bey’in ofisine geleceğini duyunca şaşırmıştım. İyi bir insandı, düzgün bir müvekkildi, ödemesini gününde yapardı. Tahsil edemediği çekleri icraya koyar, personelle ilgili anlaşmazlıklarına, müşterilerle yaşadığı sorunlardaki davalarına biz bakardık.

“Hoş geldiniz, Besim Bey, şeref verdiniz. Ziyaretinizi neye borçluyum?” dedim.

“Hayırlı bir işe borçlusun, avukatım,” dedi. “Güzel bir iş var. İsterim ki sen de istifade edesin.”

Anlattı Besim Bey güzel işi. Çok uygun fiyata yüklüce

kumaş bulmuş. Bu kumaşları ben peşin fiyata alırsam, o da benden vadeli çok iyi fiyata alacakmış. Böylece ben de iyi para kazanacakmışım.

“Avukatlıkta böyle bir kazanç olmazmış. Beni sevdiği için de yararlandırmak istemiş.”

“Çok teşekkür ederim, Besim Bey. Beni düşünmüşsünüz. Lakin bende böyle bir para yok bir kere. Ayrıca ticaretten ağzım yandı, biliyorsunuz. Hukuk dışında bir işe bulaşmak istemem artık.”

Verdiğim cevap, Besim Bey’in hiç hoşuna gitmedi. Canı sıkıldı.

“Tanıdığın birinden bul bu parayı o zaman. Bu fırsat kaçmaz,” dedi.

“Besim Bey,” dedim, “durumun bu kadar mı kötü?”

Ne demek istediğimi, işin aslını kavradığımı anlayınca sustu Besim Bey. Omuzları çöktü. İkram ettiğim kahvenin telvesine su ilave ederek içti. Gözleri nemlendi.

“Ben bittim, avukat,” dedi. “Senin ücretini bile ödeyemez hale geldim. Nasıl oldu bilmiyorum, inanamıyorum. Piyasada 350 tane çekim var. Kasa sıfır. Kredileri ödeyemiyorum. 20 milyon bankalara, 30 milyon da piyasaya borcum var. Millet bana iflas erteleme al diyor ama bunu kaldıramam. Bu durumlara düşecek adam değilim ben. Yıllarca çalıştığım insanlara ne yüzle bakarım? Gerçi inanamıyorum. Güzel projelerim var. 4-5 yıl içinde çıkarım bu işten. Lakin alacaklılar bekler mi?” dedi Besim Bey. Konuştukça açıldı, içinde bulunduğu durumun ayrıntılarını verdi. 4-5 tane borcunu erteleyebilirse nasıl ödeyebileceğini izah etti. Bu arada

fark ettim ki 30 milyonluk piyasa borcunun %90'ı benim de müvekkillerim olan firmalardaydı.

“Besim Bey,” dedim, “Allah’ın izniyle bu işin üstesinden gelebilirsin. Şöyle ki: 20 milyonluk banka borcunu bana bırak. Hukuki olarak biz sana 4-5 yıl kazandırabiliriz. 30 milyonluk borcun 26 milyonu benim de müvekkilim olan firmalarda. Dediğimi yaparsan bu borcu 4-5 yıl erteleme ihtimalin olabilir.”

Besim Bey’in gözleri parladı.

“O zaman dönerim ben,” dedi. “26 milyonu nasıl erteleyebileceğim ki? Ne yapmam lazım?”

“Sadece bir köpek tasmacı lazım,” dedim.

“O ne demek? Tasmayı ne yapacağız ki?”

“Bak,” dedim, “borçlu olduğun firmaları iyi tanıyorum. Güçlü ve büyük firmalar. Sen de onları benden daha iyi tanıyorsun. Borçlu olduğun rakamlar onlar için çok büyük değil. Çeklerini ödemezsen yıkılmazlar. Ama onları dolandırmış olmanı kaldıramazlar. Onları dolandırmadığını ikna etmen lazım. Bu da sözle değil, icraatla olur.

Şöyle yap: Alacaklı firma sahibiyle baş başa bir görüşme talep et. Baş başa kalınca tasmayı çıkarıp boynuna tak. Ucunu alacaklıya ver ve de ki: ‘Ben seni dolandırdım. Çeklerini ödeyemiyorum. Çok pişmanım. Pişmanlığımın delili olarak da kapına geldim. Boynumun tasmasını sana verdim. İster vur ister öldür, itin köpeğimin. Lakin bana 4-5 yıl mühlet verirsen Allah’ın izniyle tüm borçlarımı öderim.’

Zor bir iş biliyorum ama bunu yapabilirsen alacaklının boynundaki tasmayı kendi elleriyle çıkardığını ve

“Esağfurullah” diyerek seni kendi koltuğuna oturttuğunu göreceksin. Hatta belki sana ilave kredi bile açabilir. Bütün mesele samimiyetine inanmasıdır.”

Besim Bey söylediklerimi duydukça bozardı, kızardı ama sonunda sakinleşti.

“İnşallah yapabilirim,” dedi ve ofisten ayrıldı.

Bankalardan gelen işlemlerle biz meşgul olduk. Besim Bey istediği 4-5 yıllık zamanı kazandı. Köpek tasmaı sayesinde de piyasaya borçlarını 5 yıl ertelediği gibi, bu samimiyeti ona yeni kapılar açtı. Şimdi daha ölçülü ve güzel bir hayatı var.”

17.

TASMANIN GÜCÜ

“**Y**a işte Hasan Bey, köpek tasmaşının gücünü gördün mü? Borçlarını ödemek için para pula ihtiyaç yok. Bir köpek tasmaşısı ve samimi bir pişmanlığın silemeyeceğı hiçbir borç yok bu dünyada. Hatta ahirette de,” dedim.

“O da ne demek, avukatım? Köpek tasmaşısı ahirette de mi işe yarıyor?”

“Ahirette değil, orada zaten tasmalışın. Bu dünyada tasmayı boynuna geçirir, ucunu da Rabbine verir, O’nun dilediklerini yaparsan iki dünyanın da cennet olur. Cenneti yaşarsın, tereddütsüz.”

Bu konuşmalarla Kavacık’taki şirket merkezine vardık. Sahibi Kemal Bey’le Ülker’de çalıştığı zamanlardan tanışıyordum. Muhabbetimiz vardı. O, orada ihracat müdürüydü bir zamanlar. Sonra ayrıldı, kâğıt ve inşaat işlerine girdi. Allah da “yürü ya kulum” dedi ona. Çok büyük işlere imza attı. En az 15 senedir görüşmemiştik.

Kucaklaştık. Geçmiş günlerden, hatıralardan bahsettik. Sonra toplantı odasına geçtik. Hasan Bey’le ilgili olarak satış müdürü ve muhasebe müdürleri de oradaydı.

Kemal Bey konuştu:

“Evet Hasan Bey, başına gelenlerden haberimiz var. Geçmiş olsun. Düşmez kalkmaz bir Allah’tır, üzülme. Her gecenin elbette bir sabahı vardır. Biz, sana yardımcı olacağız. Her türlü ödeme kolaylığını yaparız. Yeter ki bize bir ödeme planı sun.”

Hasan Bey bana baktı. Başımınla onayladım. Çantasından köpek tasmağını çıkardı, kendi boynuna taktı ve tasmanın ucunu götürüp Kemal Bey’in eline verdi. Hiç konuşmadı, onun yerine gözyaşları konuştu.

Odadakiler önce şok geçirdi. Kemal Bey çabuk toparlandı. “Estağfurullah,” dedi, ayağa kalktı. Hemen Hasan Bey’in boynundaki tasmayı kendi elleriyle çıkardı. Hasan Bey’e sarıldı, sonra da Hasan Bey’i kendi koltuğuna oturttu.

“Sen ne yaptın Hasan Bey, böyle? Bilmez misin bu dünya parayla değil sırayladır. Hem biliyor musun, Japonya’da iflas eden insanlara bankalar teminatsız kredi veriyor. Tekrar toparlanmaları için. Sebeğini sorduğumda, ‘İflas eden bir insanın bir daha iflas ettiğini hiç görmedik. Bir insanın iflas etmesi, her türlü teminattan daha değerli ve güvenli bizim için,’ dediler.”

Hasan Bey’in dili tutulmuştu, konuşamıyordu. Sadece ara sıra burnunu siliyordu mendiliyle.

İşi uzatmamak için araya ben girdim.

“Kemal Bey,” dedim, “Hasan Bey’in avukatıyım. Borç alacak, aktif pasif, dava durumlarına vakıfım. Bu borcun ödenme şansı görünmüyor şimdilik. Ama Hasan Bey namına size bu borcu ödeyecek iki kişi getirdim.”

Odada bulunanlar merakla etrafa baktılar. Borcu ödeyecek kişileri aradılar, bulamadılar. Hasan Bey bile ödeyecek kişileri duyunca ağlamayı kesti, bana baktı. Ben de çantamdan çıkardığım belgeleri masaya koydum. İçlerinden bazılarını ayırıp muhasebe müdürüne uzattım.

“İlk ödeme bunlar,” dedim. “Yanılmıyorsam alacağınızın yaklaşık yarısını karşılar.”

Kemal Bey, muhasebe müdürüne baktı.

Muhasebe müdürü, “Beş aşağı beş yukarı doğru, efendim,” dedi. “Avukat Bey icra dairesinden aciz belgesi getirmiş bize. Bu belgelerle tahsil edemediğimiz alacağımızın tamamını zarar gösterebileceğiz. Böylece vergiden düşebileceğiz, efendim.”

“Vay,” dedi Kemal Bey, “etkilendim. Peki geri kalanı kim ödeyecek, avukat bey?”

Çantamdan çıkardığım evraklar arasından bir belgeyi de Kemal Bey’e uzattım.

“Geri kalan borcu da bu ödeyecek,” dedim. “Tabii onun ödemesini kabul ederseniz.”

Kemal Bey, kendisine uzattığım belgeyi aldı, baktı, okudu ve gülümsedi.

“Böyle ödemeyi kim kabul etmez ki, avukat? Müthiş bir ödeme şekli. Tebrik ve teşekkür ediyorum sana.”

Sonra muhasebe müdürüne dönerek, “Hasan Bey bize olan borcunu tamamıyla ödemiştir, kapanmıştır. İbranamesini hazırlayıp verelim,” dedi.

Hasan Bey donmuştu. Yanaklarındaki gözyaşları bile hareket etmiyor, oldukları yerde asılı kalmış gibiydi. Kemal Bey, Hasan Bey’e gidip sarıldı. Yaşça küçük olduğundan Hasan Bey’in elini öptü.

“Hakkımı helal et, Hasan Bey,” dedi. “Belki icra takipleriyle seni üzmüşüzdür.”

Kemal Bey, borcu ödeyen belgeyi muhasebe müdürüne verdi. Müdür, belgeyi büyük bir merakla okuyunca gözleri büyüdü. Ardından gevşedi ve o da gülümsedi. Bana bakarak, belgeyi işaret edip eliyle “çok

iyi” anlamında baş parmağını kaldırdı.

Toplantı bitmişti. Hasan Bey hâlâ kendine gelememiş, tek kelime edememişti. Az sonra elindeki ibra belgesine uzunuzunbakarak yavaş yavaş kendine geldi. Dili çözöldü. “Kalan borcumu kim ödedi, avukatım?” dedi. “Kemal Bey’e verdiğin ikinci belge neydi?”

“Kemal Bey’e verdiğim ikinci belge Allah’ın ayetiydi, Hasan Bey. Senin kalan borcunu Allah ödedi.”

“Ama nasıl?” dedi.

“Bakara Suresi’nin 280. ayetiyle,” dedim. “Dinle bak:

Bismillahirrahmanirrahim. Eğer borçlu ekonomik sıkıntı içindeyse, eli genişleyinceye kadar ona mühlet vermek gerekir. Darda olan borçlulardaki alacağınızı, imanda sadakatin ve kemalin ifadesi olan sadakaya saymanız veya bağışlamanız, bilerseniz eğer böyle fazileti yüksek, mükafatı büyük bir davranış sizin için daha hayırlıdır.”

18.

**TASMANIN UCUNU
KİM TUTSUN?**

Ofise vardığımızda Hasan Bey mahcup bir edayla,
“Avukatım,” dedi, “seninle beraber mescide inebilir miyiz?”

“Sen kendin in,” dedim.

“Yok, olmaz,” dedi, “beraber inmeliyiz.”

“Peki,” dedim ve indik. “Bana abdest almayı öğret,” dedi Hasan Bey. “Çok uzun zaman oldu, unutmuşum. Hatırlat bana. Yanlış yapmayayım. Benim borcumu ödeyen Rabbime teşekkür etmeliyim. Nankör duruma düşmek istemiyorum. Tabii ki namazı kıldırmanı da isteyeceğim. Bir de köpek tasmaının ucunu senin eline vermek istiyorum. Ama biliyorum kabul etmezsin. Bu yüzden bu tasmayı da mescitte bırakmak istiyorum. Tasmamın ucunu Rabbim tutsun. Bundan sonra onun kulu, kölesiyim ben.”

“Maşallah,” dedim ve sarıldım Hasan Bey’e.

Abdest suları sihirli mi? Ahiretten gelme mi yoksa? Cennetten dökülme mi? Biliyorum, ilim, bilim, teknoloji, tabiatla bol miktarda bulunan oksijenle hidrojeni bir araya getirip bir damla su oluşturmıyor. Bu bakımdan şüphe yok; su bu dünyadan değil. Diğer bütün nimetler gibi ahiretten gelme o da. Suyun hayat verme gücü bundan olsa gerek. İnsanı temizleyip paklaması, ferahlatması bundandır herhalde. Nitekim her bir damlasının meleklerle taşıtırılması da bundan değil midir?

Abdestle yeniden doğduk Hasan Bey’le. Günahlarımızdan arındık. Tertemiz alınlarla Hasan Bey’le beraber secdeye vardık. Rabbimizle görüştük. Minnet ve şükranlarımızı sunduk ona. Talimatlarını aldık, söz verdik. Dünyadaki yaratıklarına hep onu anlatacak, onu hatırla-

tacaktık. Ve bizim vasıtamızla diğer kullarına gönderdiği nimetlerini onlara dağıtacaktık.

Yapılan iyilikleri kendimize mal etmeksizin anlatacaktık: Bu dünya Allah'ın memleketi. Onun ülkesi. Ve bu dünyanın da tek hakimi, tek yöneticisi odur. Ve Allah bu dünyanın yönetimini hiç kimseye devretmemiştir. Tek hakim, tek yönetici kendisidir. Ve o varken aldanıp da Allah'ın memleketinde başkalarını hükmediyor zannetmesinler.

Zira öyle zannedenler anında tokat yer ve yönetici sandıklarının gazabına uğrarlar, kötü ve yanlış zannettiklerinin sebebiyle. Ferahlamış, yıkanmış olarak tasmalarımızı mescidin duvarına astık. Bizi tekrar huzuruna çağıracağı ana kadar tekrar işlerimize döndük.

“Şimdi de kâğıt holdinge gidelim, Hasan Bey,” dedim.

“Ama onlara aynı formülü uygulayamayız. Zira çok ortaklı, borsaya açılmış bir firma onlar. Aciz belgesini götüreceğiz onlara; o işe yarar orada. Onlarla geri kalan borç için farklı bir formül uygulayacağız nasipse.”

“Nasıl bir formül?” dedi.

“Onu da oraya gidince öğrenirsin,” dedim.

Arabaya bindik. Boğaz Köprüsü'nün karşısındaki tepede, devasa bir tarihi arazide kurulu kâğıt holdingin merkezine gittik. Şehrazad filminin çekim platosu olarak da kullanılmış bir mekândı burası.

Boğazı kuşbakışı seyrediyordu. Salonun odasından insanı mest eden bir manzara vardı: Gerdanlık gibi asılı köprüler, boğazdan geçen gemiler, Sarayburnu, Ayasofya, Sultanahmet ve Süleymaniye'nin silüetleri... Coğrafya ve tarih, ân ile sarmaş dolaştı.

Bilmiyorum, bir aile sıcaklığını hissettim gördüğümde. Sanki cennette koltuklara kurulmuş, dünyadaki hayatımızı seyrediyorduk. Allah, cennette kullarına film izletmek için dünyayı yaratmıştı sanki. İnsanı, bu kaydettiği muhteşem filmde başrolde oynatarak... Her insan, kendi dünyasında başkahramandı, başrol oyuncusuydu.

“Uzun zaman görüşmemiştik, avukatım,” dedi Tahsin Bey, odaya girerken.

“Öyle,” dedim Tahsin Bey. “Ama odanızın manzarasına vuruldum. Sık sık gelirim kabul ederseniz.”

“Ne demek,” dedi. “Kapımız açık her daim. Hele de bize borçlu olanları alıp getirirseniz her gün gelin.”

“Size sadece Hasan Bey’i değil, kitabımı da getirdim Tahsin Bey. Ümit ederim okursunuz,” dedim ve Damdan Düşen Avukat kitabımı verdim ona.

“Damdan düştüğünü bilmiyordum,” dedi.

“Damdan düşenler ne diyormuş, biliyor musun Tahsin Bey?” dedim.

“Bilmez miyim? Bana damdan düşen birini getirin dermiş,” dedi.

“İşte, ben de damdan düşünce imdadıma Hasan Bey geldi. O da damdan düşmüş. Bana çok faydalı oldu, Allah razı olsun. Tabii, o bana faydalı olunca ben de ona faydalı olayım dedim. Sabah Kemal Bey’e gittik; ona olan borcunu ödedi Hasan Bey, ibranamesini de aldı. Şimdi de size geldik. İnşallah size olan borcunu da ödeyecek.” “İnşallah,” dedi, “ne güzel.”

Aciz belgelerini uzattım Tahsin Bey’e.

“Bunlar, borcun yarısını karşılar,” dedim.

“Çok ilginç,” dedi Tahsin Bey. “Biz bu yolları biliyoruz ama ilk defa borçlunun kendisi bize aciz belgesini getiriyor. Peki, geri kalanı ne yapacağız?” dedi.

“Sizin de bildiğim kadarıyla çok büyük bir matbaanız var, Tahsin Bey. İş bilen, mesleğinde duayen bir elemanın kıymeti ve değeri paha biçilmez değil mi?” dedim. “Mesela bildiğim kadarıyla sizin maaşınız, çalıştırdığınız yüzlerce işçinin maaşına denk. Üstelik primleri de katarsak astronomik bir rakam çıkıyor. İşte size 35 yıllık meslek büyüğünüz Hasan Bey’i veriyorum. Matbaanızın başına onu koyun; bakiye borçları bitirene kadar Hasan Bey sizindir,” dedim.

19.

KAĞIT HOLDİNG

“Çok orijinal bir öneri,” dedi Tahsin Bey.
“Değerlendirmeye değer.”

“Devamı da var önerimin, Tahsin Bey,” dedim.
“Hasan Bey’in matbaa tesisinde kalan yığınla makine var. Leasing’in kaldırıp götürdüğü makineler de depolarında. Onlarla güzel ilişkilerim var. Düşünürseniz, Hasan Bey’le beraber onun matbaa tesisinin bütününe de alabilirsiniz.”

“Bu teklif daha da ilginç oldu,” dedi Tahsin Bey.

“Gerçekten düşünülebilir. Ama biliyorsunuz, biz holdingiz. Kararlar bizde kolay çıkmaz. Yetkili kurullarda teklifinizi değerlendirir, size dönerim.”

Hasan Bey’e karşı mesafeli davranan Tahsin Bey, tavrımı değiştirdi. Kalktı, Hasan Bey’le tokalaştı. Geçmiş olsun dileklerini ilettiler.

“Ticarette olur bunlar,” dedi. “Kâr-zarar kardeşler. Umarım hayırlı bir karar çıkar.”

“Niyet hayır, akıbet hayır,” dedim. Müsaade istedik, ayrıldık.

Dönüş yolunda Hasan Bey konuştu:

“Avukat Bey, beni çimdikler misiniz?” dedi.

“Ben kendimi çimdikliyorum ama acı duymuyorum. Yoksa rüyada mıyım? Bu işler, parasız borç ödemek, bu kadar kolay mıymış?”

“Hiç borç parayla ödenmez ki, Hasan Bey,” dedim.

“Mesela şu an paran olsa ve borcunu ödemeye gitsen, ödeyemezsin. Paran yetmez çünkü.”

“Neden ki?” dedi, anlamadığını belli ederek. “Niye yetmez?”

“Zamanında ödenmeyen borcun meydana getirdiği yıkımı bilemezsin,” dedim. “Kelebek teorisini duydun mu bilmem. Amerika’da ortalığı kasıp kavuran kasırganın sebebi, Çin’de yanlış kanat çırpın kelebektir. Kelebeğin yanlış kanat çırpmasından meydana gelen hava değişimi, katlana katlana büyür ve Amerika’ya vardığında kasırgaya dönüşür.”

“Aynı durum ekonomi için de geçerlidir. Zamanında Kars’ta ödenmeyen 100 TL’lik bir borç, İstanbul’da 1 milyon dolarlık bir çekin ödeynmemesine sebep olabilir. Kars’taki adamın sonradan 100 TL’yi ödemesiyle borcunu ödemiş sayılabilir mi? Zamanında ödenmeyen borcun verdiği zararlardan kim sorumlu? Zamanında borcunu ödemeyen sorumlu değil mi?”

“Zarar o kadar büyük ki, ödenmesi mümkün değil. Bu borç ancak helalleşerek ödenebilir. Nitekim alacaklı, ana parasından sonra faizini, faizden sonra muazzam zararlarını, kaybettiği kârlarını istemeye başlar. İnsanın gözüdoymazçünkü. İnsanın gözünü ancak Allah doyurur.” “Canlı şahidiyim ben bunun, Avukatım,” dedi Hasan Bey. “Allah’ın ayetlerini de bilmiyordum. Kur’an’ın alışverişle, ticaretle ilgili ayetler taşıdığını da bilmiyordum.”

“Bilseydin, anlasaydın muhtemelen batmazdın da,” dedim. Bu arada ofise vardık. İkinci ezanı okunuyordu, ofise girerken doğruca mescide gittik Hasan Bey’le. Rabbimizin davetine mazhar olmak ne müthiş bir şey.

Ne büyük saadet! Rabbin seni çağırıyor, elbette ki koş a koş a gidersin. Ne iş yaparsan yap, onun davetine icabet edersin.

Namazdan sonra mescitte duran, konularına göre düzenlenmiş bir Kur'an mealini aldım elime.

"Hasan Bey," dedim, "ticaretle ilgili Rabbimizin talimatlarını dinlemek ister misin?"

"Canla başla dinliyorum," deyince ben de okumaya başladım:

"Kur'an'ın indiği toplumun ticari hayatı oldukça yoğundu. Bu yoğunluğun göstergelerinden biri de Kur'an'ın, ahiret hayatına ilişkin vaat ettiklerini tamamen ticari kavramlarla; kâr, zarar, rehin, borç, satma, satın alma, ticaret ve benzeri ifadelerle açıklamış olmasıdır. İndiği toplumun her türlü sorunuyla ilgilenen Kur'an, doğal olarak ticari hayatla da ilgilenmiş; ticari faaliyetlerin dini esaslara, adalet, rıza, zarar vermeme, haksızlık yapmama gibi prensiplere göre düzenlenmesi için tavsiye ve düzenlemelerde bulunmuştur."

Alışveriş:

Bakara Suresi, 275. ayet:

"Faiz yiyenler kıyamet günü ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalkışı gibi kalkarlar. Bu, onların 'Alışveriş de faiz gibidir,' demelerindendir. Oysa Allah alışverişini helal, tefeciliği haram kılmıştır. Kime Rabbinden bir öğüt gelir ve tefecilikten vazgeçerse, geçmişte olan kendisinin olur. Onun durumu Allah'a aittir. Kim tefeciliğe dönerse işte onlar, ateşliklerdir. Onlar orada temelli kalacaklardır."

Nisa Suresi, 29. ayet:

"Ey inananlar! Mallarınızı aranızda haksızlık yaparak

değil, karşılıklı rızaya dayalı ticaretle yiyin. Kendi kendinizi öldürmeyin. Allah size çok merhametlidir.”

Bakara Suresi, 198. ayet:

“Rabbinizin lütfunu aramanızda size bir günah yoktur. Arafattan sökün ettiğiniz zaman, Meş’ari Haram’da Allah’ı anın. O’nun size yol gösterdiği gibi, önceleri yoldan çıkmışlardandınız. Siz de O’nu anın.”

Anlaşmalar, akitler:

Maide Suresi, 1. ayet:

“Ey inananlar! Anlaşmaları yerine getirin. İhramdayken avlanmayı helal saymamanız kaydıyla, size bildirilecek olanlar dışında kalan hayvanlar size helal kılındı. Allah, istediği hükmü verir.”

20-KUR'AN'DA TİCARET

“Lütfen, lütfen ticaretle ilgili ayetleri okumaya devam et, Avukat Bey,” dedi Hasan Bey. “Keşke, keşke bunları önceden bilseydim.”

“Keşke demek doğru değil Hasan Bey,” dedim. “Demek ki şimdi vaktiymiş. Doğru zaman şimdiymiş. Devam ediyorum o zaman okumaya.”

Borçlaşma:

Bakara Suresi, 245. ayet:

“Kim Allah’a güzel bir ödünç verirse, Allah ona onun karşılığını kat kat arttırır. Allah hem darlaştırır hem bollaştırır. Hepiniz ona döneceksiniz.”

“Bir dakika, bir dakika, Avukat Bey,” dedi Hasan Bey. “İnsan nasıl Allah’a ödünç verebilir ki?” “Anlatayım. Buradaki ‘Allah’a borç verme’ ifadesi mecazi bir anlatımdır, Hasan Bey. İnsanlara yapılan her türlü yardım, infak ve iyilik, Allah’a verilen borç olarak değerlendirilmektedir. Bunun anlamı şudur: Yapılan iyiliklerin karşılıklarını Allah verecektir. Kimse yaptığı iyiliği başa kakmamalı. Zira onun karşılığını Allah üstlenmiştir.”

“Vay!” dedi Hasan Bey. “Ne büyük bir anlayış bu!”

Bakara Suresi, 280. ayet:

“Eğer borçlu dardaysa, eli genişleyinceye kadar bekleyin. Alacağınızı sadaka olarak bırakmanız sizin için ne kadar iyidir, bir bilseniz.”

“İşte Hasan Bey, bak, senin borcunu bu ayetle ödedik.”

“Evet,” dedi Hasan Bey. “Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Devam edeyim mi?”

“Lütfen!”

Bakara Suresi, 282. ayet:

“Ey inananlar! Birbirinize belli bir süreye kadar borçlandığınız zaman, onu yazın. Aranızda bir yazıcı, onu adaletle yazsın. Yazıcı, Allah’ın kendisine öğrettiği gibi yazmaktan çekinmesin; hemen yazsın. Borçlu olan da yazdırsın. Rabbi Allah’a saygılı olsun ve yazıdan bir şey eksiltmesin. Eğer borçlu olan kimse akli ermez veya aciz ya da yazdıracak durumda değilse, velisi adaletle yazdırsın. Erkeklerinizden iki tanık getirin. İki erkek yoksa, tanık olarak razı olacağınız bir erkek ve biri unuttuğunda diğeri onu hatırlatmak üzere iki kadın olabilir. Tanıklar çağrıldıkları zaman kaçınmasınlar. Borç büyük veya küçük olsun, onu süresiyle yazmaktan üşenmeyin. Bu Allah katında en doğru, tanıklar için en sağlam ve kuşkulananmanızdan en uzak olan davranıştır. Ancak aranızda döndürdüğünüz ticaret peşin olursa, onu yazmamanızdan ötürü size bir sorumluluk düşmez. Alışveriş yaptığınızda da tanık tutun. Yazıcıya ve tanığa zarar verilmesin. Eğer zarar verecek olursanız, yoldan çıkmış olursunuz. Allah’a saygılı olun. Allah size öğretiyor. Allah her şeyi bilir. Eğer yolculukta olup da borç senedini yazacak birini bulamazsanız, alınan rehin yeterli olur. Eğer birbirinize emanet bırakırsanız, kendisine emanet edilen kişi, emaneti teslim etsin ve Rabbi Allah’tan korksun. Tanıklığı gizlemeyin. Tanıklığı gizleyenin kalbi günah işlemiş olur. Allah işlediklerinizi bilmektedir.”

“Sana bu ayet neyi hatırlattı, Hasan Bey?”

“Vallahi,” dedi Hasan Bey, “bu ayet bana noteri, noterliği hatırlattı. Tıpkı noter gibi. Noterde ne yapılması gerekiyorsa bu ayette yazılmış. İnanılmaz, gerçekten inanılmaz!”

“Evet, devam edeyim Hasan Bey. Şimdi sırada rehin meselesi var.”

Bakara Suresi, 283. ayet:

“Eğer yolculukta olup da borç senedini yazacak birini bulamazsanız alınan rehin yeterli olur. Eğer birbirinize emanet bırakırsanız, kendisine emanet edilen kişi emaneti teslim etsin. Rabbi Allah’tan korksun. Tanıklığı gizlemeyin. Tanıklığı gizleyenin kalbi günah işlemiş olur. Allah işlediklerinizi bilmektedir.”

“Burada ‘rehinin yeterli olması’, borçlanmanın bir senede bağlanamadığı durumlarda, borç verenin, verdiği borcu bir belgeyle ispatlayamayacağından dolayı mağdur olmaması için öneriliyor. Aynı değeri taşıyan bir rehlin alınması, borç verenin hakkını koruma yolunda bir çözüm sunuyor. Bu, olası bir mağduriyeti engellemek için alınan bir tedbir.”

“Devam edelim mi Hasan Bey, yoksa duralım mı?”
“Vallahi Avukat Bey,” dedi Hasan Bey, “bu iktisadi konularla alakalı bütün ayetleri okumadan, dinlemeden buradan ayrılmak istemiyorum. Ne olur, vaktin müsaitse dinleyelim lütfen.”

“Peki, o zaman iktisadi sorumluluklara geçelim.”

Kur’an’da imkân sahiplerinin yoksullara gönüllü mali destek sağlaması, infak ve sadakat çağrısı, kitabın başından sonuna kadar sürekli tekrarlanır. Bu, dini pratiklerin en önemli parçalarından biridir.

Hazreti Peygamber döneminde Müslümanların, kendi dindarlıklarına tevdi edilen infak ve hayır hasenatta bulunmalarının yanı sıra, siyasal otoritelerin kamu adına zekât topladığı ve bunu belirli yerlere harcadığı bilinmektedir.

Ancak siyasal otoritelerin dinsel yönü sorgulandığı dönemlerde, özellikle laik siyasal yapılarla birlikte, Müslüman bireylerin zekâtlarını kendilerinin dağıtması daha yaygın hale gelmiştir. Çağdaş İslam alimleri arasında bu konuda iki farklı görüş bulunmaktadır:

1. Vergi ile Zekâtın Aynı Olduğu Görüşü: Verginin esas itibariyle toplumsal bir yükümlülük olduğu, bu nedenle Müslümanların hem vergi ödeyip hem de zekât vermekle yükümlü olmaması gerektiğini savunanlar vardır.

2. Vergi ile Zekâtın Ayrı Olduğu Görüşü: Vergi, toplumsal ve dünyevi bir yükümlülük olarak görülürken, zekât ise dini ve uhrevi bir görevdir. Dolayısıyla, vergi vermekle zekât yükümlülüğünün ortadan kalkmadığını düşünenler de bulunmaktadır.

Günümüzde kamu otoriteleri tarafından toplanan vergi ile Müslümanların vicdanlarına terk edilmiş bulunan zekât arasında, bu ikisinin harcadığı yerler ve dinsellikleri bakımından net bir ayırım yapılamamaktadır. Bu nedenle zekât konusu hâlâ bir tartışma konusu olarak ortada durmaktadır.

21.

DOĞRULUĞUN GÜCÜ

“**H**asan Bey, kusura bakma. Açlığını anlıyorum. Ama burası hukuk ofisi ve ben avukatım. Hoca ya da âlim değilim. Bu kadar yeter. Bundan sonrasını kendin oku evinde. Hadi şimdi işimize bakalım.”

Odama geçtik Hasan Bey’le. “Diğer alacaklılarınla ne yapacağını yeterince öğrendin sanırım Hasan Bey. Gördüğün gibi alacaklıları rahatsız eden şey para kaybetmek değil. Ticarete kar ve zarar kardeşidir çünkü. Her tüccar bunu bilir. Vadeli satışlarda bedelin gelmeyebileceğini de hesaba katarlar. Büyük kurumsal firmalar maliyet hesabı yaparken, belli bir yüzdeyi bataklık para maliyeti olarak ekler. Bu yüzden paranın ödenmemesi tek başına çok büyük bir sorun teşkil etmez.”

“Ancak borçluların en büyük hatası, doğruyu söylememelerinden kaynaklanır. Çünkü kişi, zora düştüğünü bir türlü kabullenemez. Bir şekilde borcunu ödeyebileceğine inanır ve bu yüzden tutamayacağı sözler vermeye başlar. Bu sarmal büyür, büyür ve sonunda verdiği sözlerini tutamayan borçlu dolandırıcı durumuna düşer. Bunun yerine baştan doğruyu söylese hiç sorun olmaz. ‘Ödeyemeyeceğim. Ne zaman ödeyebileceğimi de bilmiyorum. Benden gelecek paraya göre hesap yapmayın,’ dese mesele hallolur.”

“Borçlunun borç ödeme gayreti ve verdiği sözler, tekrar tekrar yerine gelmeyince, alacaklı kendisini dolandırılmış hisseder ve saldırganlaşır. Kendin de şahit oldun. Samimi olarak doğruları konuşursan, tüm alacaklılarınla helalleşir ve borçlarını ödersin. Her gün bir

alacaklıyı ziyaret etmeli ve onunla helalleşmelisin. Bir tek alacaklının bile helalliğini almazsan, bu operasyon başarıya ulaşamaz, haberin olsun.”

“Çok iyi anladım avukatım. Yaşadım, gördüm çünkü.”

“Bir de unutma Hasan Bey, borçlunun borçları ödenmedikçe cenaze namazı bile kılınmaz.”

“Hadi canım!” dedi.

“Evet canım,” dedim. “Peygamber Efendimiz (s.a.v.) mescide gelen bir cenazenin borçları varsa, o kişinin namazını kıldırılmazdı. Buradaki amaç, insanların borçlarına sadık kalmasını sağlamaktır. Buna rağmen borçlu ölenlerin kul hakkıyla ahirete gitmelerini önlemek için varislerinin ya da sevenlerinin, cenaze kılınmadan önce bu borç ilişkisini bitirmesi gerekir. En azından, ‘Bu borcun kefiliz biziz, ödeyeceğiz,’ diyerek bir garanti vermeleri istenir. Cenaze namazı kılınmadan önce imamın cemaatten helallik istemesi de bundandır. Gördüğün gibi, cenazede bile ödeme yolu helalleşmedir.”

“Çok iyi anladım avukatım.”

“O zaman hadi şimdi seninle avukatlık ücret sözleşmemizi yapalım. Sonuçta burası bir hukuk ofisi, hayır kurumu değil.”

“Ama avukatım, benim ödeme gücüm yok ki.”
“Onun için sözleşme yapalım zaten,” dedim. “Biraz önce mescitte okuduk. Bakara Suresi, 282. ayette emredildiği gibi. Sonra aramızda sorun çıkmasın. Sözleşmeye iki de şahit yazacağız. Merak etme, senden ücret almayacağım. Ödemen gereken avukatlık bedelini leasing şirketinden alacağım, nasipim.”

“Nasılyaniavukatım?Benisüreklişşırtıyorsun.Benim

mahvıma sebep olan leasing şirketini mi ödeyeceksin? Hem de benim avukatlık paramı oradan mı alacaksın?”
“Evet, öyle,” dedim.

“Sen bunu yaparsan var ya avukatım...”

Hasan Bey heyecanla ayağa kalktı. Oturamadı. Odada birkaç tur attı, durdu, düşündü, yeniden yürüdü.

“Evet Hasan Bey, bunu yaparsam ne olacak? Hiç merak etme, ben mesleğimi icra etmiş olacağım. Senin de yüreğinin yağları eriyecek keyiften, biliyorum. Hadi otur şimdi. Bunu nasıl yapacağımızı anlatayım sana.”

“Leasing şirketi, gördüğüm kadarıyla eşin ve iki oğlun aleyhinde de senede dayalı kambiyo takibi başlatmış ve bu kesinleşmiş. Yine dosyada gördüğüm kadarıyla eşin ve çocukların, icra dosyasına ‘Senetteki imzalar bize ait değildir,’ diye itiraz etmişler. Ama bu itirazlardan sonra bir şey yapmamışlar.”

“Avukat Orhan bir dava açacaktı bunlarla ilgili ama dava harçlarını ödeyemedik. Bu yüzden dava açılmadı,” dedi Hasan Bey.

“Biliyorum, Avukat Orhan Bey anlattı bana. Şimdi sen bana eşinden ve çocuklarından vekâlet çıkartacaksın. Sonra da onları buraya getireceksin. Ben onlara dava harç bedellerini borç vereceğim. Bu borca karşılık da senet alacağım onlardan. Davayı kazanınca da leasingden hem harç bedellerini hem de avukatlık paramı almış olacağım. Böylece seninle avukatlık parası konusunda helalleşmiş olacağız.”

“Anlaşıldı avukatım. Sen beni ağlata ağlata gözyaşlarına boğacaksın. Lütuf lütuf üstüne, nimet nimet üstüne yağıdırıyorsun.”

“Tövbe de Hasan Bey. Bak, ben de senin gibi günde en az 10 defa tuvalete giriyorum. Prostatım var benim de. Gördüğün üzümleri sana sunanın kuru çubuklar olduğunu sanma. Kuru çubuk, üzüm tanelerini sunan bir garson sadece. Asma’nın arkasındaki Rabbimiz Rahman’ı gör.”

Hasan Bey, ağlaya ağlaya eşinin ve iki çocuğunun vekaletlerini almak üzere ofisten ayrıldı.

22.

EŞ VE ÇOCUKLAR

Ertesi gün öğleye doğru Hasan Bey, eşi ve iki oğluyla birlikte ofise geldi. Vekaletnamelerini getirmişlerdi. Leasing şirketinin bu üç kişi hakkında başlattığı ve kesinleşmiş olan icra takiplerini iptal ettirmek için her biri adına menfî tespit davası açacaktım. Senet bedelleri yüksek olduğu için dava harçları da yüksekti. Harç miktarınca bu üç kişiyi borçlandırıdım ve onlardan senet aldım.

Bunu yapmamın sebebi, eğer imzalar yapılacak incelemede bu kişilere ait çıkarsa davaların kaybedilmesi ihtimaliydi. Mahkeme davayı reddettiği takdirde, ödenen harçların iadesine karar veriliyordu. Böyle bir durumda, harç bedellerini geri alabilmek için bu senetleri icraya koymam gerekecekti. Öte yandan, imzalar gerçekten bu kişilere ait değilse, davanın kazanılması kaçınılmazdı. Bu durumda mahkemenin takdir edeceği karşı vekalet ücreti oldukça yüksek olacaktı ve Hasan Bey’e sunduğum avukatlık ücretini karşılamaya yetecekti.

Hasan Bey ile tüm bu detayları içeren bir avukatlık ücret sözleşmesini, tanıklar huzurunda hazırlayıp imzaladık.

“Bak Hasan Bey,” dedim, “eğer mahkeme leasing şirketini kötü niyetli sayarsa, bir de senet bedellerinin yüzde 40’ı oranında kötü niyet tazminatına mahkûm olabilirler. Bu zayıf bir ihtimal, ama imkânsız değil. Çünkü senet alan kişi imzayı huzurunda almak zorundadır. Leasing, bu imzaları huzurunda almayarak basiretli bir tacir gibi davranmamış ve sahte imzalarla

takibe geçip masum insanları mağdur etmiştir. Böyle bir tazminat alınırsa, bu paranın tamamı sizin olur.”

Hasan Bey ve ailesi ellerini göğse kaldırıp “Amin, inşallah,” dediler ve ardından yüzlerine sürdüler.

Planladığım operasyonun ilk bölümü tamamlanmıştı. Bilal Bey, sanayi mahallesindeki binayı kiralamak için çalışıyordu. Hasan Bey alacaklılarla görüşüp helalleşiyordu. Ben de hukuk adına harekete geçmiş, leasing şirketine karşı üç adet menfi tespit davası açmıştım. Tek sebebim imza inkârıydı. Mahkeme, imza incelemesi yaptırarak davaları sonuçlandıracaktı. Teknik bir süreç olduğu için bu tür davalarda süre çok uzamazdı.

Şimdi sıra, Hasan Bey’in satışa çıkarılan evini kurtarmaya gelmişti. Planım şuydu: Evin satışına asla zorluk çıkarmayacak, tam aksine bir an önce satılmasına yardımcı olacaktım. Leasing avukatları benim ahbabımdı ve alacaklarını tahsil etmeleri için onlara yardımcı oluyordum. Çünkü ihaleye kendim girip evi satın almayı düşünüyordum.

Tabii ki bende öyle bir para yoktu. Banka kredisıyla evi satın almayı planlıyordum. Kredi taksitlerini, Hasan Bey’in kiralanan iş yerinden alacağı kiralarla ödeyebilirsem, sonuçta “ev satıldı” denilmesine rağmen Hasan Bey evinden ayrılmayacaktı. Kredi taksitleri bittiğinde de evin tapusunu Hasan Bey’e bedelsiz olarak devredecektim. Tabii ki Rabbim nasip ederse.

Ve nasip etti.

Bilal Bey, sanayi mahallesindeki binayı çok iyi bir kira bedeliyle kiraladı. Beş yıllık bir kontrat yapıldı. Hasan Bey’in evi icradan satıldı ve ben icradan bu evi banka kredisıyla satın aldım. Banka 60 ay vade yaptı. Kira

bedelinin %75'i banka taksitlerini karşılıyordu. Kalan %25 ise Hasan Bey'in geçim masraflarını karşılamak için yeterliydi.

Sanayi mahallesindeki binanın satış dosyasına her türlü itirazı yaptım. Satışı durdurmak için de davalar açtım. Leasing şirketleri, rahmetli Turgut Özal döneminde bir kanunla kurulmuştu. Sermayesi olmayan ama projesi olan girişimcilere teminatsız finansman sağlayan bu sistem, ülke için gerçekten çok yararlı ve faydalıydı. Parası olmayan ve teminat gösteremeyen girişimcilere, hayal ettikleri işi kurma fırsatı veriyordu.

Kurulan işletmelere lazım olan malların mülkiyeti leasing şirketinde kalıyordu. Girişimci, bu malları belli bir süre kir alıyor, kira süresi boyunca taksitlerini düzenli ödediğinde ise malların mülkiyetini bedelsiz olarak alabiliyordu.

Leasing şirketleri ayrıca, sahibi oldukları ve kiraladıkları bu malları **all risk sigortası** kapsamında sigortalamak zorundaydılar. Kiralanan mallara herhangi bir sebeple ziya meydana gelirse, sigortadan bedelini tahsil edebiliyorlardı. Bir başka deyişle, leasing sistemi kendi içinde güvenli bir teminat oluşturmuştu.

Bu nedenle, leasing şirketlerinin kira taksitleri için müşteriden teminat olarak kambiyo senetleri almaları yasaktı. Yasaktı, ancak bu kurala uyan pek yoktu. Sözleşme sırasında şirketler, müşteriden sözleşmede kararlaştırılan kira bedelleri miktarınca kambiyo senetleri alıyorlardı. Müşteri kira taksitlerini ödeyemediğinde, bu senetler hemen işleme konuyor ve mallar haczedilerek muhafaza altına alınıyordu.

Oysa bu senetler olmasa, leasing şirketlerinin

makinelerini geri alması oldukça zordu. Kanuna göre bir süre tanınmalı, mahkemeden tedbir kararı alınmalıydı. Bu süreç zahmetliydi, çünkü sistemin amacı işletmeleri ayakta tutmaktı. Ancak leasing şirketlerinin genellikle banka sahipliğinde olması, onları leasing kanunlarına değil, banka kanunlarına göre hareket etmeye yönlendiriyordu. Bu durum, büyük mağduriyetlere neden oluyordu.

Nitekim, Hasan Bey'in makineleri de bu teminat senetleri aracılığıyla haczedilmiş ve muhafaza altına alınmıştı.

Sanayi mahallesindeki binanın satışını durdurmak ve iptal ettirmek için “teminat senetleriyle kambiyo takibi yapılamaz” diyerek dava açtım. Ticaret Mahkemesi, leasing şirketinin aldığı senetlerin teminat senedi olduğuna hükmederek icra takibini iptal etti. Bu karar doğrultusunda, satış da durduruldu.

23.

GARİP BİR TESPİT İŞİ

Meğer leasing şirketi bu satışı ipoteğin paraya çevrilmesi yoluyla değil, kambiyo senetlerine dayalı olarak başlatmış. Hasan Bey’in makinelerini de yine bu senetlere dayanarak kaldırmışlar. Ah şu kapitalistik niyet! Leasing kanunlarını doğru bir şekilde uygulasalar, taksitler için kambiyo senedi düzenlemeseler ve kanunsuz olarak bu senetleri işleme koymasalar, Türkiye’nin 35 yıllık en büyük matbaalarından biri olan Hasan Bey’in şirketi batmamış olacaktı. Çocuklarımızın okul kitaplarını belki de hâlâ basıyor olacaktı. Yazık değil mi?

Nitekim mahkeme, kira bedellerinin ödeme tarihleri ve miktarlarıyla birebir aynı olan senetlerin teminat senedi olduğuna hükmetti. Burada, bu konuyla alakalı bir başka hukuk garabetini de aktarmak istiyorum sizlere. Mahkemeden, leasing şirketinin ticari defterlerinde davaya konu senetlerin “teminat senetleri” kaleminde mi yoksa “alacak senetleri” kaleminde mi kayıtlı olduğunun tespiti için inceleme talep ettim. Eğer bu tespit edilirse ve senetlerin teminat senetleri sayfasında kayıtlı olduğu ortaya çıkarsa, davayı kazanmam garanti olurdu.

Zira leasingin savunması, bu senetlerin taksit ödemesi için düzenlenmiş kambiyo senedi olduğu yönündeydi. Mahkemeden bu hususta iki kez talepte bulundum. Ancak her iki talebim de mahkeme tarafından reddedildi. Bu durum canımı sıkıyordu.

Konuyu ofisimizin istişare toplantısında gündeme getirdim. Oradaki bir avukat arkadaşım, “Abi bana 2000

TL ver, ben ertesi gün mahkemeye tespiti yaptırayım,” dedi. Şaşırdım:

“Saçmalama!” dedim.

“Abi, saçmalamıyorum. Sen bu işlerle pek meşgul olmuyorsun, uzaksın bu durumlardan. Ama adliyede konuşulan bir liste bile var: Şu işlem için şu kadar, bu işlem için bu kadar.”

“Mümkün değil!” dedim.

“Abi, doğru düşünüyorsun. Ancak bu işi yapanlar hukukçular değil, mahkeme kalemlerindeki memurlar ve mübaşirler.”

İnanmak istemiyordum. Ancak söylediklerinin doğru olmadığını ispat etmek için 2000 TL’yi ona verdim.

“Yani şimdi mahkemenin iki defa reddettiği talebimizi kabul ettirip tespiti yaptıracaksın, öyle mi? Hem de aynı mahkemeye?” dedim.

“Evet abi,” dedi. “Aynı mahkemeye. Eğer yaptırmazsam paranı iade ederim.”

Gerçekten de üç gün sonra, aynı mahkeme leasing şirketine giderek tespiti yaptı. Yapılan incelemede, tahmin ettiğim gibi senetler teminat senetleri kaleminde kayıtlıydı. Bu tespit ve senetlerin ödeme tarihlerinin kira taksit tutarlarıyla birebir aynı olması nedeniyle takip iptal edildi. Tabii ki leasingin bu senetlere dayanarak yaptığı haciz ve muhafaza işlemleri de boşa düşüyordu. Leasing şirketinin haksızlığı apaçık ortadaydı. Bu yıkıma sebep olanlar olarak Hasan Bey’in zararlarını tazminle yükümlü hale geldiler.

Hasan Bey, ofisimizin adeta müdavimi olmuştu. Neredeyse memur gibi her gün mesaisini bizimle

geçiriyordu. Çok mutluydu. Hatta bazen hukuk toplantılarına bile katılıyordu. Alacaklılarıyla bir bir helalleşmişti.

“Bu köpek tasması çok acayip bir şey,” diyordu. Gelen misafirlere yaşadıklarını anlatırken, “Boynumdaki tasmanın ucunu alacaklımın eline verince onların yaşadığı şok gerçekten görülmeye değerdi,” diye ekliyordu.

Hasan Bey heyecanla anlatmaya devam ediyordu:

“Eline ateş değmiş gibi atan mı istersin? Şaşkın şaşkın ne yapacağını bilmeyen mi? Hele gelip boynumdaki tasmayı kendi elleriyle çıkarmaları... Bir de benden özür dileyip elimi öpmeleri var ya! Kırk yıl düşünsem böyle bir şeyi aklıma getiremezdim. Doğrunun, doğru olmanın en büyük servet olduğunu burada öğrendim. Bu kapının bendesiyim artık, ayrılmam buradan. Hatta ata sözlerini bile değiştirdim!”

Gülümseyerek ekledi:

“Artık, ‘Paran yoksa buğday dilin de mi yok?’ demiyorum, ‘Paran yoksa köpek tasman da mı yok?’ diyorum. Borç, parayla değil, doğrulukla ödenir. Borç, ancak helalleşerek ödenir.”

“Sen bunları bırak da, Kağıt Holding’le ne oldu, onu anlat bana,” dedim.

“Tahsin Bey’in sana çok selamı var,” dedi.

“Görüşüyoruz. Sen ona bayramda WhatsApp’tan bir mesaj göndermişsin. Hâlâ şokunu atlatamamış.”

“Ne şoku? Neden ki?” dedim.

“Vallahi, ara istersen kendisi anlatsın,” dedi Hasan Bey.

Tahsin Bey'i aradım. Telefonu açar açmaz, "Sen kimsin Dede ya!" dedi.

"Beni şaşırtma Tahsin Bey. Ne yaptım ki?" dedim.

"Daha ne yapacaksın? İçine dedemin ruhu mu kaçtı senin? Gerçekten anlamıyorum ama..."

"Ne demek istiyorsun? Bayram mesajımda ne var ki?" dedim.

"Mesajı aç, oku," dedi Tahsin Bey.

Telefonumdan mesajı açtım ve okudum:

'Sevgili torunum Tahsin, bayramını candan ve yürekten tebrik ediyorum. Unutma, bu dünyada kalacağın süre kadar bu dünya için, ahirette kalacağın süre kadar da sonsuzluk diyarı için çalış evlat. Deden.'

"Anlamıyorum Tahsin Bey. Mesajımda ne var ki? Yanlış bir şey mi yazmışım? Yazdıklarım, Efendimizin sözleri, bir hadis-i şerif."

"Mesajın içeriğinde sorun yok," dedi Tahsin Bey.

"Ama bu mesaj geldiğinde ben neredeydim, biliyor musun?"

"Nasıl bilebilirim ki?" dedim.

"Dedemin mezarına gitmişim," dedi. "Orada duygulanmış, ağlamışım. Tam o anda bu mesajın geldi bana. Bir de dikkat et, mesajın altına ne yazmışsın? 'Deden' yazmışsın. Deden bana mezardan konuştu hissini yaşattın. Tam da ihtiyacım olan nasihati verdi bana."

24. BANA BİR RAKAM SÖYLE

Tahsin Bey, mesajı atana değil, attırana bakacaksın, dedim. Ben bu konuyu sürekli yaşıyorum. Rabbimin evrensel dili bu. Bütün kullarıyla birebir böyle konuşuyor. Hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Mesajlarla, televizyonla, gazetelerle, olaylarla, hadiselerle, diğer insanlarla sürekli en güzel şekilde yarattığı insanla konuşuyor ve onu doğru yolda tutmaya çalışıyor.

Ben bu yüzden her gelen müvekkilime bir kitap alıp, “Bana 15 ile 300 arasında bir rakam söyleyin,” diyorum. Söylüyorlar. O sayfada yazılanları okuyunca da şok geçiriyorlar. “Olamaz,” diyorlar. “Aradığım cevap bu.”

“Eee o zaman, dede bey, ben de bir rakam söyleyeyim o zaman,” dedi Tahsin Bey.

“15 ile 300 arasında demiştin, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“82 olsun o zaman. Oku bakayım, bana ne çıktı.”

Güneş Nasihatleri kitabımın 82. sayfasını açtım. Fotoğrafını çekip Tahsin Bey’e attım. WhatsApp’tan gönderdim.

“Aç, oku,” dedim.

“Eşrefi mahlukmuşsun, bak.”

“Sen oku,” dedi Tahsin Bey. “WhatsApp’ı açamam şu an.”

“Peki,” dedim ve okudum:

Eşrefi mahlûkat olmak.

Hayvanlar tefekkür etmiyor, düşünmüyor. Bu özellik insanlara verilmiş. İnsan hayvanlıktan ancak böyle kurtulabilir. Hayvanların akıl kullanmadan yaptıklarını... Sen akılla elde etmeye çalışırsan hayvandan da daha aşağı olursun.

“Vay,” dedi Tahsin Bey. “Çok orijinal. Hayvanların akıl kullanmadan elde ettiklerini akıl kullanarak elde etmek. Bu, ‘Kim daha akıllı?’ sorusunu da getirir ortaya. Yani, hayvanlar benden akıllı mı diyorsun bana?” “Esağfurullah Tahsin Bey. Rakamı sen söyledin.”

“Mesaj sana. Yorum ve değerlendirme de senin olacak. Ben ancak sende güzellik görüyorum. Rahman suretli yüzünü görüyorum ve seni var edene hayran oluyorum. Neyse, Tahsin Bey, Hasan Bey ile ne yaptınız, bana onu söyleyin. Leasing şirketinin senede dayalı icra takiplerini de iptal ettirdik. Leasing’e tazminat davası açmayı planlıyorum. Ne yaptınız? Bir karara varabildiniz mi?” diye sordum.

“Biz bir karara vardık da Hasan Bey zorluk çıkarıyor, Dede bey,” dedi Tahsin Bey.

“Mümkün değil,” dedim. Hasan Bey karşımdaydı. “Bana bir şey bahsetmedi.”

“Onunla konuş, anlatsın o zaman.”

“Peki, Tahsin Bey,” dedim ve telefonu kapattım.

Hasan Bey’e döndüm, hayret ve şaşkınlıkla sordum: “Hasan Bey, bana hiç bahsetmedin, anlatmadın. Hep görüşüyoruz deyip durdun. Zorluk çıkarıyormuşsun, durum nedir, anlatır mısın?”

Hasan Bey suçüstü yakalanmış bir hale büründü. Fazla mı sert sormuştum acaba?

“Kusura bakma Hasan Bey. Ama şaşırdım. Bana bir şey anlatmamış olmana şaşırdım. Tabii ki karar senin. Ben sadece nasihatçıyım.”

“Şey,” dedi Hasan Bey, “Bitmeden seni meşgul etmek istemedim, avukatım.”

“Meşgul et lütfen. İşim benim bu, Hasan Bey. Lütfen, dinliyorum. Anlat bana.”

“Tahsin Beyler döndü,” dedi Hasan Bey. “Teklifimizi kabul ettiler. Lakin bana cüzi bir maaş önerdiler. Başkaca bir ödeme düşünmüyorlar. Şirketin bütün borçları alacaklarıyla birlikte devralacaklar. Ben de çocuklarla görüştüm. Senin sayende borçlarımdan kurtuldum neredeyse. Bir de leasingden tazminat alırsak yeniden işe döneriz diye düşündük. Bu yüzden ‘he’ demek içimizden bir türlü gelmedi, gelmiyor. Sana da soracaktım. Senin fikrin ne? Sen ne dersin?”

“Hiç tereddüt etme, kabul et. Batmış bir işletmenin çarklarını yeniden döndürmek çok maliyetli. Sonra işine tekrar dönersen, seninle helalleşenler ne der? ‘Bu adam bizi köpek tasmaıyla kandırdı,’ demezler mi? Bu sefer onlar sana köpek gibi saldırıp seni dişlemezler mi? Lütfen çocuklarına da anlat bunu ve derhal kabul edin. Büyük bir fırsat bu. Alacağın tazminatlarla sıfırdan başlarsın. Bir de para kazanınca, sana iyilik yapıp parasız, ödemedi haklarını helal edenlere de gider, borcunu ödemeye çalışırsın. Bu fırsatı sakın kaçıрма ha.”

“Peki, avukatım,” dedi ama gönlünün razı olmadığını hissetmişti.

Nitekim Tahsin Bey’e sonunda “hayır” dediler. Reddetmişler.

“Çok büyük yanlış yaptın, Hasan bey,” dedim.

“Eşimi, çocuklarımı ikna edemedim,” dedi.

“Nasip,” dedim. “İnşallah kararınız hayırlı olur.”

Ne enteresan değil mi? İnsanoğlu azıcık kafayı kaldırdı mı, kendini emniyette ve güvende hissetti mi, denizde gemideyken yaşadığı fırtınayı nasıl da çabucak unutuveriyor? Bu durumu Yaratıcımız Allah, *Yunus Suresi*’nin 21-23. ayetlerinde bakın ne güzel anlatıyor:

“Kendilerine dokunan bir darlığın ardından insanlara bir bolluk tattırdığımızda hemen ayetlerimize yönelik bir tuzak kurarlar. De ki: ‘Allah tuzak kurmakta daha çabuktur.’ Elçilerimiz kurduğunuz tuzakları yazıyorlar.”

“Sizi karada ve denizde yürüten O’dur. Bulunduğunuz gemi, içindekileri hoş bir rüzgârla götürürken yolcular neşelenirler. Bir kasırga çıkıp da onları her yönden dalgaların sardığı ve çepeçevre kuşatıldıklarını sandıkları anda ise dini sırf Allah’a halis kılarak, ‘Bizi bu tehlikeden kurtarırsan, and olsun ki şükredenlerden olacağız,’ diye ona yalvarırlar.”

“Allah onları kurtarınca hemen yeryüzünde haksız yere taşkınlıklara başlarlar. Ey insanlar! Bu hayatınızdan menfaat elde etmek için yaptığınız taşkınlık kendi aleyhinizedir. Sonra dönüşünüz bizedir. Yapmış olduklarınızı size bildireceğiz.”

25. TAVIR DEĞİŞİKLİĞİ

Hasan Bey ile uzun süredir beraberdik. Mescitte her namazdan sonra Kur'an'dan ayetler okurduk, sohbet ederdik. Bu arada leasing şirketine karşı açtığımız tazminat davası da güzel ilerliyordu. Güzel bir nokta yakalamıştık. Leasing şirketinin muaccel hale gelen (tamamının derhal ödenmesi gereken) borçlarla ilgili olarak kanunen göndermesi ve tebliğ etmesi zorunlu olan ihtarname, Hasan Bey'in şirketine usulüne uygun şekilde tebliğ edilmemişti. Daha doğrusu, tebliğ usulsüz ve geçersizdi.

Bu durumda “borçlarını öde” ihtarı tebliğ edilmeden leasing şirketinin gidip makineleri sökmesi tamamen usulsüz ve kanunsuzdu. Bu davalardan çok yüksek tazminat bedelleri çıkma ihtimali oldukça yüksekti. Mahkemenin yaptırdığı bilirkişi raporları da hep lehimizeydi. Ancak bu tür davalar çok uzun sürüyordu. Karşımızda da davaları uzatmak için her türlü yolu deneyen uzman avukatlar vardı.

Bu süreçte Hasan Bey, fabrikada kalan bazı makineleri geri almanın bir yolunu bulmuştu. Ancak bu makineleri depolayacak yer arıyordu ve depo parası ödemek istemiyordu. “Avukatım,” dedi Hasan Bey, “Benim makinelerimi senin şu atıl durumdaki Lüleburgaz'daki fabrikana koysam bir süreliğine, olur mu?”

“Olur,” dedim, “Ama orası Lüleburgaz, çalınır falan, mesuliyet kabul etmem, bilesin.”

“Sen izin ver, gerisini ben hallederim,” dedi.

“Kira isteyecek misin benden?”

“Haşa,” dedim.

Hasan Bey biraz gizemli bir adamdı. Bir şeyler yapıyordu ama bana anlatmıyordu. Ofise gelmeleri de seyrekleşmişti. Her gelişinde tazminat davasından alacağı paraları konuşuyordu. Belli ki tazminat paralarına bel bağlamıştı.

Hasan Bey’in bana ilk gelişinden üç yıl geçmişti. Bilal Bey sağ olsun, her ay topladığı kira paralarını getiriyor, ben de Hasan Bey için kullandığım banka kredisini ödüyordum. Ara sıra aksaklık olsa da sonuçta ben hiçbir ilave yapmaksızın kredinin borcu Hasan Bey’in kira paralarıyla ödeniyordu. Hasan Bey’in evi kurtulmuş gibiydi. Ayrıca, kira paralarıyla Hasan Bey’in geçim derdi de kalmamıştı.

Eşi ve çocukları adına açtığım menfi tespit davaları da sonuçlandı. Mahkeme, imzaların gerçekten Hasan Bey’in eşi ve çocuklarına ait olmadığını tespit etti. Yüksek karşı vekalet ücretleri kazandım. Ancak mahkeme kararı kesinleşmediği için tahsil edemiyordum. Kötü niyet tazminatına da mahkeme hükmetmemişti. Bu yüzden kararı temyiz ettik. Ben kötü niyet tazminatı verilmediği için, banka ise senetlerdeki sahte imzaları Hasan Bey’in attığını belirterek kararı temyiz etti.

“Hasan Bey,” dedim, “Gerçekten sen mi attın eşin ve çocuklarının imzalarını?”

“Evet,” dedi Hasan Bey. “Leasing’in eşimi ve çocuklarımı kefil yapmak istemesi bana doğru gelmemişti.”

Buyüzdenöyleyaptım. “AmabusuçHasanBey,” dedim.

“Resmi belge sayılır senet. Nitelikli dolandırıcılığa girer.”
“Bu konuda zaten aleyhimde dava açıldı,” dedi.
“Bana hiç bahsetmedin. Ceza davası mı açıldı sana?
Bana niye haber vermedin?”

“Sana yeterince yük oldum. Sonra utandım,” dedi.
“Peki, kim bakıyor o davana?”

“Avukat Orhan. Aile dostu hâkim bakıyor,” dedi.

“İyi bari,” dedim.

“Şu bizim tazminat davası ne zaman biter?” diye sordu Hasan Bey.

“Eli kulağında Hasan Bey. Önümüzdeki duruşma bitebilir. Dosya tekemmül etti. Her şey lehimize görünüyor.”

“O parayla ben yeniden hayatımı kuracağım Allah’ın izniyle. Leasing’e sebep olduğu yıkım bedelini ödetmeliyiz, avukatım,” dedi.

“Hayırlısı Hasan Bey, hayırlısı,” dedim.

Günler ve geceler hızla geçti. Her gün aynı gibi görünmekle birlikte her gün de bir o kadar farklıydı. Her sabah, karanlıkların ardından gelen aydınlık, yeni bir başlangıcın müjdesiydi. Bu sabah ise büyük gündü: tazminat davasının karar günü.

Adliyeye vardığımızda Hasan Bey, eşi ve çocukları bizden önce gelmişti. Heyecan doruktaydı. Mübaşirin sesiyle duruşma salonuna doluştuk. Leasing şirketinin avukatları da hazırды. Dava başladı.

Leasing şirketinin avukatı söz aldı:

“Efendim, bu dava gönderdiğimiz ihbarın tebliğ edilmediği gerekçesine dayanıyor. Tebligatın usulsüz ve

geçersiz olduğu iddia edilmiştir. Bu doğru olabilir. Ancak elimizde bu tebligatı aldıklarına dair, Avukat Orhan Bey’in diğer davamıza sunduğu dava dilekçesindeki yazılı ikrarı bulunmaktadır. Avukat Orhan’ın beyanı müvekkilini bağlar. Tebligat yapılmıştır ve geçerlidir. Bu durumda davanın reddine karar verilmesini arz ederim.”

Mübaşir, Avukat Orhan’ın tebligatı aldığına dair ikrarı içeren belgeyi mahkemeye ve bir nüshasını da bana uzattı. Okudum. Avukat Orhan dilekçesinin başında, hiç gereği yokken, “Müvekkilim, falan ihtarnameyi falan tarihte tebellüğ etmiştir” diyordu ve devam ediyordu.

“Eyvah,” dedim içimden, “Gitti dava.”

26.

AVUKAT HATASI

Mahkeme başkanı, “15 dakika ara” dedi. Mübaşir salonu boşalttı. Hasan Bey ve ailesinin yüzleri kireç gibi olmuştu.

“Davayı kaybedecek miyiz?” dedi Hasan Bey.

“Tazminat hayallerimiz uçup gitti mi?” dedi eşi. “Avukat Orhan’ın beyanı bu mahkemeyi bağlar mı?” dedi oğlu Emre.

“Muradımız bu kadarmış,” dedi Murat.

“Kırk yıllık hâkim böyle bir hatayı nasıl yapar?” dedi Hasan Bey.

“Ona soran mı oldu, ne zaman tebellüğ edip etmediğini? Ne diye bunu söyler? Elimden belgeyi aldı baktı. Bu bilgiyi mahkemeye vermenin sebebi ne ki? Kafayı yiyeyeğim. Yaktın bizi, Orhan, yaktın!”

“Hâkim kafası,” dedim Hasan Bey. “Mahkemelerde süreler çok önemli. Temerrüt tarihinin tespiti için tebliğ tarihleri çok önemli. Bu alışkanlıkla yazmış bunu dilekçesine.”

“Bu ne davasıydı?”

“Leasing’in cihazları iade davasıydı,” dedi.

“Hiç ümit yok mu avukatım?” dedi Hasan Bey.

“Kalpler Allah’ın elinde, şüphesiz. Ama Allah sebeplerle iş görüyor, Hasan Bey. Ve bu sebebe göre ben hâkim olsam davayı reddederdim. Zira bu belgenin ortaya çıkması ve bana ulaşmasını Rabbinimden mesaj olarak algıladım.”

“Mahkeme neden ara verdi o zaman?”

“Burası ticaret mahkemesi. Üç hâkim var: bir başkan, iki üye. Onlar dünden kararı lehimize yazmışlardı. Bu belge, olayı değıştirdi. Bu yüzden yeni kararı istişare için ara verdiler. Yeni kararı tartışıp hükme bağlayacaklar.”

Mübaşir tarafları tekrar çağırdı.

“Sen gir avukatım, biz girmeyelim. Yüreğim dayanmaz.”

“Peki,” dedim.

Girdik, yerlerimize geçtik.

“Araştırılacak başka husus kalmadı. Dosya incelendi, duruşmanın bittiği bildirildi. Hüküm: davanın reddine...”

Ben de bu davadan yüksek karşı vekalet ücreti bekliyordum. Baktım, beklediğim ücretler “reddine” kelimesinin üstüne binmişler giderken bana “bay bay” diyorlardı ve nanik yapıyorlardı. Hasan Bey’den de ücret alamazdım. Yoktu zaten. O kadar uğraş boşuna gibi düşündüm bir an. Sonra toparlandım. “Estağfurullah Allah’ım,” dedim.

Unuttum bir an için. Hasan Bey’le alışveriş yaptığımı sandım. Karşılıksız uğraş vermek dokunmuştu bana. Ta ki seni hatırladım tekrar. Alışverişimi seninle yaptığımı hatırladım. Hasan Bey senin kulun. Onu bana sen gönderdin. Senin kuluna hizmet etmek büyük şeref. Ondan bir beklentiye girmemeliydim. “Affet Allah’ım,” dedim.

Mübaşirin uzattığı mahkemenin kısa kararını aldım, dışarı çıktım. Kararı Hasan Bey’e uzattım. “Maalesef,” dedim.

“Avukat Orhan yaktı bizi, avukatım,” dedi.

“Katılmıyorum Hasan Bey,” dedim. “Hiç kimse hiç kimseyi yakamaz. Ancak insan kendini yakar,” dedim.

“Neyse, her işte hayır var. Bakalım bu işten ne hayırlar çıkacak.”

Ertesi gün Hasan Bey erkenden ofise gelmişti. Morali çok bozuktı.

“Avukat Orhan’la görüştüm. Çıkıştım ona tabii. O da çok ama çok üzüldü. Ama ben mahvoldum onun hatası sebebiyle. Ailecek yıkıldık. Avukatların bu tür hatalarından dolayı sorumlulukları yok mu, avukatım?”

“Avukat Orhan’ın yaptığı bir hata yok ki. Gerçek olanı yazmış dilekçesine. Nitekim tebligatı ona siz götürdünüz ve ne zaman tebliğ edildiğini siz söylediniz. Aslında hatayı, yanlışsı biz yaptık. Bu davayı açmakla biz yaptık, Hasan Bey. Tebligatın usulsüzlüğü sebebiyle hakikati değiştirmeye kalkıştık. Düpedüz yalan söyledik. Hakkatte tebligattan haberdar olduğumuz halde, postacının tebligat parçasına kanunun aradığı bilgileri eksik yazdığından yararlanmaya çalıştık. Sus! Suç, hata Avukat Orhan’da değil, bizde. Daha doğrusu sende de değil, ben de. Leasing’in yaptığı kanunsuzluklar karşısında onlara bedel ödetmenin doğru olabileceği hususunda içtihadta bulundum kendi kendime. Demek ki bu içtihadım hatalıymış.

Rabbimiz, merhametiyle yanlış yoldan bir kazanç elde etmemize izin vermedi. Bana göre üzülmek değil, şükretmemiz gerekir. Gerekir ki Rabbimiz bize sahip çıktı, yanlıştan döndürdü bizi.”

“Keşke Kağıt Holding’in Tahsin Bey’in teklifine hayır

demeseydim. Hayır deme sebebimiz hep bu tazminat beklentimizden. Ve yanlış anlama ama bu beklentiye bizi sen soktun, avukatım.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Önce çocuklarımin ve eşimin sahte imza davalarından %40 kötü niyet tazminatı çıkabilir dedin. Sana avukatlık parası çıktı ama bize %40 tazminat çıkmadı. Gerçi hâlâ sonuçlanmadı, temyizde dosyalar ama bozulacağını da hiç sanmıyorum. Oysa ben, aleyhime açılan sahte imza ile ilgili ceza davasında yargılanmayı o tazminatın hatırına kabul etmişim. Sonra da usulsüz tebligat sebebiyle bu tazminat davasını kazanıp zararlarımızı tazmin edebileceğini söyledin. Biliyorum, sen mutlaka kazanırsın demedin. Fakat seninle yaşadıklarım; köpek tasmaı olayı, binamı kiraya verme, evimi kurtarma operasyonu... Sana öyle bir inanç, öyle bir güven duygusu oluşturdu ki bende.

Sanki senin her dediğin olacak sandım. Allah seni yalancı çıkarmaz sandım. Meğer sen de benim gibi bir insanmışın!”

27.

SUIZAN HARAM

“Elhamdülillah Hasan Bey, elhamdülillah. Söylediklerin çok doğru. Ben de senin gibi sadece bir garsonum. Bütün nimetler, hayırlar Rabbimizden. Allah’ın nimetlerini kullardan bilersen, hataya düşmek kaçınılmaz. Bu kadar ders yaptık seninle. Kur’an tefsiri okuduk. Artık doğru değerlendirme yapmayı becerebilmeliyiz. Formül de çok kolay ve basit. Hatırlarsan, hüsnüzan farz, suizan haram.”

“Haklısın, hatırladım,” dedi Hasan Bey. “Güzel düşünmek farz, kötü düşünmek haram. Bir sıkıntı, bir problem oluştu mu insan hemen sahip olduğu güzellikleri hatırlamalı. Ben de hatırlıyorum, unutmadım. Elhamdülillah. Evet, işimi, tazminatı kaybettik. Ama kimseye muhtaç değilim. Evimdeyim.

Öyle görünüyor ki kira paraları evin kredi borcunu karşılayacak. Artan para da benim geçimime fazla fazla yetiyor. Alacaklarla da helalleştik, para ödeyemesem de. Çocuklar da yeni bazı işlere bakıyorlar. Ama insanın gözü doymuyor işte. Attan inip eşeğe binmek zor geliyor insana. Zor ama gene de alışıyor insan ya. Hatta eşekten de inip yaya da gider insan.

Allah razı olsun senden, avukatım. Biraz önceki seni suçlayıcı sözlerim için de özür dilerim. Doğru söyledin. Her işte hayır vardır. Tazminat davalarımızın reddedilmesinde de mutlaka hikmet vardır.”

“Ben net söyleyeyim Hasan Bey. Rabbimiz bizi büyük bir yanlıştan döndürdü. Buna *Cebri lütuf* denir.

Bize kalsa ve davayı kazansaydık, sen de ben de belki de haram olan bir parayı alıp harcayacaktık. Allah, son celsede leasingin avukatlarına o belgeyi göstererek bizi haramdan korudu, muhafaza etti.”

“Dediklerini kabullenmek zor olsada doğru söylediğini biliyorum, avukatım. Bir de leasing şirketinin yaptıkları zulmün yanlarına kâr kalmasını hazmedemiyorum.”

“Burada da yanılıyorsun, Hasan Bey. Hiç kimsenin yaptığı yanına kâr kalmayacak. Zerre miktar hayrın ve şerrin de karşılığı verilecek.”

“İnşallah,” dedi Hasan Bey, “inşallah.”

Ayrıldı, gitti. Bu olaydan sonra Hasan Bey günlük ziyaretleri kesti. Haftada bir gelmeye başladı. Bir gelişinde canı çok sıkındı.

“Hayrola, Hasan Bey?” deyince, “Lüleburgaz’daki fabrikana koyduğum bazı makinelerin parçaları çalınmış,” dedi. Beni suçlamadı. Ama nedense ben suçluluk hissettim. Garip şey.

Bedelsiz yerimin kullanılmasına izin verdim; meydana gelen zarardan sanki ben sebep olmuşum gibi suçluluk duydum. Bu olaydan sonra Hasan Bey sadece aydan aya gelmeye başladı. O da kredi taksiti ödedikten sonra artan kira paralarını almak için. İnsanın işi gücü olunca saatler, günler peş peşe ekleniyor. Hafta derken aylar tükeniyor. Zaman sanki göz açıp kapama miktarınca geçiyor. Atalarımız bunu harika bir biçimde özetlemiş: Ana rahminden geldik pazara, kefen aldık gidiyoruz mezara.

Hayat bu kadar işte. Nasıl geçti bu kadar zaman hiç anlamadım. Hasan Bey’le tanışalı tam beş yıl olmuş. Bunu nereden mi anladım? Bankadan. Hasan Bey’in evi

için kullandığım kredinin son taksidi de ödenmiş. Ne kadar doğru bir iş yaptım bilmiyorum. Leasing'in açtığı ipoteğin paraya çevrilmesi yoluyla icra takibine itiraz edip durdurmuştuk.

Leasing de itirazın iptali davası açmıştı. Bu davada alacağını mahkemeye tespit ettirip yaptığımız itirazı iptal ettirecekti. Satış ancak ondan sonra devam edebilecekti. Neyse ki Rabbim bizlere son taksit ödenene kadar fırsat verdi. Mahkeme sonunda itirazımızı iptal etti ve satışa izin verdi.

Kredi borcu bitince Hasan Bey'i aradım. Üzerimde kayıtlı bulunan evinin tapusunu almasını istedim. Kendi üzerine alamazdı tabii. Birini buldu. Kim olduğunu bilmiyordum, sormadım da. Üzerimdeki tapuyu, dediği kişiye devrettim.

Emanet yükü ağır bir yük. Böyle bir yükü kimse için kabul etmemiştim. Nasıl olduysa Hasan Bey için kabul ettim işte. Elhamdülillah ki kazasız belasız emaneti sahibine teslim ettim.

Bu arada Yargıtay'daki eşi ve çocuklarının menfi tespit davaları da onandı. Artık avukatlık paramı leasing şirketinden tahsil edebilecektim. Böylece hukuk ofisim, Hasan Bey'e verdiği 5 yıllık hizmetin bedelini kısmen de olsa alabilecekti. Anlaşmamız buydu sonuçta.

Leasing'e karşı icra takibini hazırlamış, adliyeye göndermiştik. İyi bir paraydı. Asistanım, postacının acele postayla bir evrak getirdiğini söyledi. "Getir," dedim. Noterden gönderilmiş bir evrakı. Açtım, baktım.

"Yok canım. Olamaz," dedim kendi kendime. Bu iş mümkün değildi. Tekrar baktım evraka. Doğruydu, yanlış görmüyordum.

Hasan Kaptan, eşi ve çocukları beni avukatlıktan azletmişti. Gelen evrak azilnameydi. “Gördüğüm lüzum üzerine seni vekillikten azlettim” diyordu bana.

28.

AZİLNAME

Gelen raporları tekrar tekrar okudum. Gerçekler netti. Hasan Bey ve ailesi beni azlettikten sonra vekaletlerini Avukat Sebahattin’e vermişlerdi. Av. Sebahattin ise benim başlattığım icra takibini kendine devrederek yeni bir takip başlatmıştı. Böylece, benim kazandığım davalardan doğan vekâlet ücretlerimi Hasan Bey ve ailesine yönlendirmiş oluyordu.

Bu manevrayla, kazandığım ücretlerin hepsi Hasan Bey’in cebine girecekti. Şimdi leasingin avukatları haklı olarak aynı borç için iki farklı takip geldiğini söylüyorlardı. Biri benim başlattığım, diğeri Av. Sebahattin’in yeni açtığı takipti.

İçimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. O kadar emek vermiştim. Beş yıl boyunca Hasan Bey’in dertlerini çözmek için mücadele etmiş, borçlarını ödemiş, evini kurtarmış, alacaklılarıyla helalleşmesini sağlamıştım. Şimdi ise cebren, benim hakkım olan bir parayı alıyorlardı.

Kendi kendime, “Peki, Hasan Bey, bu mu helalleşme? Bu mu doğruluk?” dedim. Ama sonra hemen kendimi toparladım. “Dur,” dedim, “belki de bu onların son çaresiydi. Belki de gerçekten ihtiyaçları vardı.”

Leasingin avukatlarına döndüm:

“Bir hata olmuş, ikinci takipte yanlışlık var,” dedim.

“Av. Sebahattin’in başlattığı takip geçersiz. Gerekli düzeltmeleri yapacağım.”

Telefonu kapattım, derin bir nefes aldım. Hasan Bey’i tekrar aramayı düşündüm. Ama ne diyecektim ki? Beni azletmiş, yollarımızı ayırmıştı. Rüyasında gördüğü beyaz elbiseli zat için bir açıklama da yapmıştı zaten.

“Yuh Hasan Bey,” dedim kendi kendime. “Çüş!”

Hırsımı alamadım. Ayağa kalktım, odamda duramadım. Bahçeye çıktım. “Estağfurullah” çekip durdum. Çekip çekip sakinleşince de düşündüm. Kim demişti hatırlamıyorum: “Ben o adama iyilik yapmadım ki bana kötülük düşünsün.” “İyilik yap kötülük bul” atasözüydü bu. Bu yüzden de “İyilik yap denize at, halk bilmezse Hâlık bilir” deniliyordu bir başka atasözünde.

Memleketim Batı Trakya’da ise folklor derlemeciliği yaptığım ve toplumumun mani, hikâye, masal, efsane, atasözü, türkülerini derlerken bir atasözüne denk gelmişim. Ama o atasözünü kitabıma koymamıştım. Çok çirkin ve çok yanlış bir atasözüydü. Bilmem şimdi yazmalı mıyım? “Hayrat bulursan yık, yetim bulursan s...*” diyordu. Tepeden tırnağa yanlıştı bu atasözü. Ama milletin hafızası yaşanmışlıklardan ders çıkarıyor ve dobra dobra konuşuyordu tabii ki nefis adına.

Nitekim ben de dayanamadım, bir daha “Çüş” dedim, “Yuh” dedim. Ve aklımdan Hasan Bey’e yaptığım iyilikler döküldü hafızamdan. O iyilikleri ben yapmışım gibi... Hani ben yoktum ortada? İyilikleri yapan Allah’tı. O zaman Allah’ın yaptığı iyilikleri neden ben yapmış gibi şimdi sahipleniyordum? Ve içimden “Bu kadar iyiliğin karşılığı bu mu? Hak ettiğim tamamen bana ait yasal vekâlet ücretime göz konulur mu hiç? Onu da benden almaya nasıl kalkışabilirler?” diye geçirdim.

İçimdeki beyaz köpekle siyah köpek birbirine girdi.

Fena kapışıyorlardı. Siyah olan, “*Hasan Bey ve ailesinin canına oku! Canları cehenneme! Onlar insan değil. Senin memleketteki atasözün çok yerinde. Yanında çalışan Av. Sabahattin de çok kansız, şerefsizmiş. Ahlâksız, ekmek yediği kaba tüküren alçak*” diyordu.

Beyaz köpeğim ise: “*Taşları yerli yerine oturtalım. Eğri oturup doğru konuşalım. Öncelikle bilelim ki meydana gelen bu olay da Allah’ın izniyle oldu ve mutlaka herkes için içinde hayır vardır. Bize düşen de bu hayırları bulmaktır. Şimdi bakalım. Hasan Bey’in evinin kurtarılması, köpek tasmasıyla alacaklarıyla helalleşmesi, Bilal Bey vasıtasıyla atıl binasının kiraya verilmesi ve bu paralarla Hasan Bey’in maaş sıkıntısının giderilmesi, yapılan okuma ve derslerde moral ve ümit dolması bütünüyle Allah’ın icraatlarıdır. Allah bu güzelliklerini senin vasıtanla ikram etmiştir. Ve sen bunların bedelini, karşılığını Hasan Bey’den değil Allah’tan alacaksın be adam. Hasan Bey’den sen ancak bahşiş bekleyebilirsin. Ve bu bahşiş de verildi sana: Karşı vekâlet ücreti. Hasan Bey’den ve ailesinden başka bir alacağın yoktur. Ancak Hasan Bey, Allah’tan gördüğü bu iyiliklerden dolayı sana değil, Allah’a borçludur. Bu borcu öder veya ödemez. Bu da bizi ilgilendirmez. Bu yüzden sakın olalım. Dolduruşa gelip bizim elimizde ortaya çıkan hayırları sahiplenerek kaybedenlerden olmayalım.*”

“Tamam” dedim köpeklerime, “Anladım. Kavgayı kesin.” Şimdi aklımla ve kalbimle çözmem gereken sorun şu: Ben ne yapmalıyım? Hasan Bey’in başlattığı icra takibine itiraz mı etmeliyim? Yoksa itiraz etmeyip, rüyasında gördüğü gibi son bir iyilikte bulunup hakkım olan vekalet ücretini ona vermeli miyim?

Hasan Bey ve ailesi düpedüz zulüm yapıyorlardı. Leasing'in bana ödeyeceği ve mahkemenin karşı vekâlet ücreti olarak takdir ettiği paraya göz dikmeleri asla doğru değildi. Kaldı ki bu davaların harçlarını da onlara ben borç vermiştim. Ellerimde onların kambiyo senetleri de vardı. Hasan Bey ile beş yıldır dostluğumuzu, ilişkimizi gözden geçirince çok güzel hatıralar biriktirdiğimizi görüyordum. Her yerde şahitlik ederim: Ben onların şahıslarında çok güzel insanlar gördüm.

Onlardan ben çok razıyım; gerçekten harikaydılar. Yaşamıma çok değerli anlar katmalarına vesile oldular. Beraber çağıladık, meleklerin yağmur damlaları vasıtasıyla öpüşlerine maruz kaldık. Havuzda çelikleldik, saunada ısındık. Mescitte ruh bulduk. Beş yıl boyunca beraber yürüdük bu yollarda.

Bu kadar güzel insanlara zarar veremem, vefasızlık yapamam. Onlara mutlaka sahip çıkmalıyım. Ancak zulüm yapmalarına da fırsat vermemeliyim. Çünkü zalimin zulüm yapmasına engel olmak, ona yapılabilecek en büyük iyiliklerden biridir. Parayı almalarına rıza göstersem, Hasan Bey'e iyilik değil, kötülük yapmış olurum. Hayır, hayır, dostuma bu kötülüğü yapamam.

Üstelik bu durum, yalnızca beni değil hukuk ofisimi ve ortaklarımı da ilgilendiriyor. Onların da bu davalardaki emeklerinin hakkını savunmam gerekir. Tüm bunları düşündükten sonra kararımı verdim: Hasan Bey'in ve ailesinin bu zulmüne izin vermemeliyim.

Leasing'in avukatlarını aradım.

“Bana ödüyorsunuz,” dedim.

“Avukat Sabahattin'den ihtar geldi,” dediler. “Sizin icra dosyanızda azil varmış. Bu yüzden size değil, ona ödememiz gerektiğini söylüyor.”

“Siz de biliyorsunuz, karşı vekâlet ücreti Avukatlık Kanunu uyarınca münhasıran avukata aittir. Müvekkile ait değildir,” dedim leasing avukatlarına. “Hatta bu nedenle karşı vekalet ücreti, müvekkilin borcu sebebiyle hacizden ve mahsuptan korunmuştur. Gerekçeli kararda da benim adım yazılı. Azledilmiş olmam bu parayı bana ödemenize mani değil. Bana göre bu bedeli bana ödemeniz yasal bir zorunluluk. Yok, eğer Sabahattin’e öderseniz sizinle yine davalanız. Böyle bir durumda hem ona hem bana ödeme yapmış olursunuz. Siz bilirsiniz,” dedim.

“Dersimize bir çalışalım,” dediler. “Haber verimiz.”

Hasan Bey’in ofisteki avukatlardan Avukat İsmail ile ayrı bir samimiyeti vardı. Hasan Bey ile bir şekilde görüşüp onu ofise getirmesini rica ettim. Görüşmüş. Ama Hasan Bey asla benimle karşılaşmak istemiyormuş. Bu tavrının sebebini de tek kelimeyle açıklamıyormuş.

Bir süre sonra leasing şirketi kararını verdi ve parayı benim icra dosyama yatırdı. Ben de çektim. Elhamdülillah.

Yine de Hasan Bey’i ofise getirtmek amacıyla eş ve çocuklarından aldığım borç senetlerinin bedellerini icraya koydum. Bunu, onların benimle yüzleşmek zorunda kalmalarını sağlamak için yaptım. Fakat yine gelen olmadı.

Bunun yerine barodan ve savcılıktan yazılar geldi. Avukat Sabahattin, azledildiğim halde azilden sonra icra takibi yapıp tahsilat yaptığım için hem beni hem de leasing’i şikâyet etmiş. Baro Disiplin Kurulu, şikâyeti haksız buldu. Ancak savcılık, Adalet Bakanlığı’nın soruşturmayla izin vermesiyle hakkımda ağır ceza

mahkemesinde “görevi kötüye kullanma” suçlamasıyla dava açtı.

Ağır cezada yargıldım. Ne mi oldu? Sözün bittiği yerdeyiz. Merak ediyorsanız mahkemenin gerekçeli kararını kendiniz okuyun.

Ben yoruldum.

T.C.

İSTANBUL

11. AĞIR CEZA MAHKEMESİ

BERAAT

DOSYA NO : 2019/379 Esas

KARAR NO : 2019/596

C.SAVCILIĞI ESAS NO: 2019/34407

GEREKÇELİ KARAR

T Ü R K M İ L L E T İ A D I N A

BAŞKAN : Eda AKPINAR 211096

ÜYE : Furkan UYSAL 212347

ÜYE : Alper ÖNAL 219235

C. SAVCISI : EMRE GENÇ 171497

KATİP : Oğuzhan DOĞAN 187225

DAVACI : K.H.

MÜŞTEKİ:

MÜŞTEKİ:

MÜŞTEKİ:

SANIK : ABDURRAHİM DEDE, Abdurrahman ve Ayşe oğlu, 01/07/1954 YUNANİSTAN İSKEÇE doğumlu, İSTANBUL, BEŞİKTAŞ, Levent mah/köy nüfusunda kayıtlı. Karanfil Cad. No:24 Levent Beşiktaş/ İSTANBUL TC Kimlik No:44317386310

MÜDAFİİ : Av. MESUT BULUT, Karanfil Caddesi No:26 Levent-Beşiktaş/ İSTANBUL

SUÇ : Görevi Kötüye Kullanma

SUÇ TARİHİ : 22/02/2011

SUÇ YERİ : İSTANBUL

KARAR TARİHİ : 17/12/2019

**5070 SAYILI KANUN HÜKÜMLERİ GEREĞİNCE ELEKTRONİK İMZA İLE İMZALANMIŞTIR. **

Yukarıda açık kimliği yazılı sanık hakkında mahkememizde yapılan yargılama sonunda:

GEREĞİ GÖRÜŞÜLÜP DÜŞÜNÜLDÜ:

İDDİA:

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığının 15/05/2019 tarih, 2019/49210 soruşturma sayılı iddianamesi ile sanık hakkında Görevi Kötüye Kullanma suçundan TCK 257/1, 53/1 maddeleri uyarınca cezalandırılması istemiyle İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinde kovuşturma açılmasına karar verilmesi talebi ile Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesine kamu davası açıldığı, Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi 01/07/2019 tarih 2019/224 esas, 2019/354 karar sayılı son soruşturmanın açılması kararı ile dosya mahkememize tevzii edilmekle yukarıda yazılı esas sırasına kaydı yapılmıştır.

İDDİA MAKAMI ESAS HAKKINDAKİ MÜTALAASINDA:

“Sanığın avukat olduğu, sanığın müvekilleri tarafından 03/10/2011 tarihli azilname ile azledilmesine karşın alacaklı müşteriler vekilli sıfatıyla, Garanti Finansal Kiralama Anonim Şirketi hakkında İstanbul Asliye 4. Ticaret Mahkemesinin 2007/118, 688, Asliye 8. Ticaret Mahkemesinin 2008/239 esas sayılı davalarında verilen kararlara istinaden, İstanbul

1. İcra Müdürlüğünün 2012/1543, 25. İcra Müdürlüğü’nün 2011/7943, 7944, 7945 ve 8. İcra Müdürlüğü’nün 2012/3330, 3339, 3340, 3341 sayılı dosyaları üzerinden yetkisiz icra takipleri başlattığı iddiası ile hakkında müsnet suçu işlediğinden bahisle kamu davası açıldığı,

Sanığın mahkeme huzurunda yaptığı savunmasında hakkındaki azlin yersiz olduğunu, yalnızca hak ettiği karşı vekâlet ücreti için takip yaptığını, söz konusu şikayetten müşterilerin dahi haberinin olmadığını ve hakkındaki suçlamaları kabul etmediğini beyan ettiği,

Sanık beyanı, dosya arasında yer alan protokol ve tüm dosya kapsamı bir bütün halinde değerlendirildiğinde her ne kadar sanık hakkında müsnet suçu işlediğinden bahisle kamu davası açıldığı görülmüş ise de sanığın atılı suçtan cezalandırılmasına yeterli ve somut, her türlü şüpheden uzak başkaca delil elde edilemediği anlaşılmakla sanık hakkında CMK 223/2-e maddesi uyarınca BERAAT kararı verilmesi kamu adına talep ve mütalaa olunur “demiştir.

SAVUNMA VE BEYANLAR:

SANIK ABDURRAHİM DEDE SAVUNMASINDA:

“Müştekilerin babaları... benim müvekkilimdi. Müştekiyi bizzat tanımam. Aramızdaki vekâlet ilişkisine istinaden açmış olduğum 3 dava neticesi lehimize sonuçlandı ve her üç dava için karşı vekâlet ücretine hükmedildi. Ben avukatlık kanunun 64.maddesine istinaden kendime ait olan karşı vekâlet ücretini tahsil etmek amacıyla icra takibi yaptım. Bu esnada kendileri başka bir avukat ile anlaşarak benim karşı vekâlet ücretimi almama engel olmak adına beni haksız yere azlettiler. Buna ilişkin yapılan yargılama neticesinde de azlin haksız olduğu zaten İstanbul 9 ve 10 Asliye Hukuk mahkemelerinin kararları ile ortaya çıktı, müşteki taraftan iç ilişkide hali hazırda halen alacaklı konumundayım. Yapmış olduğum icra takipleri de devam etmektedir. Benim görevimi kötüye kullanmam söz konusu değildir. Kanunen bana ait olan alacağın tahsili için yaptığım icra takibi vardır. Müşteki tarafın ise art niyetli olarak benim alacağıma engel olma gayesi söz konusudur. Suçsuzum beraatime karar verilmesini talep ediyorum” demiştir.

DELİLLER:

- *Sanığın aşamalarda saptanan savunması
- *Müştekilerin beyanları
- *Sanığın nüfus ve adli sicil kaydı
- *İstanbul1. İcra Müdürlüğü’nün 2012/1543 E. Sayılı dosyası
- *İstanbul 25. İcra Müdürlüğü’nün 2011/7943 E., 2011/7944 E. ve 2011/7945 E. Sayılı dosyaları

*İstanbul 8. İcra Müdürlüğü'nün 2012/3330 E., 2012/3339 E., 2012/3340 E. ve 2012/3341 E. Sayılı dosyaları

*İstanbul 4. Asliye Ticaret Mahkemesi'nin 2007/118 E. ve 2008/318 K. Sayılı dosyası

*Tüm dosya kapsamı

DELİLLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ VE GEREKÇE:

Yapılan yargılama ve toplanan deliller neticesinde; iddianame, sanık savunmaları,

müştekilerin beyanları ile tüm dosya içeriğinden;

Sanık Avukat Abdurrahim Dede'nin, müvekkilli müştekiler tarafından azledildiğine ilişkin Kadıköy 11. Noterliğince düzenlenen 03/10/2011 tarihli azilnameleri 06/10/2011 tarihinde tebellüğ etmesi nedeniyle vekillik görevi kalmadığı hâlde, alacaklı müştekiler vekilli sıfatıyla, Garanti Finansal Kiralama Anonim Şirketi hakkında İstanbul Asliye 4. Ticaret Mahkemesinin 2007/118 E. ve 2007/688 E. ve Asliye 8. Ticaret Mahkemesinin 2008/239 esas sayılı davalarında verilen kararlara istinaden, İstanbul 1. İcra Müdürlüğünün 2012/1543, 25. İcra Müdürlüğünün 2011/7943, 7944, 7945 ve 8. İcra Müdürlüğünün 2012/3330, 3339, 3340, 3341 sayılı dosyaları üzerinden yetkisiz icra takipleri başlatmak suretiyle görevi kötüye kullanmak suçundan dava açıldığı anlaşılmıştır.

Sanığın söz konusu icra dosyalarından anılan Ticaret Mahkemesi kararlarına istinaden karşı taraf vekâlet ücretlerine ilişkin olarak ilamlı icra takibi

başlattığı, açılan söz konusu takiplerin müştekilerin icra mahkemesinde şikayetleri üzerine İcra Mahkemesince açılmamış sayılmasına karar verildiği görülmüştür.

Sanık aşamalarda alınan savunmalarında suçlamaları kabul etmediğini, yıllardır avukatlık yaptığını, müştekilerin de davalarını usulünce takip edip lehlerine sonuçlandığını ve davanın kesinleştiği zaman, karşı taraf vekâlet ücretlerini alacağı sırada müştekilerini azil işlemini yaptığını, söz konusu azlin haksız ve hukuka aykırı olduğunu, kötünîyet barındırdığını, avukatlık kanunu gereğince sadece hakkı olan karşı taraf vekalet ücretini takibe koyduğunu, müştekilerin bir zararının söz konusu olmadığını, müşteki emre ile protokol imzaladıklarını, onun bu işlemlerden de haberdar olmadığını belirttiğini, daha sonra Asliye Hukuk Mahkemesinde açılan davalar ile azlin haksızlığını ortaya koyduğunu, alınan bilirkişi raporu ile de alacağının ortaya çıktığını ifade etmiştir.

Müştekilerin duruşmaları takip etmediği, mernis adreslerinden de ulaşamadığından soruşturma beyanları okunmak suretiyle dinlenilmelerinden vazgeçilmiştir.

Sanığın savunma dilekçesi ile müşteki Emre ile aralarında yapılan protokolü sunduğu, müştekinin açmış olduğu davadan da alınan bilirkişi raporundan sonra feragat ettiği görülmüştür.

Avukatlık Kanunun 164/5. maddesinde “Dava sonunda, kararla tarifeye dayanılarak karşı tarafa yüklenecek vekâlet ücreti avukata aittir. Bu ücret, iş sahibinin borcu nedeniyle takas ve mahsup edilemez, haczedilemez.” demek suretiyle mahkeme kararlarında hükmedilen karşı taraf vekâlet ücretinin kim tarafından tahsil edileceği hususunu net ve kesin olarak belirlemiştir.

Türk Ceza Kanunu'nun 257'nci maddesi “(1) Kanunda ayrıca suç olarak tanımlanan haller dışında, görevinin gereklerine aykırı hareket etmek suretiyle, kişilerin mağduriyetine veya kamunun zararına neden olan ya da kişilere haksız bir menfaat sağlayan kamu görevlisi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.(2) Kanunda ayrıca suç olarak tanımlanan haller dışında, görevinin gereklerini yapmakta ihmal veya gecikme göstererek, kişilerin mağduriyetine veya kamunun zararına neden olan ya da kişilere haksız bir menfaat sağlayan kamu görevlisi, üç aydan bir yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.” şeklindedir.

Yani kanun metninden açıkça anlaşılacağı üzere suçun unsurları, kamu görevlisi tarafından görevinin gereklerine aykırılık ve bu aykırı davranış dolayısıyla kişilerin mağduriyetine veya kamunun zararına neden olma ya da kişilere haksız menfaat sağlamadır.

Kamu görevlisinin her hukuka aykırı fiili görevi kötüye kullanma suçunun oluşmasına neden olmaz. Görevi kötüye kullanma, sadece kanuna aykırı davranışla meydana gelmez. Suçun oluşması için norma aykırı davranış yetmez, ayrıca fiil sebebiyle zarar oluşması gerekir. Görevi kötüye kullanma suçu zarar suçlarındandır, bir zarar meydana gelmeden bu suç oluşmaz.

Somut olayımızda Avukatlık Kanunu gereği sanığın kendisine ait olan ilama konu vekalet ücretini takibe koyduğu, azilnameye dayanılarak icra mahkemesine yapılan şikayet neticesinde de takiplerin açılmamasına karar verildiği, Asliye Hukuk Mahkemesi kararı, alınan bilirkişi raporu ve müşteki Emre ile yapılan protokol ve tüm dosya kapsamından da sanığın işlemleri ile herhan-

gi bir zararın meydana gelmediğinin anlaşıldığı, zaten sanığın zarar verme kastının da bulunmadığı gibi müştekilerin zararına bir işlemde de bulunmadığı değerlendirilmesi ile sanığın üzerine atılı görevi kötüye kullanma suçunun unsurlarının oluşmadığı vicdani kanaatine varılmakla aşağıdaki şekilde hüküm kurulmuştur.

HÜKÜM: Gerekçesi yukarıda açıklandığı üzere;

Her ne kadar sanık hakkında müsnet suçtan cezalandırılması istemiyle kamu davası açılmış ise de, suçun unsurlarının oluşmaması nedeniyle CMK 223/2-a maddesi uyarınca sanığın BERAATİNE,

A.A.Ü.T. 13/son maddesi ve 1136 sayılı yasa 168. maddesi uyarınca sanık kendisini bir müdafii ile temsil ettirdiğinden 5.450,00 TL avukatlık ücretinin hazineden alınarak sanığa VERİLMESİNE,

İstanbul 8. İcra Dairesi 2012/3330, 2012/3341, 2012/3339 , 2012/3340 esas sayılı dosyaları ve İstanbul 1. İcra Dairesi 2012/1543 esas sayılı dosyalarının karar kesinleştğinde İADESİNE,

Yapılan yargılama giderlerinin kamu üzerinde bırakılmasına,

Dair, sanık ve müdafinin yüzüne karşı, müştekilerin yokluğunda, Cumhuriyet Savcısı'nın huzurunda, hükmün hazır bulunan taraflara tefhiminden, yokluğunda karar verilen taraflara ise tebliğinden itibaren 7 günlük süre içerisinde mahkememize verilecek dilekçe veya zapta geçirilmek üzere zabıt katibine sözlü beyanda bulunmak yoluyla, İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi İlgili Ceza Dairesi'ne istinaf yasa yolu açık olmak üzere ve oy birliği ile talebe uygun olarak verilen karar mahkemeye mahsus salonda açıkça okunup usulen anlatıldı. 17/12/2019

Başkan 211096

(E-İmza)

Üye 212347

(E-İmza)

Üye 219235

(E-İmza)

Katip 187225

(E-İmza)

**5070 SAYILI KANUN HÜKÜMLERİ GEREĞİNCE
ELEKTRONİK İMZA İLE İMZALANMIŞTIR. **

“İyilik yapmanın bedeli var mıdır? Ya da iyilik her zaman iyilik mi doğurur?”

Hasan Bey’in hikâyesi, bu soruların yanıtını arayan bir adamın kalbinize dokunacak hayatını gözler önüne seriyor. Başarı ve çöküş arasında gidip gelen, yüzleştği zorluklarla hem kendini hem de çevresini sorgulayan bir insanın yüreklere dokunan hikâyesi, bu kitapta hayat buluyor.

Bu kitap, iyiliğin gücünü ve bazen insanı ne denli zorlayabileceğini inceliklerle işlerken, aynı zamanda hayata dair güçlü bir ders veriyor: İyilik, yalnızca bir eylem değil, bir varoluş biçimidir.

Matbaanın duayenlerinden Hasan Bey’in başarılarla dolu hayatı, ekonomik zorluklar ve ailesiyle yaşadığı çatışmalarla altüst olurken, yardım elini uzatan bir avukatla yeni bir başlangıç yapar. Ancak bu yardım, iyilik ve insanlık üzerine zihin açıcı bir sorgulamayı da beraberinde getirir.

Hayatın derinliklerine dalmak, iyiliğin ne anlama geldiğini sorgulamak ve kendi hayatınıza dair anlamlı cevaplar bulmak istiyorsanız, bu kitap tam size göre!

“İyilikten maraz doğar mı?” sorusunun cevabı, belki de sizin ellerinizde...